

III
Pugosy

334^c

251. 1839

RIKKT.

1623

(1. pld.)

Teljes.

(A végén kisse
sérült.)

29

1623

1960

L

A' Nehai
Tekintetes, Nágos urak
URNAK
GYARMATI
BALASSA BÁ-
LINTNAK:

és
Ama' jó emlékeztető né-
hai Nemzetes

RIMAI JÁNOS
NAK:

gaz Haza-fiainak, és a
Magyar nyelv két ékes-
ségének

ISTENES ÉNEKI

Mozgójokban e kis
mában ki-botsáltattak

KOLOSVARATT,

M. TOTFALUSI K. MIKLÓS
által, 1701. Ért.

Oven. in Append. Epi-
grammatum:

*Præter virtutem, nihil immorta-
le tenemus;*

*Mens manet & virtus: Cæ-
tera mortis erunt.*

Nints semmi állandó: Tsak az
elme java,

's vitézséggel találtt jó hírnek
folyamja:

Egyebet mind el-bírt a' ha-
lál hatalma,

Halhatatlanságban tsak e'
kettőt hagyta.

KÖNYV

TÁRA

ELOGIA

Spectabilis ac Magnifici Domini
VALENTINI BALASSA,
de Gyarmat,

Militis & Poëta cultissimi.

AD VALENTINUM BALASSA,
Joannes Rimaïnus.

BALINT nemzetedben ki vól-
tál BALASSA,

Munkádat ki-adom, hogy min-
den sem lássa;

De élit elmédnek nem vélem kap-
bassa; (lása.

Kinek Apollónál nem vól't tanú-
Vagy Syron, vagy Circe, vagy

Magyar Amphion, (ón,
Arany írásodbá nintsé penéfé és

Egy Igén többet nyomk, mint
más nagy rakás fón,

A' ki ebbé kété, nyomozzon bal-
hát hón. (tagsága,

Terhelje elméjét vak balga-
A 2 Kinek

ELOGIA.

Kinek munkáidhoz nintsen ki-
vántása, (Jága,

De feret és óhajt azok tarfa-
Elmédnek kik értik, hogy nagy
gazdagsága. (nyomozom.

En pedig irásid nyomát ki-
Ne bánd új életre hogy nevedet
hozom, (zom,

Emlekezetedet mindenütt hordo-
S így híred, nevedet, mint lehet
toldozom. (ditsőséges,

Nyugodjál's koporsód legyen
Allapotunk most itt né gyönyörü-
séges,

Kit te ékesgettél, Egeris Törökös.
Kivánom, hogy legyen lelked id-
vefséges. (állása,

Hibe városának, hol nyugfol
Ott vagyon: Krivánnak hol ma-
gas havassa, (állhassa,
Vendég-fogadóját minden úgy
Szereget tekintvén hogy meg-is
állhassa.

Mondván:

BALASSÆ.

Mondván: Itt fekszik az a Ba-
lassa Bálint;

Ki kevés öröm közt nyelt sok ke-
ferves kint,

Kinek irásiba a' ki jól-is tekint,
Elméje bársonyán femlélhet
Skárlát fínt.

In eundem

JANUS BALOGUS
Tolnæus.

Dique Deaque simul cœlâ no-
va prælia miscet,

Certatim petitur cuique Ba-
lassa Valens.

Nosse velis qui sunt, & quæ sunt?
Accipe paucis:

Mercurius, Mavors, Pallas,
Apollo, Venus.

Mercurius linguam, Mars en-
sem, Cypris amorem.

A 3

Ingeni-

ELOGIA

Ingenium Pallas, carmen Apollo rogat.

*Ille sciens, vates, orator, fortis ;
amatus.*

*Sit licet ; Hæc mihi sunt cuncta,
Minerva refert.*

*Sum Dea bellipotens, sapiens sum,
sum quoque pulchra,*

Nostra Valentinus castra Balassa colat.

Ugyan azon, Magyarúl :

Isten Afkonyokkal égben az
Istennek,

Új hartzot 's viadalt magok közt
kevernek,

Balassa Bálint kell csak minden-
nikének,

Kedvelvén felp völtát tudós el-
méjének.

Tudni akarodé ezek kik le-
gyenek ?

Mercu-

BALASSÆ.

Mercurius és Mars neve kettei-
nek, (nek.

Pallas's Apollo-is közösi ezek-
Venus az ötödik, kivel ellen-
keznek :

Mercurius keres Bálintban
magát,

Nem egyebet . hanem tudós főlé
nyelvét,

Mars pediglen éles vágdalkozó
törét,

Es Venus béléje öntött nagy
ferelmét.

Pallas kéri tőle efes bölts el-
méjét,

Apollo pediglen verses sok E-
nekét,

Minerva kezdé-el azután be-
fédét,

Mindnyájan BALINTNAK hagy-
jatok (mond) békét.

Böltsebb, vitézb, febb-is ka-
lehet nálamnál,

A 4

Egye.

ELOGIA BALASSÆ.

Egyedül nálam az, ki mindnyá-
jatonkál,

En kedvem szerelmem Bálinttól
el nem áll,

Méltán azért ö-is én táborom-
ba áll.

Nem engedem tölem öt el-
vonni másnak,

Sem néked Apolló, sem hartzo-
ló Marsnak.

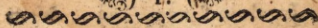
Örvendvén maga-is a' velem la-
kásnak,

Tartom öt magamnak válhatat-
lan társnak.

Néhai

I. (1)

Néhai

Tekintetes és Nagyságos vitéz

URNÁK

GYARMATI

BALASSA BÁ-
LINTNAK

Istenes, 's egynéhány vitézi
ÉNEKI.

A Dj már tsendességet, Lel-
ki békefféget, Mennybéli
Ur; Bujdosó elmémet,
Odd bútúl éivemet, kifsok kín
fúr.

Sok ideje immár, Hogy lel-
kem homjan vár, Mentségére;
Ne hadd, őrizd, ébrezd, Hara-
god ne gerjezd, Vektségére.

Nem kitsiny munkával, Fiad
halálával, Váltottál-meg: Kinek
érdeméért, Most-is külsége-
met, Tellyesítsd-meg.

A 5

Irgal.

Irgalmad nagysága, Nem
vétkem rútsága, Feljebb való,
Irgalmad végtelen; De bűnöm
éktelen, 'S romlást valló.

Jóvóltod változást, Gazdag-
ságod fogyást, Érezhet-é? Ki
engem fogladat, Mint régen
fokakat, Ebreszthet-é?

Nem kell kételkednem, Sőt
jót reménlenem, Igéd érint,
Meg-adod kedvesen, Mit i-
gérz kegyesen, Hitem érint.

Nyisd-fel hát karodnak, Szent-
séges markodnak, Aldott zárját;
Add-meg életemnek, Nyomo-
rult fejemnek, Le-törtt érvát.

Repülván áldjalak, Elvén i-
mádjalak, Vétek nélkül; Kit jól
gyakorolván, Haljak-meg nyú-
godván, Bűnön kívül.

*A' Magyar nemzetnek romlott
állapotjáról.*

O H szegény meg-romlott 's
el-fo-

el-fogyott Magyar nép, Vitéz-
séggel nével hírrel vagy igen
ép, Kár-hogy tartatol úgymint
senyvedendő kép, Elő-mene-
tedre nints egy úrad-is ép.

Kedvel betsült véred lött tsú-
foltságossá, Szablyádnak bő
földja nagy öltsőségossá, Meg-
tsorbúlt nemzeted változott
kortsossá, Neved ékessége úra-
latságossá.

Földreménfégére fel-neveltt
Urfiak, Szemétre vettettek úgy-
mint köz tyúk-fiak, Sírokkal hí-
zódnak az idegen fiak, Hozzád
nem különbek mint az ördög-
fiak.

Hazádnak szép vége minde-
nütt tsonkán áll, Sereged szép
fáma fogy, romol 's állíton áll;
Inféged nő, 's árad, veled egy
ágyban hál, Bő étkeid helyert
rakódik apró rál.

Ki éánhat? bánd magad nyomorúságodat: Mert nézi nem érzi az tsak romlásodat, A' ki építhetné te ép orfágodat, Könnyen mulatja-el, tsak záloglásodat.

Sem pénz jófág, mostan, 's méltó árrú poztó, Nem indít hogy folgálj, meg-üzükült az oztó, Tsudáld, hogy mindē rend nem kóborló's foztó, A' nagy orv, mert kitsinyt főrnnyebb fel-akaftó.

Oh kedves nemzetem, hazám édes felem, Kivel ézerelmetes mind Tavašom, Telem; Keferegj, sirj, kiálts Istenedhez velē, Nálad, hogy ézeretlek, légyen e' vers jelem.

*Háborút és fűve fájdalmát
kánálván, kéri Istent
hogy kétségbe eštől ol-
talmazza.*

Lelkem

LElkemnek hozzád való buzgó kiáltása, Jussón elődbe valaha már ohajtása, Ne hagyj vežnem kétség miatt lelkē vált-sága, Nyújtsd-ki segítő karodat szabadságomra.

Angyaloknak 's embereknek kegyes Istene, Jóval forró kegyelemnek élő kút-feje, Irgalmas, hü, türhető vagy téteményedbe, Engedd, leljek kedveszent éinednek előtte.

Látod engē fok háború mint el-borított, Vežedelem minden felöl körül bé-fogott, Nagy hatalma tsak te reád immár főrtött, Emberi segítésgtől, mindentől meg-foztott.

Ne hagyj azért én Istene vežedelmembē, Belőlem a' fájdalmat vedd-ki kegyelmesen, Akár vigasztalásoddal, 's akár másképen, Tsak könnyebbítsd-meg,

A7

hogy

5 B A L A S S A

hogy ne legyen türhetetlen.

Halld meg imádságim nékem,
kit te alkottál, Ha bűnömért o-
storoddal meg-hódoltattál, Jus-
son ezelbe, a' mit régenté fo-
gadtál: Hogy mihelt néked kö-
nyörgünk, szabadítanál.

Élő Istenem, nem akarod ve-
szedelmünket; De kívánod meg-
tértünket és életünket: Ne hadj-
el hát engem-is nyomorult hi-
vedet, Ki bűnéből hozzád tér-
vén tégedet követ.

Ne emlekezzél ezután gonosz-
ságimról. Mondd ezt inkább én
lelkemnek te jóvoltodból, Im én,
ki te idvefféged vagyok, nagy
bűdből, Ki-menteni jelen va-
gyok, azért ne búsulj.

Még-is azonról.

O H én kegyelmes Istenem,
Melly igen meg-verél en-
gem, Kegyelmezz-meg már én-
nékem

E N E K I.

7

nékem, Ne hagyj bűnömben el-
veőnem.

Nem tagadom, mert vétkez-
tem, Hitemet sokszor megégetté,
Rút fertelmes volt életem, Ki-
ért lám im meg-fizettem.

Légye azért elég immár Sok
bűm, és szenvedtem nagy kár:
Rút fégyen, ki mint hegyes ár,
Lelkemben keservesen jár.

Hol a' te irgalmasságod? Mel-
lyel vertedet gyógyítod: Hol a'
te erős jobb karod? Mellyel hi-
ved szabadítod?

Régen Dávidot Saultól Sza-
badítád, mentéd bűrűl; Noha
sokszor vétett rútúl, Kiért meg-
verted azontúl.

Ellened való fok vétké, Mint
Dávidé, olyā nékem; Mellyért
a' mint én azt vélem, Vékett
keserves életem.

De te Dávid jó Istene, Ki az ő
fzeren-

Éterentséjére, Vetettél bút én
fejemre, Térj hozzám már ke-
gyelemre.

Bűnömön talált bűm után,
Könyörülj Ielkem fájdalmán;
Tégy Égyent azok orczáján,
Kik rám dühödtek méltatlan.

Engem pedig bűköjújokra E-
melj fel jó állapotra; Ne tessék
ez, hogy hejába Biztam dolgo-
mat magadra.

Kiért, a' míg élek itten, Di-
tsérlek felséges Isté: Ki könyö-
rülé illy vezetten, Aldott légy
örökké, Amen.

BALASI BALINT *nevére; Mellybő
könyörög bűne borsánatjáért, és
hálákat-is ad, hogy Istenhez va-
lós meg-terése által kedvet lelt
Istennél, 's az által az örök kár-
bózatból meg-fabadult.*

Bizonnyal elmérem rajtam
Nagy haragod, Felséges Ur
Isten

Isten és kemény ostorod, Mel-
lyel tagaimat Bűneimért neké
igen ostorozod.

Alázatos Éivel Uram téged
kérek, Ellenem felemeltt kezei-
det tartsd-meg, Szent Isté kön-
nyíts-meg, Irgalmasságod-is
én hozzám mutasd-meg.

Láttam bűneimet kikkel éle-
temben Vétkeztem ellened, virt
ördög a' bűnben, Es a' test a'
törben; De meg sem gondoltam,
hogy így járjak ebben.

Anyámnak méhében bűnbő
fogantattam, Mellyből noha
tőled ki-mofogattattam, De
gyarlón maradtam, Es annak-
tatánna vízbe rántorodtam.

Soksága bűnömnek rettegtes
engemet, Tsak irgalmasságod
biztatja Éivemet, Siratván bű-
nömet, Es Éivből ohajtván ke-
gyelmességedet.

Illik hogy el-fordúlj Urá rút
bünömtül, Mellyel rakva va-
gyok talpig mind tetérül : Ke-
gyelmességedtül, Nē illik, hogy
meg-főzz irgalmasságodtül.

Botsáf-meg kötelét inkább
ajakimnak, Kik éüntelen téged
fel-magaétlanak, Hálákat ad-
janak, Jóvóltodért néked hiven
éolgaljanak.

Az én lelkem-is kéf mindē-
kor ditsérni, Irgalmasságodért
nagy hálákat adni, Rólad em-
lekezni, Gondolatim rajtad min-
denkor tartani.

Légyen ez énnékem az én bü-
neimért, Nagyobbal-is néked
mert tartozom ezért, Nagy fok
vétkeimért, Engem el nem ve-
tél fok álnokságimért.

Im ha büneimből ki nem té-
rek vala, Vagy hogy vétkeim-
ből ki nem emelē vala, Im mint
vezek

vezek vala, örök kárhozatra
tántorodom vala.

Néked azért nyelvem hiven
énekeljen, El-vött javaidért té-
gedet ditsérjen, Eshóltig ti-
teljen ; Hogy annak utánna ö-
rökké élhessen.

Tanúságra kerzé e' verseket
őzve, Kinek neve vagy ő a' ver-
sek fejébe, Magát meg-esmérte,
Ajánlja-is magát Istennek ke-
zébe.

*Még-is bővebb főval kérele
Istennek haragját.*

OH én Istenem im mi törté-
nék én éegény fejemen,
Kit reménleni ingyen sem tud-
tam volna életében, Kiért csak
hálát kell néked adnom : mert
meg-érdemlettem.

Az előtt való reám botsátott
kemény ostoriddal, Meg nem
tanulék, 's ihon mint járek, ve-
led

led én Urāmal; Még fints mit
tennem, hozzád kell esnem én
imádságommal.

Ha ennél nagyobb ostrom
tsát-is reám, meg-érdemlem;
De kérlek Uram, zintén a' föld-
höz ne verj immár engem: Sz:
Fiad által tölt ígéretid jussanak
ékeidben.

Ne hagyj felettébb a' kísértet-
re, csak míg el-tűrhetem: Mert
nyilván látod gyarló vóltomat
én édes Istenem, Ha el-hagy
engem, oh hová legyek! kétség-
be kell esnem.

Igátságodat irgalmasságod,
kérlek, fellyül múlja, Tsédesed-
jék-meg zent Felfégednek fel-
gerjedt haragja, Szent Lelked
által zégény lelkemnek légy
vigasztalója

Szintén el-fojtott, és majd
meg-emézt engem a' fők vétek,
Tsak

Tsak töled lehet vigasztalása ke-
serves lelkemnek, Ne vondmeg
tehát kegyes Ur Isten örömet
éivemnek.

Te minden jóra fordíthatod
még az én bánatimat, Ne vess-
el azért Urā előled: kérlek mű-
tasd-meg azt, Hogy jó Isten
vagy, és meg-hallgatod foház-
kodásimat.

Ezen-is kérlek, ne tartsd soká-
ig rajtam haragodat, Fordítsad
immár kegyelmességre bozú-
állásidat, Erdemē zent ne bün-
tets enē te zégény szolgádat.

Mi haznod benne, ha marta-
lékja lélek a' Sátánnak? Hízem
nem néki teremtetttél vólt; ha-
nē te magadnak: Kín zenvedé-
sét valljon 's hijába hagyod-é
Fiadnak?

Lám én értem-is zintén úgy
meghólt, mint a' nagy Szentek-
ért,

ért, Tartozol tehát engemet-is
meg-hallgatni kedvéért, Hall-
gasd-meg azért fohászzkodásim
az ő kezeleméért.

Szivem állását és kívánságát
vóltaképen tudod, Sēmi előtted
el-rejtve nintsen: mert te nyil-
ván látod, Tartsd tisztán azért
az én szívemet, és adj bátor-
ságot.

Telleyes éltében kiért ditsér-
jem Uram Felségedet, Adj erőt
arra hogy segítségül hihassam
nevedet, Irasd-bé kérlek a' te
könyvedbe én könyörgésimet.

Emlekezetre kik mindenkörő
legyenek előtted, Es ne botsá-
sak bozszú-állásra űt Istenfége-
det, Te űzent Fiadért, kinek ő-
rökké légyen nagy ditséret.

Dum vita mortisque arbitro :
Ex Oda, Quem te summe Deus
semet

semel placatus patri lumine
respicis, &c.

OH Szent Isten! kit kedved-
be, mint kegyes kebled-
be, egyűzer már bé-vöttél,
Annak űzive bátor, kedve víg,
mert nints félelme: Rakva i-
gaz hittel, ördög, ellenség, sok
bú, űzegénylég, nem árthat;
mert telleyes reménsséggel.

Mint nagy űzal kö, ugy meg-
áll ő, kárán nem törödő, min-
dent könnyen űzenved, E' vilá-
got testi sok jót gyölöl mint
nagy gondot, 's azokban nem
eped: De mennyorűzágra, mint
főbb javára hal,vész, 's arra min-
den kedve gerjed.

Ha vétnei mér, mindjárt meg-
tér, 's ha a' bűn hozzá fér, nem
esik kétségbe: Isten lelke mert
vezére: viseltetik teste Angya-
lok kezében, Ojják lábait mint
űzemek

femek fényét, hogy valaminek
ne üsse a' köbe.

Oh Szent Isten mind éltünk-
ben, 's mind holtunk idején e-
gyedül reményünk, Te vagy
éltünk, benned halunk, rajtad
áll minékünk mikor lében vé-
günk, Testünk romolván bent
országokban általad lében gyö-
nyörű éltünk.

Hogy tégedet élő Istent fi-
vünk kedve kerint szolgáljon,
's tiszteljen, Jó egészség, bent
békefég, és kedves kegyesség,
álljon mi közinkben; Véletlen
halál, ki reánk ört áll, ne fojt-
son-meg hirtelen éltünkben.

*Könyörög Istennek, hogy bujdo-
sásában viselje kegyelmesen
gondját, 's terjeszke-is reá
újabb áldását.*

K Egyelmes Isten, Kinek ke-
zében

zében életemet adtam, viseld
gondomat, Vezérlé útamat,
Mert tsak rád maradtam.

Gyermekfélegemtől fogván
egyedül Tsak te töled vártam,
Mint attya után fiú kiáltván,
Könyörögve jártam.

Most-is tsak benned Remén-
ségemet Uram helyhez tettem:
Magam rád hagytam, Rád tá-
maszkodtam, te alád vettem.

Mi hasznod benne, Hogy ha
veszélyre Jutok kétség miatt?
Kit Fiaid által, Hozzád váltottál,
Mint fogadott fiat.

Hallgass-meg azért Te nagy
nevedért En könyörgésemben
Mutasd-meg jódat, Sok áldáso-
dat, Az én kerentsémben.

Add-meg énnékem En re-
ménységem kerint való jódat:
Áld-meg fejemet, Ki bizik ben-
ned, 'S viseljed gondomat,

A' Éép harmatot Miként
hullatod Tavazzal virágra :
Sok jódat Uram , Ugy hullasd
reám, Te régi Éolgádra.

Hogy mind holtomig Szi-
vem légyen víg, Téged magáz-
talván, Mindenek előtt, 'S min-
denek felett, Szent nevédet
áldván.

Ezeket irám a' tenger partján,
Oceanum mellett, Kilentzven
egyet Mikor jegyzették Más-
fél ezer felett.

*Egy Lengyel Enek ,
Igeről igére. Azon Nótára :
Blaboslav nak , &c.*

ALdj-meg minket Ur Isten a'
te jóvoltodból, Világosíts-
meg minket irgalmasságodból,
Orczád világosságával, Lelked
ajándékával ; Hogy éltünkben
e' földön járjunk igazsággal.

Engedd

Engedd-meg minékünk ke-
gyelmes Istenünk, Hogy mind-
nyájan tégedet igazán esmér-
jünk, Hadda' kitsiny hitünkkel
együtt örvendezzünk : Mikor
meg-itélé Uram, kegyelmezz-
meg nékünk.

Ne tántorodjunk mi el soha
Uram töled , ne kételkedhes-
sünk - is többé már felőled ,
Nyughassék-meg mi lelkünk i-
gaz hittel benned, Vallhassunk
mindenekben Urunknak tsak
téged.

No azért ditsérjük most fel-
sóval az Urat , Mert lám tsak
ő viseli mindenütt gondunkat ;
Uram a' te nevedben áld-meg
Éolgádat, Kiért vízontag mi-is
ditsérjük Fiadat.

Könyörgés a' bűn bocsánatért.

BOtsásd-meg Ur Isten ifjú-
ságomnak vétkét, Sok hite-

lénféget, undok fertelmességét,
Töröld-el rutságát, Minden
álnokságát, Könnyebbítsd lel-
kem terhét.

Az én búsult lelkem én nya-
valyás testemben Tétova búj-
dosik, mint madár a' fészévében,
Töled el-ijedett, tudván hogy
vétkezett, Akar esni kétségbe.

Látja magán való fámtalan
nagy fok jódat, Kiért, tudja, té-
ged mint tisztelt jól tött Urát,
Háládatlanságát, Látván hamis
vóltát, Ugyan fégyenli magát.

Akarna gyakorta hozzád is-
mét meg-térni, De bűnei miatt
nem mér elődbe menni, Töled
olly igen fél, reád nézni sem
már, Színed igen rettegi.

Semmie sints pedig, mivel e-
lődbe mennyen, Mellyel jóvól-
todért viszont téged tiszteljen,
Vagy alázatosan, Méltó hara-
godban,

godban, Tégedet engezteljen
Sok késértet éri mindenké-
pen rettentí, Veled ijeztgeti,
kétségre sietteti, Melly miatt
majd el-vész, Ha véle jól nem
tél, Magát pokolra ejti.

Jajgatván nagy-fokkor említi
szent nevedet, Mondván: Vajha
az Ur hozzá venne engemet!
Bizony kedvét lelném: Mert ő-
tet követném, Mint édes Iste-
nemet.

Bátorítsad Uram azért biz-
tató szóddal, Mit használnék fe-
génynek örök kárhozatjával?
Hadd inkább ditsérjen e' föl-
dön élteben Szép magasztalás-
okkal.

A' te szódat Uram mihelyen
meg-hallgatja, Ottan szent ne-
vedet mint Attyát úgy kiáltja,
Ki-terjeztett kézzel, Sűrű köny-
ves számmal, Magát reád bo-
tsátja.

Le-görögvén könyve orczá-
ján úgy meg-követ, Magad-is
meg-éannád, Látván melly ke-
feregett: Mert zokogásokkal,
Siralmas éép szókkal, Kér fejé-
nek kegyelmet.

Irgalmasságod-is annál in-
kább ki-tetűzik, A' mennél több
vétkünk-nünk meg-engedte-
rik, Inkább kegyelmedben,
Mint büntetésedben, Te irgal-
mad tündöklök.

No nem tartod, tudom, tovább
haragod rajta: Mert a' békef-
ségre te jobb-kezed ki-nyújtva,
De csak olyanoknak, Kik után-
nad járnak, Mert vagy mindé-
nek Ura.

Térj azért én lelkem kegyel-
mes Istenedhez, Szép könyör-
gésekkel békéljél éent kezéhez:
Mert lám hozzá fogad, Tsak
reá hadd magad; Igen irgalmas
Ur ez.

Hid-

Hidjünk mind örökké igazán
tsak ő benne, Büntöl örizked-
jünk, Ne távozzunk-el tőle:
Aldott az ő neve, örökké men-
nyégbe, Ki már meg-kegyel-
meze.

Éneklém ezeket meg-kefere-
dett éivel, Várván Ur kegyel-
mét fejemre Szent Lelkével,
Tétova bújdosván, Bűnömön
bánkodván, Tufakodván ör-
döggel.

In laudem Verni temporis.

ALdott éép Pünkösztnek gyö-
nyörű ideje, Mindent egé-
séggel látogató Ege, Hozzá-
úton járókat könnyebbitő éele.

Te nyitod rósákat meg-illa-
tozásra, Te a' Filemile torkát
kiáltásra, Fákat te öltöztetű sok
éinű ruhákba.

Néked virágoznak bokrok,
éép violák, Folyó-vizek, kútak.

tsak néked tiűtűlnak, A' jó hamar lovak-is tsak benned vigadnak.

Mert fáratság után füre mēt tagjokat, Szép harmatos füvel hizlalod azokat, Uj erővel építvén üzéshez inokat.

Sőt még a' végbeli jó vitéz katonák, A' éép éagú mezőt kik ééllyel bé-járják, Most azok-is vigadnak 's az időt mulatják.

Ki éép fűvön lévén bánik jó lovával, Ki vigan lakozik vitéz barátjával, Ki pedig véres fegyvert tiűrtitát Csifárral.

Ujjúl még a' föld-is mindennütt te töled, Tiűtűl homályából az ég-is te veled, Minden teremtettt állat meg-indúl te benned.

Illy jó időt érvén Istē kegyelméből, Ditsirjük éent nevét fienként

jenként jó éivből, Igyunk, lakjunk egymással vigan, éeretetből.

In laudem Confiniorum.

V Itézek mi lehet E' ééles föld felett Szébb dolog a' Végeknél? Holott ki-keletkor A' lok éép madár éól, Mellyel ember ugyan él: Mező jó illatot, Az ég éép harmatot Ad, melly kedves mindennél.

Ellenség hírére Vitézeknek éive Gyakorta ugy fel-búzdúl; Sőt azon kívül-is, Tsak jó kedvéből-is, Vitéz próbálni indúl, Holott sebesedik, öl, fog, vitézkedik, Homlokán vér le-tsordúl.

Véres záflók alatt Lobogós kopiát Vitézek ott viselik, Ropant sereg előtt, Távol a' sík mezőt, Szélllyel nyargalják, nézik, A' párducz kápákkal, Fé-

nyes sisakokkal , Forgókkal ép
mindenik.

Jó Szeretsen lovak Alattok
ugrálnak, Hogyha trombita ri-
ad, Köztök ki strását áll , Ki lo-
váról le-áll , Nyugfik reggel
hol viratt , Midőn éjten-éjjel
Tsata vífelessel Mindenik lan-
katt , fárat.

A' jó hirért, névért , A' ép
tisztességért , ök mindent hátra
hagynak : Emberségről példát,
Vitézségről formát , Minde-
neknek ök adnak. Midőn, mint
jó Sólymok, Mezőn széllyel jár-
nak, Vagdalkoznak, futtatnak.

Ellenfeget látván, örömmel
kiáltván , ök kopiákat törnek :
'S ha fulyoson vagyon A' do-
log harczokon , Szólitatlan
meg-térnek , Sok vérben fer-
teztvén, Arczúl reá térvén , ü-
böt sokszor meg-vernek.

A' nagy

A' nagy ééles mező , 'S a'
ép liget erdő , Sétáló palorá-
jok : Az útnak lefe, Kemény
harczok helye, Tanuló oskolá-
jok : Tsatán való éhség, Szom-
júság, 's nagy hévség , Fárat-
ság mulatságok.

Az éles éablyákkal Méltán
örvendeznek, Mert fejeket ök
éednek : Viadal helyeken , Vé-
resen, sebesen, Halva sokan fe-
küének, Sok vad, madár gyom-
ra, Gyakran koporsója, Vitézüll
hólt testeknek.

Oh végbelieknek , Ifjú vité-
zeknek, Ditséretes serege : Kik-
nek c' világon Szerte fterint
vagyon Mindeneknél jó neve.
Mint sok fat gyümöltsel, Sok jó
ferentsékkal, Aldjon Isten me-
zőkbe.

Egy ép új Könyörgés.

Nints már hová lennem ke-
gyel-

gyelmes Istenem, Mert körül
vött engem főrnöü veszedelem;
Segedelmem, légy mellettem
ne hagyj meg-égyenednem.

Vagy ha azt akarod, hogy
tűrjem ostorod, Tsak rút é-
gyentül ód fejemet: ha bántod,
Halálomat inkább el-hozd,
hogy nem rútítsd orczámat.

Aldj-meg vitézséggel, a' jó
hírrrel nével, Hogy lép tiétf-
séggel mindent végezzen-el,
Öltöztess-fel fegyvereddel, jó
ézzel, bátor éivel.

Ne gyalázzon engem kevély
ellenfégem, Te légy Uram ve-
lem jó-tévő Istenem, Nagy ée-
gyenem ne viseljem; 'S tovább
ne hagyj el-esnem.

Kiért ditsérhesse lelkem
mindenképen, Hogy minde-
nek ellen meg-tartottál épen:
Áldott Isten halál légyen néked
örökké, Amen.

Psalmi

*Psalmi XXVII. translatio Un-
garico Carmine juxta Buchan. Pa-
raphras.*

Egy Olaf ének Nótájára.

AZ én jó Istenem, ha gyer-
tyám nékem minden segít-
ségembe, 'S ha életemet őrizi,
fejemet menti, Hát ki mint i-
jezhetne? Ha hogy sok ellen-
ség, Reám fegyverkezék, Tö-
lök jóvóltából meg-mente, Rám
dühözt éajokból, Ki-vön ő mar-
kokból, Rajtam mert ingyen
könyörüle.

Kiért áldom nevét, és nagy
kegyelmét, Mig e' testben él-
hetek, Töle ez előtt-is ez egyet,
's most-is Kértem, hogy reá
nézhessenek, Az imádság lelkét,
adja reménységét, Hogy egye-
dül tsak benne higgyek, Ezemet
a' Sátán ne hajtsa más urán,

Szent tselekedetin örvendjek.

Öt áldja ének főm 's versem-
re okom Légyen tsak ő énné-
kem, Mert ő árnyékában, és
Sátorában, Meg-tart, nem hágy
esnem, 's veőnem, Mint erős
közálra viően hatalmára, Hol
nem árthat sok ellenségem; Sör
noha úgy tetőzik, hogy most-is
alúőik, Az Ur: de tölök meg
ment engem.

Kiért én meg-állom nagy fo-
gadáfom, 'S ötöt hóltig ditsé-
rem, Könyörölj én rajram, az-
ért jó Uram, 'S végy-ki e' bú-
ból engem, Emelj-fel Istenem,
segélj reménségem: Mert tsak
benned bizik bús lelkem, Sze-
mem tsak reád néz, félvén
hogy majd el-véő, Ne hagyj re-
ménlett idveőségem.

Ne hagyje' fétérben, 's ne
rejtőd-el előlem Szerelmes or-
czád

czád fényét, Veőnem finte ne
hagyj kilértet miatt, 'S tartőd-
meg adad életemet Sok ellen-
ségimtől, Kik vették már körül
Egyedül ártatlan fejemet; En-
gem már barátim, Szüléim, ro-
konim, El-hagytanak mint ve-
őett embert.

De a' jó Isten, ki a' hiveket ő-
zi veőedelmekben, Engemet
nem hagyja, a' bünből ki-hozja,
Nagy tsudálatosképen, Irgal-
mas őét Atyám engedjed hogy
tudjam A' te útaidat követnő,
Arról őe félelem, őe más dolog
engem, Hogy őoha el ne té-
veőrthessen.

Rágalmazó nyelvtől, áll el-
lenőégtől, Ments-meg Uram
engemet, Mert hazug tanúkkal,
Késerves őókkal, Káromlják é-
letemet, Nyelvek ő fegyverek,
mellyel dühőőködnek, Keresők
tsak

tsak veszedelmemet, Ha velem
nem vólnál, 's nem bátorita-
nál, Eltemben értek vólna
véget.

De a' te jóvóltod, és ígérted
jód, Kit bűm után vigan adé,
'S a' boldog élet, kegyelmessé-
ged, Kit velem hittel váratté,
Biztaté nyavalyámban, Viga-
talé fok bűmban, 'S tudom-is
hogy fok jókkal áldatté, Senki ne
féljen bár: Mert az Ur fok jót
ád, Néked, ki tsak ő benne
bizhaté.

M A S.

*Deus per Nomen Tuum serva
me, &c.*

A' te nagy nevedért tart-
meg engem Istenem, Győz-
hetetlen erőddel állj bozút
értem, Hallgassd-meg már fok
imádságimat Uram énnékem,
Ne felelkezzél tellyességgel
igy

igy el én felölem, Bizonyos re-
ményfégem; Segélj, most ideje,
légy jelen énnékem.

En reám mert nagy fokban
most fel-támadtak Ollyanok,
kik veled semmit nem gondol-
nak, Sürgetik lelkemet: mert
förrnyü halálomra járnak, En
pedig segítségül tsak téged e-
gyedül várlak, Im majd el-fo-
gyatnak, Ha el-hagyé és tor-
kokba veté azoknak.

En életemet Uram te támo-
gatod, Búba borúlt lelkemet
meg-vigaftalod, Ellenfégim-
nek a' költsönt te bővön meg-
adod, Igafságoddal az álnok fi-
veketis meg-rontod, 'S nyil-
ván meg-bizonyítod, Hogy fe-
gelli a' hiv embert jobb karod.

Tenéked akkor hálát adok
örömmel, Aldozom éivem fe-
rint szép dítsérettel, A' te fel-
féges

féges nagy nevedet áldván tiszteltetted, Mint te teremtetted ember, ha járhatok bátor éivel, Ditsérlek énekkel, Hogy vezteket láthattam két szememmel.

Psalms. 148.

MEnnyei seregek, boldog uifia lelkek, Emberi nemzetre kik az égből néztek, Az Urat örökké ti mind ditsérjétek.

Angyalok az Urnak követi kik vagytok, Szentek kik ő fékit mind körül álljátok, Örökké az Urat fel-magaasztaljátok.

Fényes nap világa, e' világ fáklyája, Éép Hóld éj lámpása, Egnek fok tsillaga, Az Urnak sent nevét mind örökké áldja.

Tüzes hatalommal forgó ti nagy egek, 'S a' nagy tengerekkel együtt minden vizek,
Örök

Örök ditsérettel ötet tiszteltétek

Mert tsak ő egyedül minden teremője, 'S mindent bír valamint magában rendelte, Megmarad mindenek ellen ő érzése.

Földnek kerekfége minden állatokkal, Vizben való halak, tengeri tsudákkal, Az Urat örökké áldjátok éótokkal.

Tenger mély örvényi, Mennydörgés, villámás, És, hó, fél és vész, háború tsatóság, Hegyek, erdők, 's nyárban-is fejező fok havas.

Szép halmok, zöld ágak, ékesült kis dombok, Fák, kik külömb külömb éép gyümölcsöt hoztok, 'S füvek kik gyönyörű faggal illatoztok.

Sok éinben tündöklő ékes éép virágok, Erdőkben, tserékben,

ben, vadak ti-kik laktok, Örök-ké az Urnak nevéért kiáltásatok.

Gyíkok, kígyók, földben lakó fok állattal, Sőt a' madarak is külömb-külobmb éókkal, Örök-ké az Urat áldják hangossággal.

Világ Fejedelmi, Urak, és fő népek, Kik köfséggel birtok, 's nekik törvényt ténítek, Örökké ditsérvén az Urat féljétek.

Együgyü gyermekek, kegyesek, szép főzek, Fel-ferdült Ifjakkal, betsületes Vének; Ditséret töletek légyen ő nevének.

Mert ő az a' kinek hatalmában az ég: Néki enged tenger, menny, 's földi kerektség, Segélli övéit mint menyői felség.

Ezt azért ti hivek Urnak éent serege, Kik leg-inkább vagytok az Ur éenzelmébe, Örökké éent nevéért ditsérjétek mennybe.

Hymus

Hymni tres ad SS. Trinitatem I. ad Deum Patrem.

A' Szent Háromságnak első éemélye, Atya Isten ditsőséges felsége, Mind e' ééles világnak teremője, Tekints réám ilyen vezett éegényre.

Ments és vezess-ki Uram a' fok vééből, Viseelj gondot rólam te árvád felől, Ne éakadjak el töled Istenemtől, Segélj, kiáltok tsak hozzád egyedől.

Vezett fejemnek mert olly állapotja, Mint hajónak kit elvert tenger habja, Nints senki vezére, kormány-tartója; A' fok viz között tsak az egy Isten ójja.

Reméntelen mindeneknél életem, Látván véétem, örül fok ellenségem, Tsóválván fejeket tsúfolnak engem, Barátim-is mind idegenek tölem.

Gon-

Gondod nints rám, mert mindenik azt tudja, Hogy eddig-is éltem, ki-ki tsudálja, Ennek, úgy mond, a' mint vagyon ő dolga, Lehetetlen hogy senki éabaddítsa.

De mind ennyi fok háborúimban-is Erzi lelkem, hogy reménség kívül-is, Tsudaképen még ki-mentef végre-is, Noha nem látom most egy tsep módját-is.

Azért ez lelkem érzette fok jódat, Ne halogasd meg-éabaddításodat: Mert ha el-vefűek-is Uram, mi haénod? Azzal ugya nem öregbül hatalmad.

De ha meg-mentef, e' jók következnek: Egyik ez, hogy mind hóltomig ditsérlek: Másik meg ez, hogy azok-is meg-térnek, Kik segedelmedről kétségbe estek.

Terjezd

Terjeşdki hát fényes orczád világát, Szárazd azzal éemeim nedves vóltát: Mert tsak te fényed siralmat éarazthat, Búból menthet, jóra mindent fordíthat.

Nabugodonozort hét éften-dőre, Vivéd ismét királyi felségére, Meg-éánván, éemedet vetéd éegényre: Azért tekints réám-is illy vefűtetre.

Kiért velem egyűtt földi kerekfégl Ditsér téged oh mennyei nagy felség! Vefűendőnek ki vagy igaz segítség, Ditsőségeddel rakva mind föld's mind ég.

Hymnus II. ad Deum Filium pro impetranda militari virtute.

A' Szent Háromságnak, Kinek imádkoznak, Jésum maod éemelye, Régi vitézeknek,

nek, Roppant seregeknek, Győzhetetlen Istene, Te hozzád kiáltok, ki katonád vagyok, Vigy, kérlek, vitézségre.

Régenten Dávidot, Juh melől a' pástort, Vüd királyi felségre, Midőn Goliáttal, A' nagy Oriással, Meg-víva zemtől zembe, Kit reménység ellen, Tsudálatosképen, Adál néki kezébe.

Jó Machabéusnak, Jestének, Sámsonnak, Gedeonnak, Juditnak, Eket, bátorságot, Adál diadalmot, Hogy vitézül járának: Midőn benned bizván, Hadnagyságod után, Szerentsét próbálának.

Most-is vitézeknek Te vagy bátor fívek, Kik veled ditsekednek; De a' kevélyeknek, Kik mással kérkednek, Tsak fégyen vallás helyek: Mert kit te

nem

nem segél, Éíve, eze el-vé, Hátat ad ellenségnek.

A' te nagy nevedben En-is most, Istenem, kötöttem-fel Éablyámat, Sok jó Éerentséket, várok tsak te tőled, 'S vitézlők Éép jókat: Mert nem fizetésért, sem gazdag prédáért járom, tudod, útam.

Hanem Éent nevedért, 'S a' Éép tíftelességért, MellybÉ megkíslebbítél, Noha nem méltatlan: Mert rút, és Éámtalan Bünnömért rám gerjedtél; De kérek felejtsd-el Undok vétkeimet, Lám már eléggÉ vertél.

Te vagy Éál kopiám, Te vagy Éés Éablyám, Jó lovam hamarsága, Élmémnek vezére, Karjaim ereje, Én Éívem bátorsága; Bizván Éent nevedbe, Mégyek örvendezve, Bátran káromlóidra.

C

Tsak

Tsak te reád hagytam, Eletemet Uram, Valamelly helyéjárom, Bátorságot, eket, sok jó szerentséket, Tsak jóvóltodból várok, Orczámról töröld-el Szép vitézségekkel, fégyent, kit még-is vallok.

Hogy vidám orczával, Szép hálá-adással, Én fel-magafaltalak, E' féles világnak, Téged Hadnagyomnak, Örömmel kiáltalak, Vérrel festett éablyát, Kit adé olyanoknak, Kik zárlód alatt járnak.

*Hymnus ad Spiritum Sanctum
pro felici Conjugio.*

A' Szent Háromságnak harmadik személye, Szerelmnek Isten érint gerjeztője, A' jó házasságnak ki vagy bölts szerzője, Szívek kentelője.

Szent Lélek Ur Isten, te ki jókat

jókat oktat: Mert keseredteket örömmel látogaté, Félelmes szívemet bátorsággal áldaté, Siralmast vigasztalé.

Régi Szentek házaságát te szerzetted, Az én szívemet-is tsak te ébreztetted, Egy árva szép lüzhöz mostan gerjeztetted, Ernem engedted.

Könyörgök tenéked, hogy kentelj-meg engem, Tulajdon templomod hogy lehesen lelkem, Szeplő nélkül tiszta légyé én életem, Lakozzál én bennem.

Add-meg azt-is társúl énnékem bódogúl, A' kit mostan kérek töledén Uramtúl, Hadd vehessék bútsút immár bánatimtúl, Legyek víg ezentúl.

Aldj-meg mind kettőnket igaz szerelemmel, Jó ép egészséggel és kent félelemmel: Kér-

ség és versengés közzülünk
vevősen-el, Élünk tsendes-
séggel.

Te regulád szerint hogy iga-
zán élvén, Hozzánk tartozókkal
imádjunk ditsírvén, Téged Vi-
gasztaló Szent Lélek Ur Isten,
Mind örökké Amen.

*Lelkem mint Noé galambja,
Magát ép hitivel adja.*

SEgélj-meg engemet én édes
Istenem, Reméltelenségem-
ben ne hagyj el-filjednem, Im
minden el-hagyott: Nintsen
hová lennem, Nem tudok mit-
tennem.

Sók nyavalya miatt apadott
hitemet Most többítsd-meg
bennem, segélvén engemet,
Kit e' világ útál, tsúfolván en-
gemet, Vevett életemet.

Mint galamb melly Noé bár-
kájából

kájából repült, Nagy víz özön
miatt meg bárkára került, Szá-
jában ágat hozván, meg tete-
jére ült, Ki zöld ággal újjult.

Szintén úgy most lelkem ő
nagy inségében, Meg te reád
került kételenségében, Noha el-
hagyott volt: most reménletté-
ben, Rád állott hitiben.

Új könnyörgést hozott né-
ked új ág helyert, Ki jó remén-
séggel virágzott, zöldellet, 'S
adja ő magát-is kezedben e'
mellett, Igy vár bárkád felett.

Mintogy nagy bárkádba vedd-
bé azért zégényt, Jó áldomá-
sodban fogadásod szerint, Hog;
a' kétség miatt el ne hagyjon
megént, Téged zentséges
fényt.

Kiből Urá néked de mi hasz-
nod lenne? Ha a' kétség mi-
att ő pokolra menne: Lám

már meg-váltottad, hogy ne égne benne; Sőt jó érdemlene.

Régen egy galambot ha Noé meg-tartott: Hát hogy hagy-nál engem, kit Fiaid meg-váltott, Ki téged kefersen régen kiáltott, Szíve érintáldott.

Segélj azért engem kegyelmes Istenem, Örvény fenekére ne hagyj alá mennem, Kiért, a' míg élek, kéf vagyok hü lennem, Nagy háládat tennem, Szent neved ditsérnem.

Ex Psalmo 42.

Mint a' zomjú éarvas, kit vadász rettentett, Hegyeken, völgyeken félllyel mind kergetett, Rí, léh, 's alig vehet éegény lélegzetet: keres kút fejeket.

Ugy keres Ur Isten lelkem most

most tégedet, Szerte mind kiáltván a' te szent nevedet, Szabadulására hogy ontsd kegyelmedet, Mint forrás fejeket.

Ételem mert nintsen fohászkodás nélkül, Italom tsak még keferü könyvemtől, midön illy éót hallok én ellenségitől, Kiben lelkem el-hül

Mond: Te fámkivetett, nyavalyás meg-romlott, Amaz reménletted Istened most holott? Tőled immár régen talám elhasonlott, Hogy vagy ilyen romlott?

Melly éó tsak meg-nem öl nagy éegyenletemben, Hogy kevély ellenség azt veti éememben: Kin el-keferedem, 's ottan jut ézemben, Mint éitem helyemben.

Midön nagy sereggel, zengéssel bongással, Templomod-

ba mentem fentelö áldással,
Szintén az ajtóig sok szép han-
gossággal, Olly nagy méltó-
sággal.

De te mindazáltal fönjű
lelkem ne félj; Söt régi Urad-
ban minden ellen reménlj, Biz-
ván kegyelmébe, higyjés tsen-
desen élj, gonózt hozzá ne vélj.

Mert még meg-téríti régi
szerentsédet, Mellyben virá-
goztat jókkal úgy tégedet, Tél
után Tavazzal mint a' szép ker-
teket, Meg-áldja fejedet.

Kiért mondaſz te-is néki dí-
tséretet, Mintegy filemile sok
szép énekeket, Ambár fénved-
jek hát érte mindeneket, Nyel-
jek bút és mérget.

Tsak légyen korosként lel-
kével mellettem, Hogy fájdal-
mam miatt ne veſzken életem,
Mint Jordán, és Hermon fogy-
hatatlan

hatatlan hitem, Légyen erős
lelkem.

Mert ha tenger búsúl para n-
tsolatjára, Hát rám-is ő ereſt
bút bünös fiára, Támaszkodom
azért jó-akarátjára, Mint A-
tyám karjára.

Föképen, hogy tudom, már
hogy nem sokára Meg-könyö-
rül rajtam, az boſzúſágára, a'
ki járt életem veſztére 's kárára,
Szégyen-vallására.

Kiért áldom ötet erős köſzik-
lámát, tsak ne hagyja fogyni-el
bizodalmamat, Mikor boſzón-
tással gyújtják nyavalyámat,
Mint olajjal lángot.

Mondok: Tsak ne kérdjek,
hogy hol én Istenem? Mert
mégemben akkor nem tudok
mit tennem, Hogy azzal ter-
jeſtik keſervemet bennem,
Kéz vólnék holt lennem.

No azért el-bádjart lelkem te
ne búsúlj; Buzgó imádsággal,
söt Uradra borúlj, Erős remén-
séggel, tsak ő hozzá fordulj, Tö-
le el ne fordúlj.

Bújdósóknak való Ének.

PUétában Sidókat vezérlő jó
Isten, Ki előttök mentél
tüzes oázis képben, Igéret föl-
dére vezérelvén fépen, Kalau-
zok vóltál minden éreintséken.

Te adtál tsillagot ama' Má-
gusoknak, Vezérül-is Angyal
ifjú Tobiásnak, Heródes előtt
futó Szűz Máriának, Te vóltál
vezére minden Szarándoknak.

Könyörgök, nékem-is hogy
légy már vezérem: Mert im
bújdósni üz nagy bú, és éme-
rem, Én Istenem, ebben ne
vezzén-el vérem, Örizz-meg
gonosztól, Fellegetet kérem.

Építsd-

Építsd-fel elmémet a' jó böl-
tseséggel, Szívemet pediglen
hittel, reménféggel, Bújdósó
fejemet töredelmességgel, 's
Te adtad lelkemet buzgó kö-
nyörgéssel.

Jártomban, költömben, hogy
tsak reád néztek, Búmban, ö-
römben reád figyelmez-
tek, Jó 's gonosz éreintsét
tsendesén viseljek, Soha semmi
helyen el ne felejtselek.

Hogy bújdósásom ideje töl-
te után, Én édes hazámba tér-
jek ismét vigan, Mind azokat
jó egészségben találván, A' kik
éomorkodnak én tölem bú-
tsúzván.

Én édes hazámból való ki-
mentemben, Szent Mihály nap
előtt való harmad hétben, A'
másfél ezerben és nyolczvá ki-
lenczben, Az ő érint érzém
ezt ilyen énekben.

C 6

*Valedicit Patrie, amicis, iis-
que omnibus, quæ habuit
charissima.*

OH én édes hazám te szép
Magyar ország, Ki kerek-
ryénységnek víseled paisát, Vi-
felé pogány vérrel festett éles
szablyát, Vitézlő iskola: Im-
már Isten hozzád.

Egriek vitézek, végeknek tü-
köri, Kiknek vitézlégét min-
den föld víseli, Régi vitézség-
hez dolgotokat veti, Istennek
ajánlva legyetek immár ti.

Ti-is Ráró árnyon járó ha-
mar lovak, A' kiknek hátokon
a' jó vitéz ifjak, Gyakorta ker-
getnek, 's hol pedig éladnak,
Adassék egészség már mindnyá-
jatoknak.

Fényes sok szép érzám, vi-
tézlő nagy lépség, Katona ta-
lál-

lálmany, új forma ékesség, Se-
regben ründöklő és fénlő fris-
sesség, En tölem 's Istenöl lé-
gyen már békeség.

Sok jó vitéz legény, kiket fel-
emeltem, Kikkel sok jót töttem,
tartottam 's neveltem, Marad-
jon nállatok jó emlékezetem,
jusson ezetekbe jó-tétemről
nevem.

Vitéz próba helye ki-terjett
sík mező, fákkal, köziklákkal bö-
vös hegy, völgy, erdő, Kit a'
sok tsata jár, 's jó érentse leső.
Légyen Isten hozzád, sok vi-
tézt legelő.

Igaz atyámfia, 's meg-hitt jó
barátim, Kiknél nyilván van-
nak keserves bánatim, Ti jut-
ván ezembe, húllnak sok köny-
veim, Már Isten hozzátok jó
vitéz rokonim.

Ti pedig kerzettem átkozott

fok versek, Búnál kik egyebet
nékem nem nyértetek, Tüz-
ben mind fejenként égjete-
ketek: Mert hasonlatlanok,
jót nem érdemletek.

*Ezt a' Psalmust, a' Béza versei-
ből fordította, csak halála
előtt való betegsé-
gében.*

Végetlen irgalmú, Oh te
nagy hatalmú Isten, légy
már kegyelmes: Öntsd-ki min-
denestől Jódat rám kebledből;
Mert la melly vékedelmes Bü-
nöm miatt lelkem, Melly tit-
kon rág engem, Mert nagy seb-
bel sérelmes.

Mosd-el rólam immár, Kit
lelkem alig vár, Mosd-el bü-
nöm rútságát, Együtt a' rút
hírral, Mint rút büzt enyéz-
d-el, Fertelmem büdös szagát:
Esmé-

Esmérem bünömet, Kiért nap
engemet, Rettent mutatván
magát.

Tsak néked vétkeztem, Bünt
ellened töttem, Oh kegyelmes
Ur Isten! Kit semmi ravaság
Nem tsalhat, Álnokság Rejtve
előtted nintsen: Mert a' nagy
kék égből, Mint királyi ékből,
Látod mit mivel minden.

Ha érdemem érint Reám
ereztez kint, Vészek! Jaj hová
legyek? Ha tellyes éltemben
Bünt töttem mindenben, Bi-
zony pokolra mégyek: Mert
még létem előtt Testem meg-
fertezett, Oh Istenem már
medjek!

Engem mert vétkével Anyám
éltetett-el, Méhében hogy hor-
dozott; Vétket pedig te báné,
Igazz éteret's kíváné, Ki ti-
ta éivet hozott; Hogy életre
adál,

adál, Azonnal oktatál, Mint ér-
teném titkodot.

En rút háládatlan , Azért
fogharatlan Isten, hozzád kiál-
tok . Tiéztis Ifopoddal, Irgal-
masságoddal: Mert la ki nagy
kínt vallok: Hogy undok vét-
kemből Meg-tiétúlván belől ,
Légyek febb, hogy sem vagyok.

Légyek fejbér hónál , Öröm
mondásoddal töltsd-bé az én
fülemer, Vigasztald lelkemet,
Küldvén örömedet, Ne fázard-
ki velömet, Tsontomból bánat-
tal: Ne nézz rám haraggal;
Mosd-el inkább vétkeimet.

Teremts ismét bennem, Te-
remtő Istenem, Tíésta éivet ke-
gyesen , Fúd belém ismégint ,
Hogy nagy éive éerint Lel-
kem igazt éeressé, Engem rom-
lott éegényt, Rosé érdemem
éerint Haragod el ne vessen.

Ne

Ne foéé-meg Lelkedtől, Söt
idveféegemről Mondj örömet
már nékem: Szentelő Lelked-
del , Hadd épüljön még fel ,
Mint az előtt bús lelkem; Hogy
sok tévelyedtek Te hozzád tér-
jenek , Követvén bizvást en-
gem.

A' kövér áldozat Jó kedvet
nem hozhat, Jól tudom Uram,
néked: Mert ha az kellene, ö-
römeft tiételne Bús fejem az-
zal téged; Töredelmes éivel ,
Buzgó könyörgéssel, Beéél-
lem azért néked.

Imé ki-öldoztam, 'S te előd-
be hoztam, Fene ötte sebemet:
Kit tsak te gyógyíthaté, Életre
fordíthaté , Szánd keserves fe-
jemet: Büneim kinnyával,
Testem fájdalmával , Ne gyö-
törd életemet.

Ha elébb nem hagytad , Söt
hozzád

hozzád fogadtad, Tehát mostá
se hadd-el Jövöltodból égenyt,
Jó éokásod éerént. Sion falát
rámaéd-fel; Hogy mint áldo-
zatos Adjak, úgy hálákot, Ki
néked leg-inkább kell.

*Fragmentum Cautiois cujusdam
ad Deum Opt. Max.*

MErt ki meg-tér, kegyel-
met kér Jövöltához nem
fer, Hogy azt ő elhagyja: Min-
dent meg-nyér, Ki éolni mér,
Néki éent Fiaért, Fia ma-
ga mondja: Mennyen fellyül
ér irgalma, Kit mér annak, Ki
ötet féli és várja; Fiúból folyt
vér Nékem elég bér, Hogy
bünömért nem vét kárhozatra.

Balassa Bálint énekének

V É G E

A°

*Jó emlekezetű, Isteneben
Idvességesen nyugovó*

NEHAI NEMES és
NEMZETES

RIMAI JÁNOS-
NAK

Istenes ÉNEKI
következnek.

Oven. in lib. uno, Epigram-
matum :

*Solis ut in solo motu constantia
constat :*

*Constans Virtutis vis in agendo
fita est.*

Miként a' szép Napnak kü-
neden folyása,

Jelenti, hogy legyen állhatatos-
sága :

Igy hol gyökeret vert a' Virtus
zold fája,

Kegyes munkák által magát
ki-mutatja.

Tükör ez : néze ebbe bünös ,

Hogy kárbozathán ne légy ős.

Könyörülj én rajtam , Ur
Isten 's irgalmaz : Lel-
kem mert meg-rúúlt , 's körül
nötte bün 's gaz : Majd a' kár-
hozat-is rajtam el-hatalmaz ,
Sokságú irgalmad ha meg nem
óltalmaz.

Lelki fekély ellen tsak te
vagy jó orvos , Melly tüze
füsttől én lelkem-is kormos ,
Bünömnök énnéből azért
engem ki-moss , Tízéts vét-
keimből , ne legyen illy piszmos.

Érzem és ismértem , hogy
nagy álnokságom , Elöttem áll
bünöm és tött gonofságom ,
Melly miatt el-vezett kedvem
's vigaságom , Ételre itatra sin-
tsen kívánságom.

Nem tsak a' böromre vét-
kem enyve ragatt , Belöl bé-
lemre-is

lemre-is de rút mérge fakatt,
Nintsen olly réz bennem,
mellyre rüh nem akatt, 'S e'
miatt való bűm éjjel nappal
faggat.

Bűn félkébe pedig még ak-
kor akadtam, Mikor én A-
nyámnak méhében fogantam,
Első téjjel együtt a' bűnt fop-
tam, nyaltam, Onnan való
magból bűnre így ágaztam.

Te böltseségednek útain vi-
feltél, Es titkaid között oktat-
tál, neveltél: De ki tévelyett-
nek im azokból leltél, Es az í-
téletben engemet meg-gyöz-
tél.

Tenéked vétkeztem, ellened
tök gonoszt, Melly most bent-
ségemben és érdemben
fozt, Jutalmúl béremben ör-
dog hév poklot ozt; Fejemről
Istenem vond-le ezt a' rút kózt.

Ne

Ne kiméld én tölem irgal-
madnak irét, Szítasd-ki lelkem-
nek azzal genyetségét, Hall-
hassák mások-is használha-
tó hirét, Kikre pokol és bűn
vonta nyilas ijjét.

Hoppal hínts engem, 's tif-
túlást úgy vézek; Belől lelked-
del moss, 's hónál fejbérb lézek,
Előzz-meg kedveddel, míglen
el nē vézek, Mellyről örömem-
ben néked áldást tézek.

Te böltseségednek útára e-
melél, Estitkaid között oktatál
nevelél; De ki-tévelyettnek
im azokban lelél, Es az ítélet-
ben engemet meg-győzél.

Mint ne győzhetne-is igaz
ítéleted, Hol semmi mentséget
nem lelek ellened; Könörgők
inkábbban, előzzön-meg ked-
ved: Mert bő irgalmaddal híres
köztünk neved.

Adj

Adj én hallásomnak vig örömet azért, Hadd romlott tagaim vegyenek már új vért, El-fordítsd orczádat vétkemtől Fiadért, 'S nyomd-el álnokságom: lelkem mert hozzád tért.

Fertelmetlen tiszta éivet teremts bennem, Igaz, és Szent Lélek hogy lakhassék velem, Bűn 's ördög hatalmat ne vegyen ellenem, Hagyj győzedelmesnek ezek ellen lennem.

A' te éined elől el ne vess engemet, 'S ne fojód Szent Lelkedtől meg-is én melyemet, Idvezítésedben tartsad öröömöt, 's Lelked erejével töltsd meg-is keblemet.

Lelkemnek te Lelked légyen Fejedelme, A' mit az parantsol ahhoz légyen kedve; Semmi rosz vétkeknek ne légyen engedve, Mellyekért előtted lehetne meg-vetve.

Igy

Igy téríthetek-meg údra sokakat, Kik még-is követik ő álnokságokat, Meg-mutatom nekik az ő romlásokat, 'S intem, hogy el-hagyják ő gonofságokat.

Vérontás terhétől mentsd-meg fejemet, 'S azzal szép áldásra óld meg-is nyelvemet, térítsd-meg épen örvendezésemet, Érezhessem bennem kézf idvességemet.

Az én ajakimat nyisd-fel jó élelesen, Hadd mondjon éam néked hálákat kedvesen, Minden népek között én nyelvem hirdessen; Hogy a' te nevedben minden éent hiheessen.

Ha áldozatokban kedved gyönyörködnék, Bak vért tüze böven óltáron öntenék, 'S nagy láng között kövér tulokat égetnek, 'S füstöt így azokból

D

ból

ból égbe erefzenék.

De ez az áldozat előtted nem kedves, Hanem bús tört lélek, melly büntől félelmes, Es megpedert éiv bánattúl keserves: Ebben gyönyörködöl; 's ehez vagy figyelmes.

Szemeid Sionon megkönyörüljenek, Jérusálem falai hogy megépüljenek, A' benne valók-is békével éljenek, Borjúkkal óltárid hogy megbővüljenek.

Ditsőség tenéked légyen az egekben, Ugy most-is mind végig, mint volt eredetben, Akadályt ne leljen semmi dolog ebben, 'S te előtted bálvány ne álljon-meg helyben.

*Sziv bűneit ighen vallja a' mély-
ségből, Isten ingyen adja
botsánátját mennyből*

Kiáltok

K iáltok hozzád mélységből, Uram inents-ki ez infégből, Hatalmadat nyúítsd-ki mennyből, 'S gyógyíts-meg lelki sebémből.

Vallást tézek magam ellen, Vagyok sok bűnnel éktelen, Ártatlanságom éptelen, Vezek, ha veré, mint érdemlem.

Ne menj velem ítéletbe: Mert ugy esem kísértetbe, Tégy rést inkább bőv kedvedbe, Ki gazdag vagy kegyelembe.

Számba ne ird sok vétkeimet: Mert meg-terheled lelkemet, Érzem igen esetemet, Emeld földrül fel fejemet.

Pörbe ne állj Uram velem: Mert sok tanú áll ellenem, Nem-is tudnék mit felelnem, Pokolba kellenék mennem.

Irgalmadban bővséges vagy, Türo vóltod-is elég nagy: Er-

dememben hát hátra hagyj, 's
ingyen való földor-is adj.

Tekints Fiad halálára, Lel-
kem terhes váltságára, Függe-
teték kerekétfára, Bünomet vé-
vén vállalára.

Ö már előttd zentségem,
Vére tökéletességem; Nem
vezhet-el nálad bérem: Mert
ö előttd érdemem.

Vidám orczával tekints rám,
Hadd enyhödjék-meg nyava-
lyám, Piroítsd-meg fonnyatt
orczá-m, Hogy áldhassa neve-
det éám.

Harmatoztass rám bö áldást;
Minden jókkal fejemet lásd;
Hitemben adj igaz vallást, Ne
tűteljek helyetted mást.

*Félek, 's hiszek Uram;
Hitemet segéljed.*

Reménfé-

R Eménfégem te légy né-
kem, Nagy hatalmú bölts
Istenem: Tőled légyen segét-
ségem, Mikor terhel én sok
vétkem.

Bűnnel noha éltem rútult,
Alnoksággal éivem borult; Ne
légy még-is mellőlem múlt,
Látván hogy igyem rád zorult.

Por, hamuból én eredtem,
Sok ényet ezekből rám vettem,
Mellyben ugy-is keveredtem,
Hog; tisztulttá most sem lettem.
Senki nints előttd igaz,
Minden mi érdemünk tsak gaz,
Mennyországban rézt vehet az,
Kinek jóvoltod irgalmaz.

Szükség tehát mindeneknek
Kintsét kérni kegyelmednek;
Hogy termézetű kedvednek,
Lágyítson ítéletednek.

Félen tévén érdememet,
Rád bagyom én-is igyemet,

Töltsed így bé fékfégemet,
Hogy idvezítsed lelkemet.

*Siesd orvoslani lelkem nyava-
lyáját,*

*Ránts-d ki fensényemből
fűró falkátskáját.*

OH ki későn futok lelkem
orvosához, Ki bizonyos
íret nyújt gyógyításához;
Sok esküvéssel-is köti magát
ához, Hogy minden órában
kéz orvoslásához.

Szemem fényében tött kis
falkát, avagy port, Kitsiny i-
deig-is nem fenvedhetem ott;
Lelkemen pediglen rút fekély
fakadott, 'S arra nem fül el-
mém, jóban olly akadott.

Életem Istentől el-távozott,
's hódolt, Bolygó rühes juh-
ként, ki púttára forúlt: Mint
havi vér ruha igafságom olly
rút,

rút,Érdememnek rólam a'gyap-
ja-is el-húlt.

Nagy restségem még-is tu-
nyasággal terhel, Noha fe-
gény lelkem tsak meg nem hal-
éhel: Rút kárhozatnak-is ma-
radott bennem hely, Tsak az
Isten keze éakaézthat töle-el.

Christus igaz pástor Istennek
Szent Fia, Juhod sereginek te
tudod hány héja; Kilenczven
kilencznek valljon éazadikja
Nemde én vagyok-é? mentül
rozzabbikja.

Egyedül tsak te vagy, ki en-
gem éegényt éáné, romlott
mivóltomban kedvedtől el nem
hányé, Sebeimmel, mint hü Sa-
maritanus, báné, Idvezülttnek
lenni kegyelmeiből kíváné.

Engedj büneimből igaz ki-
fordulást, 'S azoknak rúttságán
éivemben pirulást, Hogy mi-

kor el-érem e' világi válást,
Nyerhesse-ellelkem a' szép böl-
dogulást.

*Hameg-ölk-is Uram, de te ben-
ned bízom,
Bűnömből tisztítván, kegyel-
medben bízom.*

OH kegyelmes Isten nézz
épen reám nyavalyásra,
Terjeszd-ki fényedet, 's keze-
det, ne bízz, és hagyj másra,
Ne vesd-is életemet kedve-
met, meg-éomorodásra, Ger-
jeszd-fel inkább éivemet áldo-
zatúl víg áldásra.

Bűnöm piros fennyét, 's
kék mérgét vesd-el éined elől,
Irgalmad éepségét, hó éinét
visseld rajtam fellyül, Tié-
togass vizeddel, Lelkeddél en-
gem kívül, belől, Hogy el ne
zakad-

zakadjak, válljak igaz hív öl-
talmad mellől.

Édes hű pástorom, Christus-
om, emeld-fel botodot, Legel-
tess, vezérelj, hol jó hely, 's
örizz mint Juhodot, Halljam
édes szódot, 's add jódot, ne vess
rám roé gondot éerentsémben,
életemben, tsak te éabj és ren-
delj módot.

Inkábblan kedvezheté,
mint verheté: mert kegyes
éivü vagy, Könyörülni éereté,
meg nem veré senkit, vagy kis
vagy nagy; Jól érzed sebün-
ket, vétünkét: mert vagy lel-
ki Hadnagy, 's Ugy sem veté
előled senkit, Irgalmad mert
elég nagy.

Vettem életemet, fejemet,
lábadnak sámolyúl, Mint illy
bűnös féreg, míg élek, tartlak
hű gyámolúl: Tudom kárho-
zatnak,

zatnak, pokolnak, nem veté
martalékul, Mert meg-bírt lel-
kem, Igen tarts-is hü paisúl,
's árnyékul.

*Jésus kérlek légy kegyelmes,
Merd-meg fivem: mert fertel-
mes.*

ORök életnek Éép idves-
ségnek kintses fejedel-
me, Gondolat felett, bő
ditsőséged áll rajtunk terjedve.

Foghatatlan vagy, féli hőz-
és nagy irgalmasságodnak,
Gyakor sértése, de mértéklése
vagyon haragodnak.

Látván sebünket, undok
vétkünket, kettőt tselekedel:
Egy kézzel fujtolé, mással or-
vosolé, 's hamar meg békéllel.

Borodhoz olajt, edényedből
hajt sebünkbe, jobb kezed;
Mint Szent Lukátsnál Éép pél-
dával

dával áll erről emlékezet.

Mi fájdalmunkban, jajgatás-
unkban vétkünket fedezed,
Tisztulásunkra, gyógyulás-
unkra gondunkat fel-vézed.

Genyetségünköt, rothatt se-
bünköt te meg nem irtózol;
Szomjúságunknak, forrósá-
gunknak italt, óltást hozol.

Ez a' jó Orvos útálatlan mos-
rólunk minden fennyet, ő
gyermekinek, kö's vezéző he-
lyett ad firos kenyeret.

Oh áldott bőség, buzgó ke-
gyesség, lelkünk édes érke,
Mellyből ki nem éítt idvezítő
ízt eddig senki vétke.

Tsak Fariseus töltt kevély-
sége réítt ebben nem vehet; De
Publikánus üresültt keble vé-
le bővön telhet.

Nékem-is látnom, 's add ta-
pasztalnom ezt a' ditsőséget,

Mellyben mi vétünk , és gyakran sebünk nem ér soha véget , 'S bő áradásra , soha látásra nem mutat feneket.

Lelekem boldogsága bűnöm bocsátatja , Christus érdeméből ezt minden várhatja.

BOldog kinek vétét az Ur meg-botsátta, és fok álnokságit bé-fedte, takarta, Érdemlett haragját hozzá nem mutatta, Sőt fok áldásával ezek felett látta.

Sokan voltak illyek : 'S többi közt im egy én, Mindennap rühe kél; de az Ur írral kén : Gyakorta tévelygek bűnökben hevervén ; De nyájához térít az Ur fel-keresvén.

Méltó édes ízit ez Urnak ismérni , Ki illyen kegyesen fókott bűnöst verni; Sőt hogy idvességet

vességet tudnék érdemleni , Halálra kellett Szent Fiának menni

Honnan vannak ezek , 's mi tsoda érdemből ? Tsak az ingyen való merő kegyelemből , Gazdagot ő tézen , mint nagy Ur ; Égénybol , A' kit el-válastott magának kedvéből.

Mert mihelt kit válaét , azt azónal hívja, Szent ismételre igéjéből bírja , 'S igazulás után élő könyvben írja.

Ez az idvességnek kútja és folyása, Sem mélység, magasság , ezt félre nem ássa ; A' ki egyebet vall , kérem jól meg-lássa , Tévelygő ösvényre lábat ne hágtassa.

A' hiveknek fámát erős pertsét tartja , Sem bűn, halál, ördög azt fel nem fakaétja, Szerelmétől őket el nem-is válaét-

ja: Mert minden dolgokat
Ur javokra adja.

Áldott légy örökké én édes
Istenem, Hogy édességedet kós-
toltatád velem, Es morfalékid-
ban rékt engedtel vennem,
Ugy-hogy érdemlenék kölyke-
id közt lennem.

Mosd, fedezd, töröld-el sok
álnokságimat, Szenvedd türés-
sel-is el ugatásimat, Add éiv-
ből bánhatnom téged bántási-
mat, 'S ne hadd erejekben az
én vádlásimat.

Amen, bizony bezed, min-
den föld ezen áll, A' ki benned
hiszen, nem árt annak halál,
Mindeneket biztat bőv kedved-
del Szent Pál, Hiszem hát hogy
rám-is kéz idvességed áll.

*Az Evangyeliom Istennek ereje,
Ez által áll firobe a' Chri-
stus érdeme.*

Hivek

HIvek kereksyének jer ne
tévelyegjünk, Szent Írás-
ból nyújtott igaz úton men-
nyünk, Semmi hitetéssel arról
el ne térjünk, Erőt az Istentől
mi hitűeknek kérjünk.

Istennek ereje az Evangyé-
liom, Mellynélidvességre nin-
tsen bizonyosb nyom, Több
sok érzett vallás mind csak fél-
felé von, 'S bujdosat tétova:
De ez meg-nyugtat hon.

Szelid és együgyű ez a' lép
tudomány, Es szelid elmét-is
értelméhez kíván: Mert ki ezt
fundálta, az-is szelid bárány;
De bizonynyal tudja, hajunk fá-
la-is hány.

Publikánusokhoz vagyon en-
nek kedve, Bűnök fájdalmával
kik vannak terhelve; De kik
érdemekkel járnak fel-emelve,
Mint Fariseusok, hátra vannak
vetve.

Nem

Nem érdemi ennek egyéb
fenki kedvét, Tsak kire ruház-
ta ő maga érdemét, 'S ártatlan-
ságával meg-fentelte éltét, Es
ez ékességgel adta hozzá léptét,

Miként sár-arannyal tetéig
töltt ládát Benne valójáért ki-
ki kedvesben lát; Bizonnyal
hiheted, hogy idvesség úgy áld,
Ha Christus érdemét éinezh-
ted jól rád.

Tsak ez egy fínt nézi mi
bennünk az Atya, 'S ennek
vagyon nála tsak kedves illatja,
Kinek lehet, vallyon örök kár-
hozatja, Kit mentté tött az
egy Christus áldozatja?

Tökéletesekké ez által löt-
tenek, Mind azok, nevével a'
kik fenteltettek, Biztató lelké-
től ők vezéreltetnek, 'S jó re-
métség ellen nem-is kétel-
kednek.

Szép

Szép zálogunk vagyoni, Ur-
nak vatsorája, Tsak jó kézület-
tel járúljunk hozzája, Édes la-
kodalmat lél ott lelkünk lája:
Mert fő Testámentom vagyoni
benne zárva.

Ajánlattatik ott Christus tes-
te, 's vére, Lelkünknek, hitünk-
nek, leg-főbb eledele, Es halá-
la által keresett érdeme, Hogy
nálunk maradjon az emleke-
zere.

Emlekezzünk azért meg e'
lép érdemről, Es ne-is reménl-
jünk életet egyébről, Igy ki-
felfelhetünk a' fok tévelygésből,
'S talám nem-is botlunk na-
gyot kevélységtől.

Szép világosságnak mi fiaí
légyünk, Minden hivatalban
ártatlanul éljünk; De okkal
jutalmat mi ebből reménljünk,
Éptelenségünkön sőt inkább
törödjünk.

Adjuk

Adjuk az Istennek meg a' ditsőséget, Ki bennünk töldezza az éptelenséget, Miben mutat-hatunk tökéletességet, Ha ő nem nyújt nekünk mennyből segítséget?

Magájét magáért koronázza bennünk, Nints mit magunkból eleibe vinnünk: Mind hažontalanok, bátor ne kérkedjünk, Sőt alázatosan ő kedvével éljünk.

Alázatosságban ha talál bennünket, Szépen fel-emeli le-hajtott fejünket, Étellet bétölti a' mi éhségünket, Es meg-gazdagítja mi reménségünket.

*Az Iste törvénye engé pokolra ejt;
De Christus érdeme fíve-se-
bébe rejt.*

OH Uram Isten, Melly távol estem, Az igaz járttúttúl!

úttúl! El-tévelyedtem, Mély sárba léptem, 'S motskosúltam rútúl.

Erötelenne, és éptelenne, Bolygás miatt löttem: Néked sok vétet, 's Rož engedelmet Törvényednek töttem.

Egy tsepnyi žentség, Kivüled kéžség, Nints bennem a' jóra: Istenes élet, Rám tsak úgy ilhet, Mint korom a' hóra.

Nints bennem épség, Erő, 's egéžség, Tetémtől talpiglan; Bün mélységébe, Es tengerébe, Merültem torkiglan.

Mint egy tükörből, Szent törvényedből Látom nyavalyámat, Es abban való, Meggyógyúlható, Fogyatkozási-mat.

Nagy meredek hegy, A' te törvényed, Kór azt nem hághatja, Tetejét látja; De nem járhatja,

járhatja, Szent Pál azt val-
latja.

Látom 's javallom, De nem
tarthatom Meg az javaítt jó-
kat: A' testi törvény Elmém-
ben örvény, Nemz akadályo-
kat.

Lélek a' testtel, mint ellen-
séggel, Harczol, tufakodik,
Lelkiekhez rest, Földi agyag
test, Bünhöz ragaszkodik.

Nagy orvosságot, Irgalmas-
ságod Lele nyavalyáknak:
Kiért mindnyájan Vallhatunk
nyilván, Kegyelmes Atyáknak.

Törvényed terhet, Mert é-
pen vetéd Testesült Fiadra, Ép-
telenségünk ö benne nekünk
Tellyes igasságra.

Igy igazulást Kivüle rehat
En sem kereshetek: Hajlandó
vóltom Itt minden módon; 's
Mit érdemelhetek!

Chri-

Christus érdeme, Kedvének
helye, Kiben meg-nyúgodtál:
Ez egy kö-fálon, 's fundámen-
tomon Mi idvességünk áll.

Mert tsak ö nyomta, Es
sajtóllotta Azt az erős sajtót: Ki
által mutat egyenes úrat, 's id-
vességre ajtót.

Ezzel tenéked légyen ditsé-
ret, Illendő áldással: Kérlek
kedvéért Mind végiglen légy
Hozzám áldomással.

*Kegyelem forrása Ur Jésum
te vagy,
Szivedből érdemes folyt vért
lelkemnek adj.*

EGyedül te benned, Mellém
hiván neved, Szent Jeho-
va reménlek, Hiv igéretedben,
's Fiad érdemében, Bizom hol
járak kelek, Te benned nyú-
godván, Mint lelkem oázisban,
Minden jókkal bé-telek.

Szégyent vallott orczád, Val-
lyon azon ki lát, Ki felett ki-
nyúltn karod? Vétkes voltában-
is, Nints köztünk tsak egy-is,
Kinek vétét akarod; Tsak
hogy benned higgyen, Reá vi-
gyázzígen, 's Haját-is éámán
tartod.

Nem rílt vétkes volta, Töled
fenkit soha, Söt azokat éólitod;
El-tévett vóltokat, Te magad-
is éánod, 'S úadra igazítod,
Búsult haragodat Azon, ki
még-bántott, Tsuda mint lá-
gyíthatod.

Véghetetlen örvény, Te-
kinthetetlen fény, Ható és bö-
kegyelmed; Nagy könnyen
kedvet nyér, Fiadból ki-folyt
vér, Ránk ha haragod terjed,
Vésszödet téríti, Kezedet eny-
híti, Lelkünket hogy ne ver-
jed.

Fiad

Fiad áldozatját, Mint lel-
kem zálogját, Én-is tartván hi-
temben, Sok bűm 's bűnöm
között, Melly már meg-tört,
fözött, 's Kinzott minden i-
zemben, Magam reád hagyom:
Mert hitelem vagyok, Hogy
velem lézz igyemben.

Ha te velem lézz, 'S éle-
temnek kedvez, Kivel mit
gondolhatok? Bűnömtől tá-
gúlván, 's Bűmtől szabadúl-
ván, Könnyű ézerrel járhatok;
'S a' mikor parantsol, Vagy
hivat, magadhoz, Kézen elő-
állhatok.

Hogy ezt tedd én velem,
Ne nézz abban engem, Vagy
bűnöm akadálját; Hanem ma-
gad frigyét, Fiad éent érdemét,
Ki meg-kérlelt Szent Atyát,
Te vagy mi örökünk, 'S starts-
meg végig köztünk, Christus-
nak fel-költ Napját. Tsak

Tsak ő az élő kút, Hozzád
vezérlő út: Mint ézent igéd-
ből értjük, Mi éomjúságunkat,
Es fíratságunkat, Tsak nála
enyhíthetjük, Te nagy jóvól-
todat, 'S Irgalmafságodat ő
kedvével vehetjük.

Ditséret ditsőség, Egyenlő
tisztesség, Néki légyen te veled:
Mert ő érdemében, Es engedel-
mében Tölt néked minden ked-
ved; Melly bé-töltt kedvedből,
Kérünk 's kegyelmedből Sok
vétkünket el-feledd.

*Im éltem vitézség, látom, 's
harczot vívok;*

*Világot meg-győzvé, menny-
országgał bírok.*

Vitézség embernek föld fe-
lett élete, Sok nyavalyái-
ban ézent Jób ezt értette, Mikor
kisértette az Isten, 's próbáin
nyertessé-is tőtte.

Nints

Nints itt semmi java ember-
nek, ezt értsd-meg, Tsak hogy
idvefsége útát itt leli-meg,
Hogyha Istenének Enged, és
magában helyt ad igéjének.

Ez a' világ rakva ámitó mé-
reggel, Sokakat gyúlašt-fel-
maga fíerelmével, Könnyen-is
hitet-el; De végre ördöggel
pokolba vitet-el.

Higyjed hogy óvá kell ástra-
lánál lenned; Nem kell ő étké-
ben mindjárt heven enned, 's
Meg-kell mértéklened, Hogy
mennyit kell hozzád ő borában
venned.

Mert ha ez a' Circe egyfíer
meg-rékegít, Istenes dolgok-
ban elmédben meg-éédít, Lel-
kedben meg-sebhít: Kárho-
zatra benned fok útakat épít.

Ulysses fíolgái tudhadd mint
járának, E' Circe éavának a'

E

kik

kik helyt adának, Barmokká válnak; Uroknak fülei de bédugatának.

Mi-is Ulyssesnek példáját kövessük, E' Circe éavára fülünket beköszük, Bekédét megvessük, Ő gyönyörűségét utáljuk, 's nevessük.

Idvességre lelkét hidd-meg az tarthatja, A' ki végig Christust ép hittel vallhatja, Bálványt elhagyhatja, 'S e' világnak mézét éiből utálhatja.

Ő szép mézes java tessék egyebeknek: Christus pohárt kökönt a' kerecsyéneknek, Kit hittel nyeljenek, 'S kárhozatra abból ne rézgedjenek.

Igát, kerecsyét-is rendelt pohár mellé; Hogy terméketünket vélek mértéklené, Es megnyihitené, Tsak ne tegyük ötet nálunk kelletlenné.

Kitsiny

Kitsiny rongyos sereg útalt vagy; de ne félj, Kemény fenvedéssel sok kerecsy alatt élj, Elmúlt már az éjfél, Idvességes napod nem sokára felkél.

El-érkezik Christus ő ditsőségében, Vég lesz e' világnak gyönyörűségében, Hívek ingyében; Bé-áll az igaz hit vártt reménységében.

*Virtusok a' szívben, mint drága
Mirtusok,*

*Bóldog, ki ezekkel gazdagúl,
's kintse sok.*

Virtus lelki jóság, kit sok bölts magasztal, Melyán: mert az minden jókkal rakott asztal, Melynél örvendőket bánnat nem aggasztal, Minden ékességet mert ránk ez akaasztal.

Hittel melleleg ül anchorás Reménység, Ő homzédságában

E 2

Szere

Szeretet-is ott ég, Kö oélopot fogott által az Erőtség, Bort vízzel elegyít a' Mértékleteség.

Okosság kigyóval tekerte által karját, Markába fejestől befogta fülákját, Mértékkel Igaság tartja ki-vontt kardját, Türes-is emléli ő tsendes báná-nyát.

Ez azzonyok körül forog sok éolgáló, Mindenik hűkséges, és haéonra való, *Magnanimitas* sal kedvel adakozó, 'S a' éép józansággal nyájasságot hozó.

Ki ne kívánoznék ez azzal- nál enni, 'S e' éép azzonyok- nak ő kedvekben lenni, Kik ée- retetiben tsak réét-is jó venni, Nem-hogy ő karjokkal meg-is öleltetni.

Tsak egyikének-is kedves nyájassága, Nem-hogy többi- nek-is

nek-is bóldog tárfasága; Rosé ember, kinek nints ide kívánsá- ga, Érdemli, hogy légyen ő sü- vege sárga.

Bé-fogadnak pédig ök min- dent magokhoz, A' kik józan elmét hoznak azzalok hoz: Egy éivel, lélekkel nyúlnak ök dol- gokhoz, Akadályt közzéjek sem- mi dolog nem hoz.

Ur Isten tégy nálok engem éerelmessé, Hogy azzalok lé- gyek előtted kedvessé, Légyen éépségektől elmém éli frissé, Lelkem Angyalok közt éép te- kintetessé.

Hit nevelje bennem te éent félelmedet; Ne végyem két- séggel ígértt kegyelmedet, Kö- vessem mindenben egyetlen e- gyedet, Ki vérével váltá nekem meg kedvedet.

Minden próbáimban Remén-
E 3 ség

ség tápláljon , Ö vas matskájával tölem el ne álljon , Égő hü Szeretet velem járjon 's háljon; Szódat el ne adjam ember találmányon.

Minden dolgom foljon Mértékletességgel , Éltém kedves légyen mint nyár kiességgel ; Vékony kerentsét adj inkább egésséggel , Hogy-nem arany ágyam terheld betegséggel.

Jót 's gonoszt ismérő Okossággal segíts , Ártalmas dolgoknak útaról el-téríts; Hasznosoktól pedig félen ne tévelyíts , Ki-hajlott vóltomban hozzád egyenesíts.

Add az Igaságnak kezembe mértékét : Tudhassam megadni mindennek értékét , Egyaránt gondolván mire köz , 'S fő rendért , Gazdagért megvetnem ne add a' fégeny vért.

Mord

Mord természetet fojts benem Nyájassággal , Fösvénységet pedig kéz Adakozással; Ne botsáfsak senkit Éomorú orczával , A' ki élni akar erőnyem jóvával.

Tűrés nélkül pedig ez az élet sovány ; Próbára e' nélkül azért engem ne hányj , Ha ezzel meg-áldasz , bár főlgául kívánj , Tere viseléstől nem lélek halovány.

Olts erősséget-is gyűkerest éivemben , Az légyen öflopom minden keservemben , Ne tántorodjam-el fok kísértetemben , Kit test világ , ördög főrt rám életemben.

Kövessen engemet a'Szemérmetség , Melly minden dolgunkban ékesítő szépség , Fértelmességünkben ez általlehet vég , Ha ez vezet minket , mint lovat zablás félk.

E 4

Meg-mondhatatlan szép a'
Magnanimitas, Válgatatlan
 társsúl azért ezzel meg-lás, *Melly*
 után álljon rám a' men-
 nyei áldás: Ám élje világát fes-
 lettségben bár más.

Virtus lelki jóság buzgó szép
 forrás kút, *Mellynek* italától
 nem lát senki kint 's bűt, Ter-
 jedjen előttem hozzád vezérlő
 út, 'S benned mosakodván ne
 legyek bűnnel rút.

Virtus örvendetes lelki ki-
 nyílt rósa, Légy éledült fejem-
 nek hevítő orvosa, Jó illatú vi-
 zed lelkem énnyet mossa,
 Minden rosz vétkeknek légy
 bennem gyilkosa.

Súgár érnayaidon viselj e-
 gészséggel: Kövesselek téged en-
 gedelmességgel; Hadd teljék
 töled meg éivem tsendesség-
 gel, Lelkem pedig mennyben
 örök idvességgel. E'

E' világi tábor szenvedésre font
 ház,

Ki mennyet erre rubáz, mond-
 jad az váz.

E' Világ mint egy kert, Kit
 kö-eső el-vert, Napról
 napra vezten vész: Vagy mint
 fenyvett sindely, Kit ő háztól
 félllyel Tétova hány nagy fél-
 vész: Ő mint romlandó ház,
 El-vezendő állás, Jóktúl üre-
 sült rekef.

Mindenütt való hely, Rakva
 fok vezélllyel: Nyugta nints
 embereknek, Kit-kit bánat seb-
 hit, Bűm öröm nem enyhít,
 Vége nints keservének, Árad
 fok vezélljek, Sir mind éivék,
 fejek, 's Halál vége ezeknek.

Fel bomlott békeség, *Melly*
 miatt fok épség Algyúk sullyá-
 val romol; Nagy roppant fere-
 gek,

gek. Egymással ütköznek, Húl
sok ember, 's vér omol; Vitézül
nyertt szépség, 'S karddal leltt
nyereség. Vitézek közt el-ööl.

Táborban hideg fél, A' Nap
melegével, Hol hidegít 's hol
hevít; Éhséggel éomjúság, 's
Nagy nyughatatlanság, Min-
dentől kedvetlenít; Még-is a'
Vitézség A' harcra buzdúl 's
ég, Ha kit a' tiztefség éít.

Katona éerzámiban, Jó lo-
vaknak hátán, Vitéz ifjak for-
gódnak, A' jó hirért, névért,
Es a' tiztefségért, Jó kedvel
vagdalkoznak, Arra a' mi ne-
hez, 'S a' lép betsület néz,
Szívek éakadva futnak.

Nem gondol halállal, Sebbel,
fájdalommal, Mikor viv ellen-
séggel, Bátran vagdalkozik,
Vitézül forgódik, Piros vérrel
nyer; Ha mit kardjával
nyér,

nyér, 'S haza haazonnal tér,
Ízik nagy éeretettel.

Aétalnál vitézek Vig öröm-
mel éznek, 'S nagy éeretettel
laknak: Köféntt-pohár mellett,
Sok jó éerentséket, Ök egymás-
nak kívánnak: Jó kedvet mutat-
ván, 'S kedvesen lakozván,
Egymást ajándékozzák.

Vérrel fel-költ napra, Hada-
kozó óra, Sokaknak véstére
tér; Akár melly jó hó pénz, Kit
a' hadban fel-véfé, Mind meg-
érdemletted bér; Söt a' halá-
los föld, Mint roékül éántott
hóld, Ha sok-is, keveset ér.

Eloétott sok rendek, minden-
féle népek, Most más karban ál-
lanak: El-változott idök, Ha-
borgó éétendök, Külömbsege-
ket hoznak: Kinek bút, kárt,
gondot, Kinek víéont haénót,
Szerentsés napot adnak.

Okoson kell azért, E' rosz
idöbe ért Állapatunkat élni,
Szivünknek keservét, Kit Nap
ránk heven vét, Hogy le-tud-
juk metélni: Az a' jó kormá-
nyos, Ki, ha a' viz habos, Nem
tudja tengert félni.

Mint habzó tengerben, Mi-
is ez életben, Évezönket for-
gassuk; Kinnal mi lelkünket,
Sok gonddal fejünket, Igen ne
nyomorgassuk; Isten sok jókat
ád, Tsak felünknek zúgtat
Tsendes fivel hallgassuk.

*Sokat tsalt e' világ: mert tsak
romlandóság;*

*Gömbölyég, sikamló, alatta,
ki rá hág.*

K Erekdéd e' világ, gömbö-
lyü mint lapta, Ritkán
vált ki ötet kezével jól kapta,
'S véle keblét rakta, Es kedvelt
javait vidám fivel lakta.

Mint

Minthogy állhatatlan; nem
fünik forgása, Fénlik; fetétlik-
is napja változása, Nints álla-
podása, Gyakran fél zúgásban
tetzik-is morgása.

Illy maga erköltsü, 's ter-
mészetü népek, Istentelenség-
ben kik hevernek, 's élnek, 'S
vétekben nem félnek, Véle jól
alkuszak, 's benne gyönyör-
ködnek.

Lévén édes anyja minden
látorságnak, Mostohán ad ked-
vet 's helyt a' jámborságnak,
Örvend gonofságnak, Szaporít
okokat sok háboruságnak.

Légy bár olyan jámbor, mint
Curius 's Cato, Tudományban
olly nagy, mint Homerus 's Pla-
tó, Ki volt mindent látó; Ha
pénzed nints, leheté chez tsak
bör gyártó.

Légy mint Diagorás olyan
E 7 istente-

istentelen, Claudius 's Néróhoz hasonló kegyetlen, Vakmerő, émtelen; Tsak légyen sok pénzed, ülheté a' fő helyen.

Pénz tiszteltet, éltet, magasztal, ditsértet, Nem hagyhat egyedül, sokakkal kísértet, 'S tsak nem éntnek hirdet, Fejedelmi nevet ő éerez 's kééíttet.

Pénzzel jár e' világ, pénz ő calyigája, Fösvény embereknek férelmes igája: Mert éiveket rágja, Ha erőények éáját kezek gyakran vájja.

E' világ bé-merültt a' pénz éeretetben, Kevesen örvendnek az igaz életben, Jó tseledetben, 'S az isteni tsendes lelki esmérletben.

E' vólna pediglen az állandó ép kints; De rajta nem kapunk: mert bétületi nints, Akár

Akár hová tekints, Pénzhez úgy ragadunk, mint az ebhez kilints.

Ki-ki inkább éeret pézzel gazdagólni, Hogy nem életébé naponként jobbulni, 'S elmében gyógyólni; Maga ezzel éokott ember böldógólni.

El-marad e' világ, 's minden pénz gyűjtemény: Hát ne torokskodjunk, mint vizi hüvelvény; Lelkem ne légy kemény, Szolgál Istenedet, nem nyél-el mély örvény.

*A' sajttalan Udvar, Tsak kofos
's bündös var,*

*Kit sok körmös vakar; Jámbor
innen vakar.*

UDvar, 's irigy tiszték tölem távozzatok, Ki hozátok méltó, azzal lakozzatok; Mert hol hevek vagytok, 's hol derrel

dérrel borzattok, Kedvet magatokkal nekem ne hozzatok.

Betsület, térd hajtás, és fő helyen ülés, Mást elő-haladás, Sokaktól kísérés, Oda álljon, hol nints lélekben épülés; Nekem de elmémben légyen ékesülés.

Isten félelmétől üres Fejedelmek, Kiknek állhatatlan mindekben kedvek, Söldot nekem bátor ne nyerjen ferelmek: Ismérem, mitsodás ő érkekek levek.

Itt a' nyalakodás azokat illesse, Kiknek lelki jókban nintsen semmi réke, Méltó-is tobzódás őket terheltesse, Hízeltedő békót lábok tsergethesse.

Bor ivó Hadnagyság, 's kortsmás Kapitányság, Tisztiben tébolygó éktelen cigányság, Kiben csak prédára vagyonnagy

nagy kívánság, Ha adná-is magát, én vállaimra nem hág.

Névvel áll ezeken tsak a' fő emberség, Elméjekben pedig nintsen semmi épség, Ételre, italra, hasok és bélek ég, Ebben sok vétkek közt nints nálok semmi vég.

Te lelkem Istentől sokkal több jót nyertél, Annál, mit ezekben nagynak lenni véltél, Azt az útát nyomd tsak mellyre mostan értél, Darabos vóltától tsudáalom hogy féltél.

Kevés láb-nyom járja ugyan is az útát, Mellyben nyomozhatni Castalius kútat, Gond, veríték, munka lassan hozzájuttat; De fáratságodban higyjed meg-is nyugtat.

Elmét ennek vize hint gyönyörűséggel, Lelki háborút ólt, 's táplál tsendességgel, Tudományt

mányt együtt ad kedves böltseséggel, Közlöttemberséget közel Istenfeggel.

Itt nyers társaságot a' felid Musáktól, A' kik idegenek minden dühött hadtól; Ne félj ö közöttök vagdalkozó kardtól; Együgyük tsendese, üressek haragtól.

Hasonló fővetség, hasonló elmét ad, Ö erköltsökben-is réz ragad azért rád, Kedvével e' mellett Isten-is épít's áld, Midőn bölts ember-is nagy becsülettel lát.

Kevés jók kedvével inkább elégedjél, Hogy-nem gaz kedvében sokaknak örvendjél, 'S lelki gazdagsággal jobb kenyeret egyél, Hogy-nem mint e' nélkül péppel kövéredjél.

A' fő emberségnek érdeme betsültet, Erdem nélkül pedig hamis

hamis nével éltet, Egy felől a' kiktől hizelkedtet, féltet, Sztokkal más felől víkka petséltet.

Ne fuss éreintsének híres vásárára, Szemedet se vessd ö gazdagságára, Soknak őst pénzt tiktet nyaka fakadtára, Irusnak Cræsusnak jut állapotjára.

Gazdagság sokakban nevel bolondságot; Fősvénység által nem festnek gonofságot, Magától senkinek nem ad bódogságot: A' tudomány hoz tsak halhatatlanságot.

Széles éreintsére te ne törekedjél, Vékony hír, név alatt fél-felé helyben élj, Könyvek olvasásból vött jókban örvendjél, Mi forstot Isten ad, azal elégedjél.

Nagy éreintséjéből soknak his

kis jó sem jut ; Kitsínyből tudomány fok jókat venni tud , Nem mind jó , mit frissen fok-
 for érentse nyújt , Használt foknak , a' ki java előtt el-bújt.

Hü barátságodat meg ne vond azoktól , Kik nem idege-
 nek a' szép lelki jóktól ; Vezéreltethet-iz élet hozó főktől , Tarts félen tsak gazdag te tők
 's bot agyoktól.

Sok helyen fok éamár visel bársony nyerget ; Senki nem érdemel pénzért betsületet , Ha
 lelkén nem téken semmi épü-
 letet , Tessén-is senyveéti az
 a' épületet.

Jobb főrrrel fedezned benned a' tudományt , Hogy-nem tudatlanul viselék bársony dol-
 mányt ; Magadon el ne végy senkitől adományt , Szabadsá-
 got éeress , a' rabságot el-
 hányd.

Ez a'

Ez a' fő böltéség , üres légy vérkektől , Félen-is menyj lak-
 ni fok gaz emberektől , Kü-
 lömöbséget viselj az ő erköltsök-
 től , Alázd-meg magadat 's
 fűgj az egy Istentől.

Sok dolgot bár ne tudj , fű-
 stös aranyas-é , Ugymint Chy-
 mera-is éarvas , vagy éárnyas-é ;
 Ezt pedig jó tudnod , ha nem
 szép mondás-é , Ki magájé le-
 het , az ne légyen másé.

Magadat magadnak ad még
 a' böltéség , Lelki szépségünk-
 re kiből foly elégség , Az ő kin-
 tse soha meg sem rothad , sem
 ég , 'S légyen főmban erről itt
 immáron jó vég.

*Golyóbison áll éerentse ,
 Kevésnek van töle kintse.*

H Itető éerentse nem kell a-
 jánlásod , Golyobisos lá-
 bod ,

bod, mints helyben állásod,
Szárnyas vagy: nem tsuda, ha
múló áldásod.

Hajatlan kopaszság benned
nagy tsalárdság, Kétségest mú-
taté mind: Mert nézésed vak-
ság, Kezed ajándéka hitető ál-
nokság.

Rút hajás homlokod, merő
vakmerőség, Nints soha ka-
rodban vastagság, 's erősség,
Színed rút halovány, vagy ret-
tenetesség.

Förgendő érentse így miért
irattál? Gördülő golyóbis lá-
bod alatt miért áll? Nem a-
zért-e? kedved hogy tsúf,
fogy, inog, áll.

Szárnyaid-is tetének vállai-
don lenni: Mert tanúltál raj-
tok ide'stova menni, Nem fok-
tal vatsorát, hol ebédelé, enni.

Egyik kezéd elő, más hátra
tsügg

tsügg néked: Mert mit elől
nyújtá, meg viéka tekered,
Zabla nélkül hagyod tartania
féked.

Irák, hogy homlokod hajás
és borzadott, 'S mint vak, ja-
vaidot nem érdemre adod, Sőt
a' nem méltókat kebledbe fo-
gadod.

Látzik kopaszság-is hátul a'
fejeden, Jegyzi, hogy kit te
fülf, kényes fejedelem, Erteke
kaptával léf végre ál-helyen.

Hig fonnyatt karjaid vallyon
mit jegyeznek? Tsak hogy ki-
ket hordozé, bátrak nem lehet-
nek, Kitsiny botlással-is ottan
el-eshetnek.

Szined, mint hóhérnak, hal-
vány, nem egyébert; Hanem
hogy füntelen ontaé azokból
vért, A' kik te földodból várnak
jutalmúl bért.

Igy

Igy írt az okosság régen meg
tégedet, Melly meg-mértéklet-
te mindenben képedet; Hogy
ki-ki félhesse forgó kerekedet.

Bizvástban várhatni nyarat
hideg télben, Avagy tiűta időt
zúgó felhős éélben, Hogy nem
állandó jót te terméizedben.

Adja azért Isten, minden is-
mérheffen, 'S téged, a' mint il-
lik, tsak úgy éeretheffen, Öröm
után töled bút-is reménlhes-
sen.

Én-is, ki sok jómban gyakran
rettegtelek, Zárólód árnyéká-
ban forogván féltelek, Tsak
úgy betsülhetlek, mint meg-es-
mérttelek.

Te tökéletes jó mennynek
földnek Ura, Ki mindent ve-
zérlel, kit éeretél, jó útra I-
gazgass, ne botsáss mérges vi-
zű kútra.

Légy

Légy te fényes napom, erős
kö oőlopom, Oltalmom, pais-
om, mind gyalog és lovon, E-
rösíts, 's nevedet mind örökké
áldom.

Laus Mediocritatis.

S Enkit a' pénz, és kints
még bődoggá nem tött,
Könyves zemmel ételt sok fő
Király-is ött, Keferves nyögés-
sel sok fájdalmakat vött.

Nem mivelheti is pénz, kints,
és méltóság, Hogy ne bántson
senkit semmi nyomorúság; Sőt
az arany közt jár sürűbb zo-
morúság.

Szél öreg levegőt inkábbblan
hajt, forgat, Magas tornyokat-
is nagyobb vezély rokkant,
Mint hegyeket mennykö, hol
magosbak, ott hat.

A' kitsiny élte jól, ha vé-
kony

F

kony ferü-is, Edes álmod nem
bont félelem 's nagy gond-is,
Kívánság tanítván mit mint
végy-el, mond-is.

A' jó éép aranyos ditsért kö-
zépséget Valaki kaphatja, az
él tsendességet, Józazon fut-
ván udvari irigységet.

Rozs éerentséjében ez jobbat
vár 's reméni, Jó éerentséjé-
ben alázatosan él, Alatsonra
esvén, hamarban-is fel-kél.

Magasra ne hágjon, ki nem
tud repülni: Mert mikor a' te-
tön a' arna le-ülni, Kezd ág-
romlásával halálba merülni.

Isten adja a' télt, 's a' tél u-
tán nyarat; Szükség után sok
kéz bőségben-is arat; Gono-
fél ha most van, így végig
nem marad

Ha víg elmével vagy, ne
nyúlj gonddal ahhoz, Jövendő
nap,

nap, 's idő rád hogy mit éánt
és hoz, Vig nevetésséddel mérj
mindent magadhoz.

Ezt igen meg-gondold, 's
Higyjed-is bizonyyal, Hogy
semmi nints mindenfelől jól
's bődögül, Sok kitsiny jól áll-
hat Tíz huf nagy gonofbúl.

Móddal igazgassad félhez vi-
torlódot, 'S a' mint a' fú, te is
erezd úgy magadot, Meg-vond,
ha hatalma ládd, hogy el-ra-
gadott.

*Az ember leg-kevesb látod az
Istennél,*

*Magaftald feljebb hát Istent
mindeneknél.*

Világon ég alatt, Nints olly
féle állat, Kit Isten nem
legeltet; Mázót, úzó, tsúzó,
Kit vagy a' föld élter, Vagy
fél égen levegtet: Alló és fo-
lyó.

lyó-viz, Földi fok részü íz, Hajlékkal a' kit élter.

Ezek közt az ember, Mint vizek közt tenger, tetföbb hatalommal bír, Értelem, böltseség, Kiben minden lépség, Ragyog jó nével szép hír, 'S kinek éükségeért, Terem's életéért, Mind földi 's mennyei fir.

Leg-föbb óltalmával, Kedvesb irgalmával Isten ezt igazgatja, Gyakran jó kedvével, 'S néha suly-kezevel Tanítja 's riafogatja Ur és Atya lévén, Szolgát fivá tévén, Magát magafraaltatja.

Sokféle állapot, Melly naponként apad, Érettünk rendelterett; Bú, kín és nyavalya, Mint bününknek foldja, Mindenikben tetetett, Öröm vigasztalás, Ezek közt kedv adás, Tölünk el nem vétetett.

Szabad hát mindennek, Kegyelmét Istennek Fejére reménleni: Ki a' meg-dültt nádat, Füstölgő len éalat, Porrá nem hagyja lenni: Terméketi felid, Kéfé, kit keze febhít, Orvossággal értetni.

Nyugéik a' Nap, 's fel-kél, Nyarat követ dér, 's Tél, Idegen termézetten; Köddel beborúlt ég, Vizen be-fagyott jég Oázol, változó félel; Néha nagy bóldogság, Bú és zomoruság, Érdekli egymást éjjel.

Nints semmi állandó, Mindenben hajlandó Életünk állapotja: Félelem, reménség, Közbül magát kétség Városunkban állatja; Hol jóval, ostorral, Hol esővel, hóval, Magát velünk áldatja.

Mennyei örökség, Igaz kegyelmesség, Kinek bátran hihetni,

hetni, Fetrengő éltünknek, Vajuvó lelkünknek, Hogy kéz vagy segíteni, Ne hagyj olly próbáknak, Kikből bút várhatnak, Felettébb sebhíteni.

Lám sok ígérettel, Minket igaz hittel, Ugy magadhoz foglaltál; Hogy segítség kérest, 's Minden jó reménlést, Kivüled sohál hagytál; Senkit ki hihetett, 'S töled jót kérhetett, Kértében meg nem tsaltál.

Bátran hát fékedhez, Frigy szerző kezédhez, Im én-is most békéllem: Eltem virágzását, 'S búm vigasztalását Te áldásodból kérem; Meg ne gyűlölj, utálj, Segélj, mellettem állj, 'S te nevedet éneklek.

Isten az egekből bö áldást reád mér:

*Aldjad te-is Istent áldásért,
hozzád fér.*

AZ

AZ Ur az égben, Mint Király éékben, Bölts tanácsából mindent rendel; Mindenek élvét, 's a' mellett éükségét Jól látja, 'S kinek-kinek mi kell; Azért ő hozzá kiáltunk mi fel, Hogy áldását nyerhesük-el.

Sulyos ostora, a' mint látjuk, moha Keserves sebeket rajtunk nyit; De azzal gerjezt, bűneinkből ébrezt, 'S mint kegyes Atya, térésre int, Ne fagyjon azért bennünk-meg a' hit, 'S kezével nekünk áldást nyit.

Hozzá siesünk, kegyelméhez essünk, 'S fűtünk fejünként irgalmához; Áhitatosan, nagy-alázatosan Borúljunk arcza! szent lábához; Ragaszkodjunk-is fogadásához, Szorítsó minket ő magához.

Soha az égen, a' Nap olyan fépen, Gyorsasággal-is el nem

F 4

nyug-

nyugfzik ; A' melly hirtelen ,
nagy atyai-képen , Mi velünk
az Ur meg-alkufzik , 'S gondjá-
ban meg nem vajufzik.

*Nálad az orvosság , Uram , 's
lelkemnek adj ,*

*Segíts , 's büneimben Chris-
tusomért ne hagyj.*

K Inek tegyek panaft Ur I-
sten nem tudom , Sok-féle
kisértet minden-felől mint
nyom , Bú bánat más felől min-
den nap rángat 's von , Tsen-
dességbē nyugtom nintsen sem
kүн , sem hon.

Embert segítségre hozzám
nem hihatok : Mert ezen igá-
ban kit-kit lenni látok , Rakva
mindeneknek bűn nyalábbal
hátok , Kik közzül fokakat meg-
is öl , 's fojt átok.

Te kivüled nints ittfenki vi-
gafk.

gafktaló , Irgalmad bizonyos , se-
gítséged való , Termézeted pe-
dig kegyességre hajló , Nem
víjé 's tusakodol azzal , a' ki
gyarló.

Engem-is omlott port , és ke-
zednek hamvát , Sok kísértetem-
ben segélj , 's gyámolgafs hát ;
Hogy hitivel minden bizhassa
magát rád , A' ki engem töled
segéltnek lenni lát.

Reád támaszkodom tellyes re-
méniséggel , Tselekedjél velem
nagy kegyelmességgel , Sujtol-
jad elmémet bár keletűséggel ,
Tsak ebből lelkemet áld - meg
idvességgel.

Lelki Vigafktalás.

L Égyen jó idő tsak fetske
áll házamra , Nints öldha-
tatlan nyüg vetve nyavalyám-
ra , Ha gondja Istennek tsak egy

És hajamra, Inkább gondja vagy
on lelkemre, 's magamra.

Hát miért ostoroz, 's próbál-
kal miért febhít? Mert senkit
magához kereftnélkül né hitt;
Fia-is e' földön sok kísértettel
víjt, 'S úgy érzett lelkünknek
jó öröm mondó hírt.

Eső éráz földnek mit árt, ha
meg-hínti? Soványságát hó-is,
mert tsak kövériti: Így Isten
vefője lelkünket enyhíti,
Mint aranyat a' tűz lángjával
éépíti.

'S mint fetét mutatja tűznek
főp világát, Tereh alatt vízi
pálmafa fel ágát: Így lelkünk
fűjtással töldja okosságát, 'S
kereft-is víseli lelkünk böl-
dog-ságát.

No hát én lelkem türj, 's ta-
núl reménleni; Hogy tud-
hass Uradtól sok jót érdemleni:

Mert:

Mert mint köd után főp főkott
a' Nap lenni, Rajtad-is bűd u-
tan jód úgy főg főnleni.

Kegyes Isten kinek nagy ha-
talma fel nőtt, 'S irgalma fő-
lopa főbül még ki nem főlött,
Vigasztald lelkemet, ki főban
forrott 's főtt, Küld el-is fets-
kédet, hadd lássak jó időt.

*Nagy nyavalya nemit, 's tsak
mustár magnyi hit,*

*Még-is hit, kit el-birt, Lelki
örömre vitt.*

Kedvező főmeddel nézz
nagy Isten reám, Kinek ir-
galmának főama nintsen főján,
Segélj-meg igyemben, kit te
tudhat főnyilván.

Az én főm gyötrelme mert
nem engedheti, Hogy eny-
hűlt lelkemmel tudjalak meg-
lenni, tartóztat főomban-is, úgy
mér főldökölni.

F 6

Te

Te tudhatod inkább meg-is
mértékelni, Mint kinek mi ű-
gye tudhat érdemleni, üressé
nem hagyod senki kértét lenni.

Arra int-is Fiad igaz esküvé-
se, Hogy senki személyét űmed
meg ne vesse, A' bűnöst-is ná-
lad érdeme kellebbe.

Jót várhatok én-is hát illy
fok bűm közt-is, Ha fogyatko-
zással hitem lehet még-is, Fel-
hat űikrája-is, ha lánggal nem
ég-is.

Mint habzó tengeren melly
vefett gallya űű, Kit nem igaz-
gathat sem kormány kalauz,
Tsak űél hajtogatja, 's egy hal-
is félre húz.

Akképen életem bűmnak ve-
űén haboz, Keserűségében lel-
kem fogy, bádjadoz, Habjaival
borúl, 's veűéllyel akadoz.

Rabjává tött mintha nagy
űomo-

űomorúságom, Kitsinyben sem
lehet kedvem vigaságom, Ezer
boűűúsággal fűl egy nyájassá-
gom.

Jelűl sem tarthatom már egy
olly napomat, Kinn nem érez-
hetném dupla bánatomat,
Nints-is jelentenem kinek pa-
naűomat.

A' méreg hatalma sem ér ke-
űervemmel: Mert ez titkon fo-
gyat-lelkemmel, testemmel, 'S
nem enged űóllanom veled I-
űtenemmel.

Még-is mindazáltal táplál a'
reménség, Hogy űál rám még
mennyből olly bódog kegyes-
ség, Mellyel mind ezekben leű
örömemmel vég.

A' terméűet-is la mert min-
dent változtat, A' mit egy ide-
ig egy kézzel tartóztat; Tél a'
mit foűt, 's azzal Nyár meg-
virágoztat.

Gyakran a' tenger-is hab u-
tán tsendesül, Homályból a'
Nap-is lép tisztára derül, Tüzé-
től hevültt ég harmatja által
hül.

De a' természetnek ez csak
szabott rendi, Nagyobb te ha-
talmad, a' ki meg-tekinti, Ter-
mézet ellen-is erejét jelenti.

Ollyban-is hatalma mert an-
nak ki tetűzik, Kiben a' termé-
zet igen ellenkezik, Méltó ha-
ladta-is hirtelen érkezik.

Légyen hát nekem-is ebben
kedvedből rés, Minckelötte
még én hitem el nem vész, Eb-
redjen-fel lelkem, 's légyen
szolgálni kész.

Nints mert életemnek bizot-
tabb kormányja, A' te fent
kezednél, kinek tsinálmánya
Mind lelkem, 's mind testem,
noha sok hab hányja.

Azok

Azok példájára tegy velem
kegyesen, Kik segedelmedet ve-
hetik kedvesen, Hervatt örö-
mömöt add láthatnom nyersen.

*Az inségnek és nyomoruságnak
enyhítésére.*

ENyhítsd-meg Ur Isten bús
éivem keservét, Ki régtől
viseli már suly-kezed terhét, 's
Nyeli kénnya mérgét, Búvá-
nak nem lévén keservében vé-
gét.

Ha nem ébreztene néha e'
gondolat, Hogy a' kiket szeretű,
kezed azokra hat, Sújtolva sa-
nyargat, Epedvén meg-fúlnek,
's el nyelne kárhozat.

Igy ha kételkedném, hogy
nints reám gondod, Sújtolván
atyai oktató ostorod, Gyújta-
nám böszudat: Mert így-is e-
nyim vagy, nagy hiteddel
mondod. Fiad

Fiad bent igája, kit nekünk
ajánlott, 'S jegyben nyájas ter-
hül vállunkra fel-rakott, 'S az-
zal néked vallott, Ne hozzon
únásért rám-is hát fidalmot.

Légyek én-is inkább azok
seregében, A' kik réft nyerte-
nek Christus érdemében, Mo-
sódván véreben, Mindent el-
visek hatalma nevében.

Hivek bent Istene, könyö-
rülő Atyám, Könyörülé, mint
Atya epedett magzatján, Visek
vén úgy fáján, Hogy el ne té-
vedjen vétke tág utfáján.

Engedd, hogy a' mint már
évből meg-hittelek, Es lelkem
örzövé hitemmel töttelek, Vé-
gig úgy leljelek, A' mint hive-
idhez jónak esmértelek.

Akaratod érént vezérelj
kedveddel, Vigasztalj, bátoríts,
ne fogjyak búmban-el; Hogy
a' mit

a' mit kezddel Rám veté, vi-
selhessem nagy tsendes éivel-el.

*A' kétségnek mérges kisérteti
ellen.*

HOgy felejtkeztél-el Rólam
tellyességgel, Mennyei
bóldogságom? Látván mind-
naponként Szenvedjek men-
nyikint, Növen nyomorúsá-
gom, Melly meg-epeft engé,
Ha meg nem hajt nekem Es-
dekő imádságom.

Meddig tartóztatod Szent-
séges orczádot Vigan rám for-
dítani? Véghetetlen bú's gond,
Ki éüntelen tsak ront, Fog-é
fokká tartani? Rajtam nyomo-
rúlton, Ki élek vajutton, 'S
mint kezdek maradhatni?

Az ördög-is tsúfol, mond-
ván: Istened hol? Ki meg-fa-
badíthasson, Várhadd-é, mond-
tovább,

tovább, Hogy fémét vesse rád,
 'S atyai kedvel lásson? Tsak
 kár, mert el-verett, 'S rád olly
 törvényt is tett, Hogy el is
 kárhoztasson.

Ez illy nagy kísértet, Nem
 kitsinnyé sérthet: Mert a' lel-
 kemet marja, Hogy illy fémte-
 lenül, A' te fent éinedről, El-
 esésemet várja, 'S hogy hitem
 ne legyen, Melly kegyelmet
 végyen, Lesni vigan akarja.

Te azért fent Király, Erő-
 del mellém állj, 'S biztasd e-
 ppet hitemet, Kevély ellensé-
 gem Hamis szava ellen Vedd-
 fel fogyott igyemet, 'S mű-
 tasd megis néki, Hogy nem
 veretted ki Kegyelmedből él-
 temet.

Adj fényt fêmeimnek, Vi-
 gyázást éivemnek, Ne aludjam
 halálba: Ellenségem olly hírt
 Ne

Ne hintsen, hogy meg-bírt, 'S
 adattam hatalmába; Láska in-
 kább hogy kélt, Reménlettem
 szép rélt, Irgalmadnak háznába.

Igy meg-örvendezteté Bűm-
 ból le-verkezteté, Szivem meg-
 vigasztalod, Bádjatt reménsé-
 get, 'S kétes idvétségét, Sok-
 nak lábra állatod, Kiért fent ne-
 vedet, Ki ránk ki-terjedett, Ál-
 dania is hagyod.

Hatalmaskodók ellen.

HA az Isten nékem, fétet-
 ségben fényem, 'S örzi is
 életemet: Mi erő rettegtet, 'S
 tsalárdság félterhet, Hogy ront-
 hassa fejemet? Bár álnokos-
 kodjék, Titkon olalkodjék,
 Nem éegi-meg kedvemet.

Egyedül ellenem, Álnok el-
 lenségem, Kééítvén tellyes ha-
 dát, Hogy engem nyavalyást
 Fogat-

Fogatván mindjára, Viga-
talhassa magát; De a' melly ál-
nok tört En nyavalyámra tött,
Magára fordúlt, 's akadt.

Bár tellyes táborá Nyilát
már rám éorja ártalmas dárdái-
val: Fenyegető törét, 'S vér-
ben forgó éemét, Rám vesse
pártosival; Bátran az ő harczát,
Nézem 's nagy táborát Sem-
mi háborúimmal.

Egyet kértem 's kérek, Mind
a' miglén élek, Szivem érint
éüntelen: Minden roé gon-
doktól, Meg-mentél azontól:
Hogy lakhaszam éent helyen,
Az Urnak házába Élven fellér
módra, Nevét áldván éen-
teljem.

Sátora árnyékát Ott kezé-
vel mindjárt Rám téríti, 's el-
títkol minden háborútól, 'S tsa-
lád hatalomtól, Távól lézen ki
rám

rám foly, Mint fima kö-éálon
Építettett váron Le-tévén bé-
palánköl.

Söt még most-is engem
Gyarló életemben Nem hágy
meg-nyomorodnom, Tudván,
hogy fenkihez, Nálánál egyéb-
hez, Nints mint fejemet fog-
nom: Meg-hallja kértemet,
Hallván éükségemet, Ha így
kezdéndek éólnom:

Hallgass-meg engemet, Ki
hivom nevedet, Mennybéli Ur,
Jéhova: Nyavalyával tellyes,
Bünnel lévén terhes, Nem me-
hetek sóhova; Tégedet tisztel-
lek, Tégedet követlek, Vezér-
leé valahova.

A' te éent éinedet, Ki felet-
tem fénlét, Minden háborúim-
ban, Ne fordítsd-el tölem; Söt
állasd felölem, Most-is nyava-
lyáimban: Öríz életemet, Kit
tartok

tartok tenéked Minden hábo-
rúmban.

Az én atyám, anyám, Kik-
hez igen bizván, Kötelezém él-
temet: Barátim egyemben,
Kik minden igyemben Vötték
jómat's kedvemet; Felejtván
el-hagytak, Magoknak marad-
tak, Látván ellenségemet.

Te pedig magadhoz, Ki nyo-
morúltakhoz Kegyes vagy, bé-
fogadtál; Reményemmé löt-
tél, Nagy bátorrá töttél, Öriz-
tél 's óltalmaztál: Sok harc-
fegyver között, Szemed híven
őrzött, 'S helyemre épen hoztál.

Most-is émemnek fényt,
'S lábomnak adj ösvényt, Hogy
én azt bátran járjam: Az igaz
járt úttól, Tőled élő kúttól,
Hogy el ne tébolyodjam; El-
lenségem keze Kedvemmet ne
fegje, A' jót hogy el-ne hagy-
jam.

Ne hagyj hamisságtól, Álnok bizonyágtól, Engem körül vétetni: Mert fok hazug lája Eltemet akarja: Foglyos törbe ejteni: Zabolázd-meg őket, kötözd-meg nyelveket, 'S ne hagyj keseríteni.

Mint vivó fegyverét, Kiki
hazug nyelvét Ellenem élesíti,
Magár hazugsággal, Rám való
Éolással, Uránál kedvesíti;
Sőt ugyan jutalmát, Mint nyel-
ve fő soldját, Ellenségemtől
veszi.

Meg-győzetett volna El-
mém már régulta Ennyi bo-
zú-vallástól; Ha jó reménsé-
gem, Nem kis segétségem,
Vólna biztatásodtól: Hogy bú-
súlás után, Mostan viselt mun-
kám Ha enot nyer áldásodtól.

Illy nagy háborúban, Te én
lelkem úzván, Ne keletgeffed
magad

magad; Törj mindent békével,
Tsendes fenvedéssel, Míg I-
sten ki-ment's ragad: Ki meg-
is erősít, Szent kedvével bé-
hint, 'S kegyelme rajtad ma-
rad.

Buchanánus verssel, Deákül
illy renddel; Ezt a' Soltárból
irá; Most pedig magyarrá, Vi-
gaftalására, Elmém meg-töl-
mátsolá, A' Magyar igéknek
Folyásához, 's ennek Ertelmét
helyén hagyá.

*Az Anyakentegeyház tagjai-
nak háborgatói ellen.*

TArts-meg Uram engem :
mert el-fogyott a' Szent,
Az igazság el-költt, 's a' hit fél-
felé ment; Mindent nagy ál-
nokság el-borított, 's bé-kent,
Sziv hamissággal forr, jámbor-
ság el-rekkent.

Álnok

Álnok ajakokat az Ur el-őf-
lafson, Mérge a' hivekre hogy
ki ne hathafson; Ki-ki mind
azon jár, másnak mint árthas-
son; Es hafnot kárából magá-
nak adhaffon.

Sokan a' hivekre forralnak
tanátsot: Nyakokra némellyek
élesítnek kardot: Romlásokra
többi fenik ajakokat; Alig ta-
lálhatják hegények nyugtokat.

Nézi ezt mind Isten, és igen
jól látja; De bizonyos okért
magát tartóztatja, Hirtelen a'
konkolyt ő ki nem gyomlálja;
De nagy búsultában e' főkat
mondándja:

Ez el-tűrhetetlen fulyos nya-
valyáért, Melly mindē hívőnek
fivére heven ért, 'S lélekben
sok hegényt mérgével bádjaft
's sért: Én Isten fel-kelek, ron-
tom az álnok vért.

G

Sok

Sok nyomorúltaknak keser-
ves sirása Szememet serkenti,
hogy igyeket lássa: Felelek;
meg-üzünik nevem káromlása,
Nem-is terjed tovább hiveim
romlása.

Idvességes helyre téztem hi-
veimet, Kik hozzám biztokban
vifelték éveket; 'S meg-ron-
tom a' rajtok járó kevélyeket,
Méltó kárhozattal kik rakták
kebleket.

Az Urnak ő fava tűzben
meg-főtt ezüst, Hétkér tiztá-
tott, kinn rosda ki nem üt,
Próbálásban pedig meg-nem
fogta a' füst, Tízta lép és fejét,
nem illeti réz üst.

A' te éódnak azért tartsd-
meg igazságát, Hiveidnek Uram
enyhítsd is rabságát, Add-meg
mi lelkünknek hiti szabadságát,
Es a' kevélyeknek rontsd-meg
társaságát.

Ö bi-

Ö birodalmoktól hogy meg-
menekedvén, Tégedet áldhas-
sunk nevedet ditsérvén; Kivált-
képen pedig többi közt igen én:
Ament mondjon erre, mind
gyermek, ifjú, 's vén.

*Christus iskolája felidségre
tanít,*

*Szemes nyavalyákat a' hit gyen-
gít 's vakít.*

A' jó hitű ember felid e' vi-
lágban, Senkire nem támad,
bár sok boféút valljon, Meg-
eléggik azzal, hogy égben kiál-
tson, 'S infégében fejet az I-
stennek hajtson.

Mondván: óltalmaddal U-
ram hajolj hozzám: Mert ha
meg-tekinted, nagy az én nya-
valyám, Én zégény fejemet an-
nyira alázám, Hogy ellenfé-
gimnek földig magam hajtám.

G:

A'

A' felidség ellen mostan-is
nem vétek, Türesemmel in-
kább mind holtomig élek; Tud-
ván, habjaimban hogy el nem
merülek: Mert segítségedből
kéz meg-mentést érek.

Azért te szolgádnak siess öl-
talmára, Hogy gonofság miatt
ne jussak halálra, Tsak tégedet
várlak lelkem váltságára, El-ha-
gyott igyének bozzú-állására.

Vidámíts-meg immár hitem
szerint egyézer; Hogy el-vegye
földjét a' versengő ember, Hi-
veid romlását ne örülje több-
ézer, Ki miatt epedtem én-is
sok ezerézer.

Vigasztalj-meg engem szolgá-
dat Ur Isten; Mert lelkem te
hozzád emelem fiúntelen, Tud-
ván, hogy ép és bő kegyelem
kezvedben Mindenekhez, a' kik
élnek igaz hitben.

Véghe-

Végheterlen a' te jóvóltod
mi hozzánk, Mennyből-is e'
földre néz hiv két femed ránk;
Segítségül azért siess jöni hoz-
zánk, Hogy meg-ne emézzék
fámtalan nyavalyánk.

Sok Istenek között kiket e'
világ néz; Nints senki hasonló
hozzád, ki tsudát téz; Költsön
erőt mástól és hatalmat nem
kér: Mert minden fűkségre
karod ereje kéz.

Oktás útaidra engemet Ur
Isten, Hogy hiven élhessek te
eszméretedben; Erősíts enge-
met a' te félelmedben, Hogy
én fivem áldjon téged igaz
hitben.

Ditsérlek-is téged örökké fi-
vemből: Mert jóvóltod hoz-
zám érzettem mindenből; Há-
lá legyen néked én tötem vég
nélkül, Hogy meg-mentél en-
gem halálos infégből. G 3

Sok irigy barátim imé el-om-lának, Kik gyűlölségekből re-ám támadának, Kiből ki-állani hogy nem-is tudnának, Mind fejenként töled ki-gyom-láltatának.

Mert te Uram jó vagy, 's kéz a' kegyelemre, Kik te hoz-zád térnek, 's néznek intésed-re; De sok türés után ha térf büntetésre, Gonozok hajtának veszedelmes réfre.

Te nagy jóvóltodért állj fo-gadásidban, Es könyörülj raj-tam sok nyavalyáimban, Szol-gádat rézelted é. áldomásidbá, Es szolgálód fiát ne hadd hab-jaiban.

Hogy a' kik gyűlölnék 's éle-temet bannják, Legyenek előt-ted azok gyaláztatnak; Sok je-lekből rajtam szemekkel-is lás-sák, Hogy ézeret, vermemet ök hujába ássák.

Az

*Az ártatlan élet sok jót 's ál-dást ránk ont;
Isten ellen sok bűn, jót 's mind ál-dást el-ront.*

KEgyes Jehova tekints re-ánk mennyből, Kik rád ki-áltunk keseredett szívől, Mentsd-meg életünket a' sok undok bűnből, Nagy kegyel-medből.

Légy azon kedvel hozzánk romlottakhoz, A' mellyel vól-tál régi Atyáinkhoz, Kik fo-lyamodtak úgy te irgalmadhoz, Mint ércz oölöphöz.

Éltek sok időt, fép ékes vén-séggel: Tagjok erős vólt, gyom-rok egésséggel: Ö fozmédjok-kal laktak békefésséggel, Nagy tsendességgel.

Szeretet köztök zöldelt nyá-jassággal, Törvényt írtétek tiéti igassággal: Téged fol-gáltak

G 4

gáltak förgalmatossággal, Há-
lá-adással.

Állott nagy rendben fiók és
leányok, ölkben tartván édes
unokájok: Bort, buzát bőven
termett ő munkájok, és
gyümölts fajok.

Sok éáz eűtendők mikor így
ol-múltak, Kedves halálban
mintegy el-aluttak, Koporsójok-
ba, mint újjúlt honnyokba Vi-
gan járultak.

De a' frigyedet mi velünk
meg-éegéd: Mert fok bűnün-
ket éemünk közzé vetéd, Min-
den jótéted rólunk el-le éedéd,
'S ládában rekeűtéd.

Mi jónkat mondjuk te reád
rámadván? Veződünk boly-
gunk, vagyunk nagy bádgyad-
ván, Meztelenek éégyenben
bujdosván, Sok bút kapdosván.

Szörnyű gyűlölség köztünk

neve-

nevekedik; Vér ő vérével pö-
ről, 's ellenkedik, Elő-menetén
búsúl, 's irigykedik, Kegyet-
lenkedik.

Mieűzendeink folynak gyor-
sasággal: Mert haragodat érzik
buzgósággal; Egyek álminkkal
hasonlatossággal, Altal-mű-
lással.

Ha ki közzülünk nyoltzván
eűtendőt él, Nagy bódogságot
annak fok nép itél; De melly
fok búval adassék e' kis czél,
Látja a' ki él.

Rakodtak vagyunk minden
nyavalyával, Erőtlen testünk
éivünk fájdalmával: Ellensé-
günk ront néha éidalommal,
'S néha kardjával.

Számlálhatatlan kinunknak
nagy vólta, Te haragodnak
méltó rajtunk vólta; Fénlik te
nálad titkos bűnünk vólta,
Mint napfény vólta. G 5

Ah Uram Uram térj-meg kegyelmedre ! Régenten éokott kegyes törvényedre : Adj egy kis időt meg-pihenésünkre , Tsendességünkre.

Ne tedd nagyobbá bününk irgalmadnál, Gonofságunkat a' te jóvóltodnál , Mellynek Éikrája tiéttább e' világnál , 'S undokságánál.

A' melly kis időnk ide elé vagyon , Illy romlásunkra kérünk ne maradjon ; Atyai vóltod benne fel-támadjon , 's reánk áradjon.

Fedjük azokban el nyavalyáinkat , Te vig vóltodból éomórúságinkat , Kik ez ideig nyomdosták nyakunkat , Es tagainkat.

Mi érdemünkért , igaz semmi jóval Nem vagy adósunk , de sőt hév pokollal , Arra ne siess , hogy a' éerint fizess Nagy kemény földdal.

De a'

De a' Christusért , Kit mi értünk adál , Es büneinkért meghalni nem éánál , Emeld-fel fejünk , Es irgalmaz nekünk , Mi jó Istenünk.

Ditséretedet hogy vigan éámlálván , Kevés napinkat elméinkben tartván , Te rád mind éjjel és nappal kiáltván , Hála-kat adván.

Óltalomért , és kísérteteknek el-távoztatásáért való éfedezés.

NIntsen segitségem Kivüled Istenem , Vagy én hiv vezérem , Jó-téted hirdetem ; Örizzd éltem , Neveld hitem , Félnem ne hagyj , 's búval élnem.

Vagy ülös , fen járok , Fekszem , vagy ballagok , Lovon , vagy gyalog , hon vagy kinn sétálok , Rád kiáltok , tiéd vagyok , Es óltalmat töled várok.

Tégy velem kegyesen, Ki
kérlek kedvesen, Ne hagyj fe-
relmesen, Bűnben fekélyesen;
Ördögtrül ój kegyelmesen, Tört
rám fojtván ne vetheffen.

Kisérts, de ne sebhíts, lel-
kemben ne rémíts: Vérkekkel
ne boríts; de féntséggel újíts:
Áldj, vidámíts, el ne tañíts; É-
píts, és kedved éerint taníts.

Te Fiad érdeme nékem ezt
meg-nyerje; Kinek ő éent vé-
re lelkünknek ép bére, Min-
dent meg-nyér, a' miket kér,
Nem vér, de vigan hozzánk
tér.

Nem Báthori Sigmond; hanem

Isten győzé,

*Szinán Vezér Passát Dunán ál-
tal üzé.*

Jöj mellém Szent Isten: Mert
Jkivüled nintsen Reményem,
Segedelmem, Láska ellenségem,
Tellyes

Tellyes hadam népem, Hogy
vagy hü Fejedelmem; Kinek
nagy nevében, Es vezérlésé-
ben, Köt éablyát fel seregem.

Emelj te-is záflót, Ne lé-
gyen rémült 's holt Szivemben
lengő hitem; Hogy azt követ-
hesse, éüntelen nézhesse, Sze-
memmel tekintetem; Elmémet
vezérlje, Mihelyt valamire,
Szándékomat téritem.

Ha ezt meg-nyerhetem, Ot-
tan nem félhetem Ellenségem
fegyverét, Nem kell-is kíván-
ni, Hogy siesse adni Szomzé-
dom segítségét; Semmi 's köz-
erővel Törhetem veled el, El-
lenségimnek fejét.

Nem éles kard éli Tudom
gyözi, 's veri Ellenségem sere-
gét; Hanem a' te karod, A' ho-
lott akarod, Hogy ki-nyújts
erejét, Mihelyt meg-ijeszted

Szörnyen el-terjesztet, 'S fut-
ván hányja fegyverét.

Szoktass arra azért, Hogy
tudjak mindenért A' te erőd-
höz esni; Ki tsalhatatlanúl
Hozzánk mennyből járúl, Nem
Éokött-is meg-késni Annak, ki
hitivel, 's kéz-kézületivel, Tud-
ja jártt után lesni.

Te légy hitem czélja, Lel-
kemnek pánczélja, Szablyám
éli aczélja: 'S így bátor lehe-
tek, Semmit nem félhetek, 'S
dolgomnak nem lesz hiza; Ter-
ed méréségem, Rémtül ellen-
ségem, Romolván kardja 's ijja.

Népe fokságában, Ékereké-
nében, Ambár ö ditsekedjék:
Teved erejében, Akarom min-
denben, Hogy én lelkem ör-
vendjék; Nagy bátran élhetek,
Nyertes-is lehetek, Tsak ked-
ved nékem fénljek.

Christus

Christus fő Hadnagyom, Ki
nevében vagyon Szándékom
eredeti: Te bírij és vezérelj, Ta-
nátsomban nevelj, Folyjon jól
dolgom rendi: Tartsd-meg se-
regedet, Szenteljed népedet,
Légyen elő-meneti.

*A' jó emlékezetű vitézségben,
és Istenes életben gyönyörködő,
Tekintetes és Nágos HOMONNAI
ISTVAN Uram kérésére tsinálta
e' két Eneket.*

Nóta: *Siralmas nekem ideg:*

I Gaz által-út, Jókkal forró
kút, Tsak te vagy Ur Isten;
A' ki veled jár, 'S áldást töled
vár, Abban hültt éiv nintsen.

Eleget forog, 'S tsak nem
tántorog Szoros gondolatunk;
De mi hasznunkra, Kivüled
jónkra, Módot 's helyt nem
látunk.

Ég, tűz,

Ég, tűz, tenger, föld, 'S ezekben mi költ, Mind hatalmadban áll; Mellyből mit akarék, Terem, 'sterjed az, Kedved hátra nem áll.

Méltó, egyedül Hogy téged éivbül Hát minden éressen; Kedvet, táplálást, mindenben áldást, Tsak töled vehessen.

Engem-is Uram, Táplálj unalan Lelki kenyereddel; Aldéltem folytát, ne hagyjad fogytát, Bőséges kedveddel,

Hittel erősíts, Tarts, őrizz, 's építs, Mellőlem el-ne állj, Fegyveres harczon, Kétes piacon, Hitemtől el-ne állj.

A' hitnek éli, Bátran metéli Ellenségek tagját: Vesszi, tom-pítja, Töri és rontja, Kopiáját, kardját.

Jephre, Gedeon, Dáviddal, Samson, Ez által éltenek, Sok ellen-

ellenséggel, Keveses kézzel, Vini nem féltének.

Ha reám-is néz Ebből mi kisré, Szent áldomásodból, Tölem el-ne vedd; Sőt nagyobbá tedd, 'S neveld áldásodból.

M A S.

Nóta: *Aldott fép Pünkösztnek:*

K Atonák Hadnagyja, Istennek jobb karja, Kit ő segít, annak vagyon éles kardja; Segíti 's építi, vele jár, nem hagyja.

Ezt dob, trombita szó, mindenkor vidítja, Az ellenség ellen örömmel indítja, Köpia rontásra karját vastagítja.

Roppanást, fiktást, lövést semminek vél, Meg-bátorodott már Istenében, 's nem fél; Feltett pogány vérrel, ágával ugyan él.

Sem halál, kín, rabság öt
nem tartóztatja, Harczon el-
lenségét nem-is távoztatja;
Vív éivből: mert mennyből I-
stene biztatja.

Ékes diadalmán five buzog,
's örül, Forgódnak baráti mel-
lette és körül, Segíti Istene,
rajta mert könyörül.

Kedves életnek ezt valaki nē
vallja, Ditsőséges nev ű hírét az
utálja, 'S hazája óltalmát sem-
mi jónak tartja.

Kérjük az Ur Istent, mellet-
tünk maradjon: Vig Tavaft,
tsendes Nyárt nekünk érnünk
adjon, Bö öffel, jó Téllel ben-
nünket meg-áldjon.

*Isten várainkat Pogány kézben
bagyja*

*Bűneinkért; ha meg-térünk,
viféla adja.*

Minden

Minden dolgok között lát-
haté vigaftalást; Egen,
földön, vizen, viadal harcz tar-
tást, Hadat, és pártolást, Ra-
gadómanyt, halált, vezélyt, és
kár-vallást.

Halál életet ront, Bús éiv víg
kedvet bont; Zapor nagy he-
gyeket, Szél nagy tökéket ont;
Vadak és madarak, Vizben lakó
halak, Változtatnak helyt 's
hont.

Tündöklő hírt nevet gyakor
gyalázat ér, Mint fényes atzél-
hoz sokkor rút rosda fér; Mun-
kát foft méltó bér, Szegénytől-
is gazdag pénzt sokkor költsön
kér.

Nap-fényt homály borít;
Tüz vitzől óltatik; Tsendes
idő féltől, Nyár téltől bonta-
tik; Vassal kö bontatik; Vig or-
cza bánattul eped 's fonnyaf-
tatik.

Nincs

Nints de főrnnyebb baja sem-
minémü félnek, Mint a' test-
tel vívó értelmes léleknek, 'S
kétséggel a' hitnek, Kit Isten
beszédi nem tartnak, segítnek.

Tsak azt hiheti-el gyenge
gyarlóságunk, Kit tapasztalással
érhet okosságunk, Mindjárt
borzad hajunk, Ha mit erönk
felett ránk rohanni látunk.

Igy tétézhetik de meg Isten-
nek ereje, Látatlanul mellénk
tsatlott fént serege, Ajánlott
jó kedve, Foglyatkozásunkban
terjed győzedelme.

Ki mért volna vallyon köz-
tünk annak hinni, Hogy mel-
lettünk Isten, így tudjon meg-
vinni? Mint minap akar-ki, A'
pogányt bozkontván mondhat-
ta, vakarj-ki.

Ez fel-tetézett fejünk, Hogy
Isten vezérünk, Utánna fies-
sünk,

sünk, Ne légyen félelmünk,
Meg-marad mellettünk; Jöj-
jön-meg vitézi régi Magyar
kedvünk!

Az egek Királlya Kegyelmét
ajánlja, Szivünk bátorságát, 'S
hitünket meg-áldja; Fiát mel-
lénk adja, Jérichó falait elöt-
tünk le-rontja.

Nagy a' neved Isten, mert
nagy nevekkal bír, Mindent
kedved szerint rendel, Igaz-
gat, bír, Segítséget nem
hív; Tenéked könyörgünk;
hízzük, hogy meg-segél.

Ellenségünk éivét Mint kez-
déd, epezd-meg; Lakó helyein-
ket nekünk térítsed-meg. Hogy
meg-telepedvén, fént áldozá-
tot adhassuk vigan meg.

*Christiana pietatis & alma fi-
dei succincta commendatio.*

Nem

Nem lehet febb dolog a' kereszttyénségnél, Az Isten igéjén fundáltt igaz hitnél; 'S az a' mondás igaz lehet mindneknel: Hogy az igaz ember, igaz hitiből él.

A' hit indít bennünk isteni Szerelmet, Szeretetből való Felel engedelmet, Igéjéhez való fiúi felelmet, 'S jó tselekedetre való kéz figyelmet

Hittel követhetjük Isten akarátját, Vévén igéjével ajánlott Szent Fiát, Ki nélkül senkinek idvességet nem ád; Ahoz való e'közt mert csak ő belé zárt.

Isten ajándéka, 's mennyből áll e' szép kints, Hol ez gyűkeret vér, ott semmi kétség nints; Bár csak Ábrahámnak példájára tekints, 's Háznos magot onnan lelked kertébe hínst.

Nem.

Nem rest az igaz hit, és nem hivalkodik, A' Szeretet által épít, 's dolgozódik, Az Ur ígavától ért 's azon forgolódik, Távoztassa, mivel igéje kotródik:

Sok szép ígertit vizsgálja, 's szemléli, Hiv fogadásában bizodalmit veri, Kikben kétségekkel lelkét nem terheli; De söt reménséget ellenek neveli.

Hízi bizonyoson büne botánatját, Kit ingyen hiveknek Atya Fiáért ád: Tudja, hogy azoknak ördög, 's pokol nem árt, Kiket Christus vére feredőjébe márt.

E' szép feredőben tisztul, 's mosakodik, Vértkeinek zennye mikor sokasodik: Egyéb érdemmel-is csak ebből rakodik, Mellyel ditsőségben lelke boldogodik.

Betsületben légyen nálunk

az igaz hit, Kedvére Istennek
mert mindent tsak ez vitt, 's
E' nélkül felsége nem éretett
senkit, Bizonyságul erre ha bé-
vezékük lentit.

Sidókhoz irtt levél bő-
vön meg-mutatja, Melly gyü-
möltösölgyen a' hit állapotja;
A' ki nyereségülett mennyből
kaphatja, Magát ditsőségben
véle avathatja.

Méltó hát e' kintsért éivből
törekednünk, és egyebet érte
mindent hátra vetnünk. Melly-
ben naponként-is ugy kell ne-
vekednünk, Hogy gyümöltöz-
hefsék idvességgel lelkünk.

Ezt az idvességet Christus-
ban lelhetjük, Habizodalmun-
kat érdemében vetjük, 'S
előkenyerünknek tsak magát
hihetjük.

Atyával

Atyával 's lelkével övé a' di-
tsőség, Kegyelmességében
nints 's nem-is lézen vég; Ha
vádol egy felől minket rút ée-
gyenség, Biztasson más felől
benne ép remenség.

Igy az igaz bittel jól keres-
kedhetünk, Istennek kedvével
meg-ékesedhetünk, Aldást átok
helyett lelkünknek vehetünk,
'S a' vézedelmektől meg-me-
nekedhetünk.

*Canticio Beatae M. Virginis pe-
riphraistica explanatio.*

SZüz Mária lakozván Názá-
retbe, Eletét viseli szép ée-
lidségbe, Esék ingyen az Isten-
nek kedvébe, Küldvén Angya-
lát hozzá követségbe.

Almélkodó nagy hírt monda-
ta néki: Hogy Lélektől kezde-
ne terhessedni, 'S fogna röle
H Isten

Isten Fia születni, Ki Dávid ház-
kiben kezdene ülni.

Idvez légy mond, Mária, és
légy áldott: Mert az Urnak ked-
ve reád áradott, Te méhedbe
áldott gyümölcsöt adott, 'S bé-
töltötte így mit régő fogadott.

Szüztől akarta légyen züle-
tése, A' ki az Izraelt idvezíthes-
se; Én fám azért elmédet ne-
rémítse, Sőt öröme te ziveder-
ébrezke.

Ejté gondba Máriát e' kö-
vetség, De zivében nem esék
semmi kétség, Nem lön áldás-
ra-is ő benne restség; Így zó-
lita ötöt a' zép zelidség.

Az én lelkem az Urat ma-
gasztalja, Híveihez irgalmas-
nak-is vallja, Követségét enge-
delemmel hallja, Es tetzését
mindenekben javallja.

Meg-tekinté alázatosságo-
mat,

mat, Kit kedvéből én erköl-
tsömbe adott, Mellyért en-
gem bódognak-is mondatott,
Kegyelméből fel-is magasztal-
tatott.

Elő-vévé így ő a' zegénye-
ket, Le-vertén zékekből a' ke-
vélyeket, Javaival bé-tölté az
éheket, Üresítvén gazdagoknak
kebleket.

Irgalmáról magát emlekez-
teté, Az Izraelt azért kedvébe
vévé, Mint saját gyermekét
tartá nevelé, Es királyi ditső-
ségre emelé.

A' mint meg-eskütt vala
Abrahámnak, Es uránna az ő
maradékának, Nem lön hja i-
gaz fogadásának: Mert bő völ-
tát ki-nyújtja áldásának.

Ez áldásért azért ő tiszteltes-
sék, Mellyben minden hívő-is
részteltesék, Sziveinkben öröm

gyökereztefsék, 'S lelkünk id-
velséggel ékesíttefsék.

*Atya, Fiú, Szent Lélek kéfíts
fent Igédre.*

*Jésus érdemét ruházd áldott
híveidre.*

MI Urunk's édes Atyánk,
Add nekünk Sz. Lelke-
det, Sz. Fiadért közöld-is ugy
velünk bő kedvedet, Hogy is-
mérhesük épen Te igaz tör-
vényedet, Es hamis tudomány-
tól, ójjuk-is fent igédet.

Christus ki híveidnek Küld-
tél mennyből Sz. Lelket, Kiket
Atyád öröktől válaftott és el-
jegyzett: Nekünk is azon Lel-
ket Mostan közinkbe küldjed,
Ki által fent Igédben Ismér-
jünk épen téged.

Oh Szent és édes Lélek, Légy
mi kedves vendégünk, Ki sok
kintsel

kintsel gazdag vagy, Lakozzá
együtt velünk, Kéfíts nyelvet
fözlásra, Adj kedvet tanulásra,
Hajts fület a' hallásra, Gyújts
éivet meg-tartásra.

Post Concionem dicenda.

ADjunk hálát Istenünknek,
Velünk jól-tött Terem-
tönknek, Ifjak, menyek, kis
gyermekek, Hallgatói igéjének,
Ki most minket legeltetett,
Szent Igéjével éltetett.

Mi-is öreg népek, 's vének,
Foglaljunk ö Felfégének, 'S kö-
nyörögjünk fent Nevének,
Kedvezzen éltünk vétkének,
Mondván: Uram vagy hatal-
mas, Légy azért nekünk ir-
galmas.

Vigasztalj-meg keservünkbe,
Segélj minket búkségünkben,
Emelgefs-is esetünkben, Erö-
síts kísértetünkben, Töltsd-bé

nékünk fogadásod, 'S tartsad
rajtunk áldomásod.

*Omnia post obitum fingit majo-
ra vetustas;*

*Majus ab exequiis nomen in
-ora venit.*

AZ idő ósága nevel magas
fákat, Mint Tél után Nyár
hoz kórókra virágot: Igy ko-
porsó terjeft hírnek, névnek
magot, Halál setétjéből hozván
rá világot.

Ne várd hát éltedben, Bár
nagy érdemű légy, Hogy itt
hóltod előtt nagy betsületed
végy, Hiredet, nevedet tapodja
fok irégy, Mindazáltal jó légy,
's mással-is fok jót tégy.

Bizd a' jövődökre érdemed
jutalmát, Ha foglaltad időd vé-
kony alafát ad, Te a' célra vi-
gyázz, 'S a' centrumot találd,
Ne várd halandóktúl, 'S az Ur
Isten meg-áld.

*Zá-
f-*

*Záflóm Uram pogányra im ne-
vedben indul;*

*Dávid bárfa nótáján fivem-
is meg-vidúl.*

Vers fejek.

Balassios fratres Rimai decorat.

BOtsásd Sz. Lelkedet égből
Ur Isten mellém, Ki vezé-
reljen, 's gonost ne hagyjon
jöni felém, Félelmem ne légye,
Oltalmába végyen, 's hozzon
ézent éivet belém.

A' te jóvóltodért távoztasd-
el vétkemet, Ojjam magam tö-
le, 's gyűlöljem mint mérge-
met; Ne vess-el előled, El se
űzz mellőled, Halld kegyesen
kértemet.

Látván, Éép hazámnak hogy
kiki óltalmára Fegyvert készít,
's mégyen Éép szabadulására,
Szivem repes, vidúl, 'S tsak
nem lábra indul, Olly vig min-
den javára.

H 4

A'

A' te fent Fiadért láts engem-is olly jókkal, Szolgálhas-sak néki értékkal és haszonnal, Lássam szabadságot, Bár érje halálát, Vigan éltem azonnal.

Semmi vér-hullásom drága ne legyen érte: Mert nekem mind javát, 's mind savát elegy mérte, Az az, hol vidított, 's hol meg-fomorított, Kedvemet búval érte.

Szokás de Anyának rongálva édesgetni Fiát, hogy erköltsre tudhassa ékesgetni; Hogy lehetnék felid, Engem-is búval ért, 'S így akart kesergetni.

Illy fűksége napján töle mése nem válom, Ha egyébbel nemis, jó példammal foglalom; Fogyatkozott értek, 'S érteketlen mérték, Nem botsát sokra, 's bánom.

Olvad

Olvad mert érteke nemzetemnek, fogy, 's apad, Betsület, Érentse rá tsak gyengén sem akad, A' mihez kapna-is, Közi nagy vólna-is, Előle más elragad.

Sok bú éri, 's gyötri végetlen reménségét, Titkos óhaj-tással kesergi éegénységét: 'S az inkább kinozza, Hogy ölben hordozza Halálos ellen-ségét.

Fejet kell hajtunk nyomorodott igyünkkel, Töled kell óltalmat, 's erőt kérni hitünkkel, Erönk mert hol fogyott, Te segél 's harczol ott, Vagyon régen hirünkkel.

Rakva lévén hitem irgalmad erejével, Épít egy zárlótskát elmém ö kezeivel, Kit kövessen bátran Lelkem, 's fáradhatatlan, Ha vív ellenfégével.

H 5

A'

A' zárló kamuka , fejer, fé-
pen verselyés , Rajta Dávid ir-
va Hárfájával nagy zengés, Ke-
ze fel-emelvén, Szive ki-terjed-
vén, 'S abbá buzgó könyörgés.

Téj fejer éin jegyez lágy éi-
vet, engedelmet ; A' verselye
jegyzé az én sok vezélyemet ,
Mellyben mennyi féglét , Ben-
nem annyi döglét , Sebheti éni
éivemet.

Régi vitéz Király Dávid mélt-
án Hadnagyom : Mert ő éle-
tében rézem fokképen vagyon ,
Számkivetettséggel, Számtalan
inséggel Eitem hozzá vagyon.

Ő véle emelvén ég felé fel-
kezemet , Soltárát éneklek ,
hogy borsásd-meg vétkeket ,
Aldj-is jóvóltodból , Vegy-ki
sok gondokból , 'S rémítsd el-
lenfégit.

Sok kelesves búmat hajtsa-
el

el Hárfá hangja, Tsendesedjék
azzal éivem sebheto lángja :
Mint Saul kórsága , Szivem
bozúsága Muljék , pengését
hallva.

Reménségem lévén szálljon
lelkem férelme , Lám meg-lá-
gyúlt éivem , mint kamuká-
nak félyme : Valamint akarod,
ugy hajtogathatod , Te légy-is
segedelme.

Igazgasd vezérelld én igye-
kezetemet : Meg ne utáld fő-
mat , 's fel-emelt két kezemet,
Kikkel lelkem magát Adja né-
ked , 's néz rád , Vigasztalván
éivemet.

Meg-nyugodván éivem Had-
nagyomnak példáján , Sok ke-
serve után ki vigadott bő javán,
Gyakorta vólt útáltt, Szenve-
dett sok bút, 's kárt, Élt köny-
ves étke saván.

Az én életem-is szenved fok-
túl utálást, Kiki ő magától el-
tafít, 's ad meg-válást; Sok fe-
memben jól éöl, Mintha tsap-
na arczúl, 'S fáraft búval nya-
valyást.

Irigységnek helye már hogy
rajtam nem lehet, Kit a' jó fe-
rentse, 's nagy kints magán vi-
selhet, Gyölölség terhel 's üz,
Kit fégenység rám füz, 'S alat-
ta alig mehet.

De légyen kedvednek rajtam
jó éántt tanátsa, Tsak lelkemet
átok és kárhozat ne bántsa: Lel-
kemet hitemmel, Es idvefsé-
gemma, Haragod el ne rontsa.

Ennek pedig minthogy Chri-
stus fundamentoma, Es te igaz
hited, ki nem lehet meg-bont-
va; A' Christust tisztelvén, Es
hitednek hiven, Nem lehet rám
nem ontva.

Tsókkal

Tsókkal 's áldásokkal fent
kezedhez békélvén, Már útra
indulok, Duna mellett le-
menvén, Vég Eßtergom alá,
Kinek most köfala, Reng, ál-
gyúkkal töretvén.

Ott vár Nemzetemnek fép
Sátoros tábora, 'S egyéb fok
rendeknek sürü nagy zárlós
hada, Ki sánczot ás, épít, Ki
kart, 's éivet kéfít, Igyekezvén
ostromra.

Régtől várta éivem ezeknek
történetit, Hogy érhesse ezzel
házámnak épületit, Nézvén za-
badságát, Rabságból váltságát,
'S ujjuló épületit.

Azért bizván mégyek, és
nagy lelki örömmel, Nem gon-
dolván semmit kevés veßede-
lemmel; Ám váltsa hát magát,
's nyerje szabadságát, Hóltom
hozó sebemmel.

H 7

Tartsa

Tartsa jelül magán érte ki-
folyt véremet, 'S azzal egyben
vegye hiremet, és nevemet
Hogy mivel tartoztam, Vigan
rá oltottam, Hivén ént Iste-
nemet.

*Isten a' hadakban fiv, 's kard-
nak vezére.*

M I N E R V A.

HAd vezérlő Pallás, Te-
kints, tisztedhez láss, Je-
lentsd itt meg magadat: Erre
tisztod-is int, Kér-is hived Bá-
lint, Hogy ne hadd mint fol-
gadat, Ki zárlód alatt élt, Be-
tsülött, tisztelt, 's félt, Sokak
felett magadat.

Elete bujának, 's nagy hábo-
rújának, Ezennel legyen vége;
Hogy ő hazájának, Mint édes
Annyának foglalhasson ő vére,
Mellyel az ég alatt, Mig tart
békeiség 's had, Follyon jó hire
neve.

En

En valamit tudtam, soha meg
nem untam azt elméjébe rak-
ni: Ért-is pedig igen Én ékes
nyelvemen Szólni, mint rajta
látni, Mellyel Egeket-is, Földi
népeket-is, Könnyen meg-
enyhíthetni.

Hasson elődbe-is, Mutat-
ván ebben-is Hozzám, 's hoz-
zá kedvedet: Könyörgése haf-
na, 's én elmémnek fava,
Hajtsa-meg zemélyedet; Hog;
köztünk lévén, 's Örömn-
kel élvén, Szemlélhesse zive-
det.

Háládatlan rosz föld, Itéld
kapja-é őt, 'S betsülje-é elmé-
jét, Kit én ékesgettem, 'S ad-
tam veled ketten, Vitéz karja
erejét, Néki fokban ártván, 'S
gyalázatban tartván, Benne
mind kettünk nyertét.

Ragadjuk hozzánk fel, Most
jött

jött ideje-el, 'S helyheztefűk
rendünkben: Im hol jó nagy
sebbel, Lödd halálos sebbel, 'S
akadjon mi kezünkben; Ha o-
strom sebhíti, Jó hír-is köverti,
Rézt-is nyér nemzetünkben.

P A L L A S.

HAllván ' Éót Pallás,
monda: E' kiáltás En e-
löttem kedvet lelt; Nagy fá-
nakozásom, Melly vólt e' éol-
gámon, Búval már tsak nem
meg-ölt: Hogy a' roé hitván
föld, Melly rá tsak mérget tölt,
Véle semmi jót nem tött.

Tovább már sok jómat, 'S
kegyes éandékomat, Nem méltó
halasztanom; Sem ö éegény
fejét, Ki ennyi sok kint ért,
Több búval aggasztanom; So-
kat türt érettem, Mellyet meg-
érttettem, 'S kell már fel-ma-
gasztanom. Läche-

Lachelist hivatom, 'S néki
majd meg-hagyom, Hogy éle-
te fonalát Tovább ne erefűke;
De gyengén el-messe, Látván
el-jött óráját: Mert Atropos-is
már, A' ki nagy búval jár, El-
unta ö hordását.

Söt tetűk még ez-is, Hogy
vitéz öttsét-is Ne hagyjuk-ki
közzülünk; Kit már vénségé-
ben ö ez életében Vegyen-el
kedven tölünk; ülj mi éékün-
ket, Bövítse rendünket, Lak-
jék ott, hol mi, velünk.

*Meg-sebesültt testem bútsúzik
töletek;*

*Istennek sok átka fogyjon be-
töletek.*

IM hol édes hazám, Ez a' je-
le, hogy éán, Életem igen té-
ged: Hogy vérem hullását,
Mellyet két fémed lát, Nem
kimél-

kiméllettem töled: Jobb immár meg-halnom, Hogy sem búdat látnom, Vagy el-ökönm mel-löled.

Keserves kinaid Olly nehéznak bár hidd, 'S olly nagy méregnek tetének; Hogy e' sebeimnél, Kikben még lelkem él, Sokkal élesben metének: Azok ölnék-is meg, Mondván: Jer fojtsuk-meg, 'S halálomra kérdeznek.

Oh Vezértől fojtott, 'S rosz tanátsra ojtott, Árva, 'S pušta hajlékom; Reménségével tsalt, Bolondságtól tilt falt, Test nyúgató árnyékom; Ha térmegnyavalyád, Hol gondodhoz az lát, Ki nőtt-fel tsak jártékon.

Im én már meg-halok, 'S nehéz hogy nem látok Szabadságodban módot: Mert a' kit vitézül

tézül Anya világra föl, Hogy igazgassa jódat, Nem éolhat dolgodhoz, 'S ha éol haragot hoz, Félben vész, a' mit mondott.

Adja az Isten bár, Hogy meg-fabadúlj már; De nehéz azt elhinnem: Noha koporsómba, Kivántt lelki jómba, Kell már testemet vinnem: Mert maga hafnával, Préda kapásával, Szívét hizlalja minden.

Jó vitéz Barátim, Meg-fükkült Magyarim, Isten legyen hozzátok: Lelketek javáért, 'S jótok áldásáért, Vértkem megbotsáfsátok: Hazátok őltalmát, Mint Isten erőt ad, Ne hagyjátok, lálsátok.

Minden Atyámfia, Kinek már sok héja, 'S te-is jó vitéz Ötsém: Nemzetem épsége, 'S holtom ékessége, Minden kedvem, Szerentsém: Kitől való váltom

váltom Mind nehezebb átkom,
Ugy tetűk terhem sintsen.

Az Ur Isten áldjon, 's veletek maradjon, Szívetekben biztasson: Jó hírt halálomban, Töletek váltomban, Ti fületek hallhasson: Érttem Éátok áldást, öröm magasztalást Az Istennek adhasson.

Mondván: Idvezítsed, Jód-ban rézesítsed, Ur Isten az ő lelkét: Mert te benned bizott, 's te Igéddel hizott, Téged magasztalt, félt, 's kért: Noha yétkes fiad, Még-is hozzád híjad, Mert lám bűnéből meg-tért.

Mit mondhatok? Élttem, Hol bátran, hol félttem, Kedvel, búval, panaszal: Hol méltó vádlásban, Több rágalmazásban, Mert egész föld foly azzal: Vét-kemben rettegtem, Jómban örvendeztem, 'S vigadtam az igazzal.

'S mind

'S mind e' föbb éltomben,
Hogy itt-is fektemben, Istent meg-követhetnē: Minden útáltt gonoszt, Ki Istentől meg-foszt, Szívemből ki-verhettem: Dávidnak könyvéből, Merítvén szívemből, Im ezt énekelhettem.

Halála előtt való betegségében a' meg-nevezett vitéz Ur, e' Psalmust fordította a' Béza verseiből, mellyben Istent így kövéri.

Végetlen irgalmú, Oh te nagy hatalmú, Isten légy már kegyelmes! Ontsd-ki mindenestől Jódat rám kebledből, Ládd-é melly veszedelmes Bűnöm miatt testem, Melly tirkon rág engem: Mert nagy febbel férelmes.

Mosd-el rólam immár, Kit lelkem alig vár, Mosd-el vét-kem

kem rútságát: Együtt a' rúthírel,
Mint rútbüzt, enyézd-el,
Fertelmem büdös ágát: Ismérem
bünömet, Kiért nap engemet
Rettent mutatván magát.

Tsak néked vétkeztem, Büntel-
lened töttem, Oh kegyelmes
Ur Isten! Kit semmi ravaáság,
Nem tsalhat, álnokság Rejtve
előtted nintsen: Mert a' nagy
kék égből, Mint királyi éékből,
Látod, mit mivel minden.

Ha érdemem érint Reám
érezteél kint, Veseék jaj hoválé-
gyek? Ha tellyes éltemben
Bünt töttem mindenben, Bi-
zony pokolra megyek: Mert
még létem előtt Testem meg-
fertezett, Oh Istenem! már
medgyek?

Engem mert étkével Anyám
éltetett-el, Méhében hogy hor-
dozott?

dozott: Vérket pedig te báné,
Igazt éereté's kíváné, Ki tiésta
éivet hozott: Hogy életre a-
dál, Azonnal oktatál, Mint ér-
teném titkodot.

En rútháládatlan Azért
foghatatlan Isten hozzád kiál-
tok: Tiéstits Isópoddal, Irgal-
masságoddal; Mert la ki nagy
kint vallok: Hogy undok vét-
kemből Meg-tiétúlván belől,
Legyek éebb, hogy sem vagyok.

Légyek fejérb hónál, öröm
mondásoddal Töltsd-bé az én
éivemet: Vigasztald lelkemet,
Küldvén örömedet, Ne éarazd-
ki velömet Tsontomból, bánat-
tal, 'S ne nézz rám haraggal,
Mosd-el inkább vétkemet.

Teremts ismét bennem, Te-
remtö Istenem, Tiésta éivet ke-
gyesen: Fúdd belém ismégint,
Hogy nagy éive érint, Lelkem
igazt

igazt éreessen : Engem romlott
Égényt, Roz érdemem érént,
Haragod ne vékeessen.

Ne foké-meg Lelkedtől; Sőt
idvefégemről Mondj örömet
már nékem : Szentelő Lelked-
del Hadd épüljön még fel,
Mint az előt bús lelkem; Hogy
fok tévelyedtek Te hozzád
térjenek, Követvén bizvást
engem.

A' kövér áldozat Jó kedvet
nem hozhat, Jól tudom Uram
néked: Mert ha az kellene,
Örömeft tiétnelne Bús fejem az-
zal téged: Töredelmes éivel,
Buzgó könyörgéssel, Bezéellem
azért néked.

Imé ki-óldoztam, 'S te előd-
be hoztam Fene ötte sebemet:
Kit tsak te gyógyíthaté, Életre
fordíthaté, Szánd keserves feje-
met: Büneim kínnyával, Tes-
tem

tem fájdalmával, Ne gyö-
törd életemet.

Ha elébb nem hagytad, Sőt
hozzád fogadtad, Tehát mostan
se hadd-el; Jóvóltodból É-
gényt, Jó Ékásod érént, Sion
falát támaé-d-fel; Hogy mint
áldozatot, Adjak ugy hálákot,
Melly néked leg-inkább kell.

*Hac ex Psalmo dictus D. Valen-
tinus Balassa pœnitens scripsit,
(uti videre est supra pag. 50.)
Reliqua per inventionem Poëti-
cam Joannes Rimai addidit.*

MInt álgyú golyóbis Te-
mérdek kö-falt-is Szokott
meg-hasítani; E' könyörgés-
nek-is Elei's vége-is, Kezde
mennységbe hatni: Tsendes-
ség lön mennyben, 'S az Isten
ekképen Kezde fájával éól-
ni.
Mitsoda nagy erő, Hittel
rakva

rakva's merő Hatá-meg füleim-
met? Miképen türhessem, Hog;
földre ne vessem Most az én
femeimet? Es meg-ne tekintse,
Vagy illykor ne mentsem-
Meg az én hiveimet?

Nints kedvesb áldozat, Töb-
bet semmi sem hat, Mint a' ke-
feredett éiv, Kí hívén hitemnek,
Sok esküvésemnek, Szükségé-
ben hittet hív: Minden kétségé-
vel, Pokollal's vérkével, Igyem
fegyverével vív.

Meg-eskütt az én fám, Melly
órában hozzám Fel-kiáltánd a'
bűnös: Nem lehet olly vétke,
Olly undok fertelmes, Es meg-
senyvedett bűdös, Hogy ked-
vel ne lássam, 'S róla azt mond-
hassam, Hogy jómra nem ér-
demes.

Meny-el te Raphael, Lelkét
még a' ki él, Vedd tsendesen el
tőle;

tőle; Immár hozzá készült, En-
nékem meg-fekült, Elöttem
ki-terüle: Vigy néki kegyelmet,
Es ne hagyj félelmet Sohol
lenni körül.

Az ég meg-vidúla, Rajta fok
tűz gyúla, 'S Raphaél el-érke-
zék; Mint testi ruhából, Minden
tagjaiból, A' lélek le-vetkezék:
Méne-fel menyégbe, Abrahám
keblébe, Kinn menny meg-ör-
vendezék.

Sok szép sereg Angyal Nagy
hálá-adással Isten éékit meg-
gyüle; Az Urnak jótétét, Bü-
nösnek meg-tértét, Vigasság-
gal örülé: Föld meg-éomoro-
dék, Holtát a' vitéznek Siratá,
keferülé.

A' *Tatárok bé-jövése*, és a'
Nágos vitéz Urnak, *Balási Fe-*
rencznek halála irattatik-meg.

P Allás nem nyughatik, Ő kö-
vetét

vetér inté, Irist éél lábain Tau-
riába küldé, Pontus. tenger
éélit mind bé-kerülteté.

Nagy hadat támaszta Népe
Néster között, Tatár nemzet
közzül, Török-is a' között,
Sok nyíllal, puzdrával, Karddal
fegyverkezett.

Jö éertelenséggel, Ollyan
reménséggel, Hogy Magyar
Országot dúlja éörnyüséggel,
Füzvén prédájából magát nye-
reséggel.

Meg-zendüle a' föld: 'S ki-ki
óltalmáért Fegyvert kékít, ví-
ni akar hazájáért, Ferencz-is
meg-halni, Mint Hector Tró-
jáért.

Az óra el-jöve, Igye harcra
kele, Hartza közt sok pogány
érkezék ellene, Tsak egyedül
éakatt, Nintsen segedelme.

Sok pogányt fért keze, Nem
éánnya

éánnya halálár; Végre egy nyíl
hatá kereft-tsontja táját; Béli-
vel foglalván öëve ő ágyékát.

Több sebével öëve lön ez-is
halalos, örök életére ditsőséges,
háznos: Mert lön földé n, pok-
lon, testen diadalmos.

Ir Krónikám többet másutt
had módjáról: Abban emleke-
zem bövebb haláláról, Es fokak-
kal együtt érdemlett dolgáról.

Ditséret erköltsel él emleke-
zeti, Terjed-is hírében betsültt
nevezeti; Holt-meg lstenének,
mennybe fel-vezeti.

*Diána Balassa Ferenczet síratja
Nyírségen, hol Tatár táborát
folytatja,*

De Márs vigasztalja.

DElus éigetéből e' minap
Diána Jöve Nyír-földére
rongyoson 's fáradva, Keserves
panaszát így kezdé-el írva:

Keserűségemre termett vad
föld határ, Kin hadát folytatá
féllýel dühött Tatar, Ne áll-
jon rád soha ékes favú madár.

Égbéli hóldom-is vonja-meg
világát, Ne ontsa egy fű-is rád
soha virágát, Hogy így vöd-el
éltem ragyogó villámát.

Házamban fel-nevelt fő va-
dász mesterem, Ki vadászim kö-
zött volt főbb hivem's képem,
El-vesztéd előlem, rontván tsu-
daképen.

Tudom, károdát úgy soha
nem kereste; Hogy ezt érdemlet-
te volna töled teste, Mint im
történt főrnýű sebekben el-
este.

Végheretlen átok áll rád sok
nemzettől, Kik laknak Nap-
nyugtig, kezdván napkelettől;
Gyümölcstöd rontatik kö-esős
fellegettől.

Mars

Márs ezeket hallván fegy-
verbe öltözék, Dárdája kezébe
égből el-érkezék, A' Nap-is a-
zonban homályba öltözék:

'S monda: bánatodat Diána
enyhítsd-meg, Látod, ezen a'
Nap mint háborodék-meg, En
hivem-is, mint jég, úgy hűle
búmban-meg.

A' kit siraték, nem tsak téged
szolgált, tisztelt; De én hivem-is
vált, zárlóm alatt-is élt, Szaba-
lyája félinek én kökörülték élt.

Ennek vitéz karja valamelly
felé tért; Ellene sok ember vagy
meg-hólt, vagy meg-tért, Meg-
ölte haragja, ha kihez közel fért.

Ennek ő bátyja-is udvarom-
ban lakott, Vitézséghez mi kell
mindent tudott's látott, Jelt
arról életében gyakran-is mű-
tatott.

Nem érdemlett-e' föld illyer

fő két zemélyt: Mert mindenikében magunk zemélye élt, Meg-haladták vólt már ök az emberi czélt.

Közinkben valók ök, mennyi legyen ö házok, Térjen munkájoknak így immár meg háznok, 'S ne bánjuk, hogy el-jött földi éép halálok.

Hogy pedig ennyi nagy-fok seb esett rajtok, Kit az ifjabbi-kon zemeimmellátok, Azt se véld, hogy vólna ártalom vagy átok.

Tudod, földi vérből kell annak könnyülni, A' ki mennyorágot kezdi hágni, 's ülni, Kellett ö nékik-is úgy ahoz kéfűlni.

Könnyebben hághatják már mennyorág úrját, Így nyitván testeken nehéz erek kútját Botsátván testekből-ki véreknek úrját.

Phœbus-

Phœbus-is érkezék, 's kezdél befédét, Sirástoknak (ugy-mond) hagyjatok ti békét: Mert én elmémnek-is ezek bírták felét.

Minden köztünk való tudományon kaptak; Azokkal grá-ditsot ide felénk raktak, Az emberek között mert már untig laktak.

Vitézség, böltseség kibén öröködik, Mennyorág-hoz vonzon, 's arra igyekezik, Mi nyájasságunkban lelkek ditsekedik.

Hogy éltek változott Jupiter kedvéből, Lött az minnyájunknak egy végezéséből, Közzénk jönnek majd föld kerektségéből.

Mégyek húgaimmal ö korporsójokhoz, El-kéfétem nékik, mi kell ö útokhoz, Ti-is menyetek már vigan házatokhoz.

A' melly Musák (tud. il. a' tudománynak kilencz Isten-Aékonyi) Clio, Calliope, Urania, Polyhimnia, Terpsicore, Thalia, Euterpe, Melpomene, Erato, 's Apolló, a' Balassiak koporsóját őrzik: azoknak a' koporsó látogatóemberekhez való farkok:

Clio felel pedig mindennek, a' ki oda mégyen, a' többi képeben.

KÉrdhedd e' koporsót, miért illy ézros bólt? 'S e' két benne lévő sebes test hogy ki vólt? Sebesen 's véresen mind kettő így miért holt?

Az elsőre halld-meg Im ez a' felelet: Egy test, vér, éretet, gyűlöl bö 's tág helyet, Ölévfoly, 's imitt-is foglalt egy kis vermet.

Kik legyenek pedig, nehéz meg-mondanom: Mert én nem
tsak

tsak földi némáknak vallhatom, Fellyül haladták azt, bizvást ajánlhatom.

Pallásnak elméje, Ulyssesnek nyelve, Mit gondolt, vagy éolott, vólt azokban réze; Mind kettőben tetézett Antenornak éze.

Æneás példája, Achillesnek karja, Cupidónak ijja, Herculesnek bajja, Vólt benne örömmel búnak-is nagy jajja.

Sebbel vér-hullással ök ugyan tartoztak: Mert bűnökből sebbel 's vérrel ki-váltak, Christusnak sebb 's vérért, sebb 's vérrel áldoztak.

Menyj-el azért immár, 's ez a' kis koporsót, Szitkodtól, 's átkodtól igen meg-ójjad ott; Ső ép áldásoddal, 's betsületel tóld, föld.

Miért hogy kertünknek vó

tak tisztelői, Böltsesség virág-
gink foga viselői; Apollóval
vagyunk testeknek őrzői.

Egy út kézítették, melly ve-
zérel mennyebe, Ki véghez vi-
tervén, végeztük mi közünkbe,
Helyhezttetvén őket éltető ö-
römbe.

Terjed betsületi e' nemes két
testnek, Ö piros vérekkal eget,
's földet festnek, Mellyben réz
nem lehet tudatlannak, 's
relinek.

Deploratio fratrum Balassorum.

TSudálható nagy dolog,
Szerentsénk mint forog,
Bűnünk ebben csak az ok, Hog;
bennünk fok, Isten hozzánk
nem fog.

Sok ostor fókta verni, Ki nem
tud meg-térni, Istenét évből
élni, Kedvén élni, Után men-
ni 's kelni. Láthat-

Láthatjuk már semünkkel,
Mit nyertünk vétkünkkel, Föl-
dünk pufrúla-el, Sok rendek-
nek Nagy veszedelmekkel.

Tsak két Urfi halála, Gön-
dold nagy kárára Esék nyava-
lyájára, Országunknak Kik él-
tek javára.

Nemzettel Balasiak, Idejek-
kel ifjak, Rendeikkel voltak U-
rak, Sok jót tudtak, 'S napon-
ként tanultak.

Okos vitéz mind kettő, Ka-
tona nevelő, Minden rendet
betsülő, közte élő, 'S miben
nem ditsérő?

Tsak hogy a' roé érentse
Nem fizet érdemre; Oét jót
embertelenre, Mint herére,
Több rést mért mint méhre.

Idők-is háládatlan, Mérge
hallhatatlan, Nem örül senki
jován; De söt kárán, Véstén,
's nyavalyáján. I. 7

Emberben tsak vétket mér,
Jót ingyen sem ísmér, Nagy
érdemet földhöz vér; Egy pénzt
sem ér, A' miért feddni mér.

Meg-tetézhetett önkéntén,
Ez Urfiak éltén: Kinek fok szép
jó tétén Nem örvendett, Né-
kiek bút tévén.

Javát élükön oztotta, Érték-
től foztotta, Búval őket kinoz-
ta, Reménségben tsalárdúl
hordozta.

Maga ök nem magoknak,
Hanem országoknak Éltek, sem
tárházoknak; Vagy hasoknak,
Melly éokás másoknak.

Ök abban örvendeztek, Ha
kivel jól tettek, éegény legényt
fel-vettek, Segítettek, mint ar-
ra termettek.

Siralmas azért lehet, Hogy
éltek nem lehet: Földünk fokká
kik helyett, Mást nem lelhet,
Es nem-is nevelhet. Bár

Bár több ostor ne volna Ránk
Istentől hozva, Tsak ez-is su-
lyos pózna, Hogy ök lettek Tö-
lünk el-távozva.

Jöllehet országoknak, Mint
édes Annyoknak, Ök a' mivel
tartoztak, Meg-áldozták, Vért
vérért ha hoztak.

Ditsőséges halálok, Jó hír
örök árrok, Idveséges jutal-
mok, Isten Attyok, így tért-
meg ö károk.

Mint fogontak egy méht
Nyúgoznak egy sirben, '
ló történetben, Véres le-
örök reménségben.

Isten ki adé fok jókat, Áld-
meg halálokat, Szenteld kopor-
sojokat ö honnyokat, Hol vár-
ják bátyyokat.

Bátyyok Christus fő bajnok,
Ki vólt bizodalmok, Minden-
ben oktatójok, Kalauzzok, Kiből
áldás buzog. Ne

Ne hagyj, segélj minket-is,
Örizd földünket-is, Botsásd-
meg vétkünket-is, Érezhesük,
Hogy hatalma nem kis.

In Lividum.

Rettenetes rút gyáft, Mint
egy ijeztő vázt, En el-
mémbe viselvén; E' két vitéz
Urat, Kiket lelkem-óhajt, Ver-
seimmel kefergém: Minerva a-
nyámmal, Öket Laureával, Mint
tudám, ékesgetém.

Momus, Aristarchus, Mint
éptagon vad hús, A' ki akaré
itt lenni; Zoilussal káromlást,
Nem Platóval áldást, Szereté
inkább hinteni: Coustáblájával,
Ne fellyebb kaptánál, Tud té-
ged meg-inteni.

*Ezek a' meg-nevezett fő Sze-
mélynék Rimai Jánosnak Eneki;
Immár következnek más egyné-
hány szép Enekek.*

*A' ferentsének állbatatlan vol-
táról, e' sententziának be-
tűiből állván:*

FERENDUM ET SPE- RANDUM.

Incerto Authore.

FOrog a' Szerentse, Mit bi-
zunk ö benne? Semmiben
nem állandó; Tsak ideig kedvez,
Tündöklő üveghez Mindenek-
ben hasonló, Ki minthogy el-
törlik: Igy ö-is változik, Álla-
potja romlandó.

E' világi fok kints, Mellyben
semmi jó nints, Múlhatik ée-
rentsétől; Tündöklő uraság,
Tisztbéli méltóság, Függ ennek
erejétől, Ha meg-bűnik kedve,
Küld idegen földre, Régi lakó
helyétől.

Rólama

Rólam vehet ebből, Mint egy szép tükörből, Magának minden példát: Mert a' mint rám oltá, Tőlem úgy el-fosztá, Szerentse adományát, Ki kedvemre éltem, Kell immár élnednem Számkivetésnek kinnyát.

E' rosz tsalárd világ, Ki merő hamisság, Engemet jaj mint vezte: Mint halat horogra, Ugy tsala sok búra, Hízeltkedő becéde: Étkével táplála, Mellyben rejtve vala Iőzonyú tsalárd mérge.

Nem-is kerülöm-el, Szentséges erköltstsel, Hízeltkedő pohárát; Nem jutván ežemben, Hogy Isten mindenben Jelenti igazságát: A' mint sok jóm után, Érzem immár nyilván Istenemnek ostorát.

De miért tsudálom, Isten dolga

dolga tudom, Hogy gonosz jóra fordúl; Vétküncet el-türi, De reánk-is küldi Büntetését ostorúl: Segítségét tőlünk Rántja, ha nem térünk Régi gonoszságinkból.

Ugy én büneimért, Istenem engem sért, El-hagyott és megútált; Hatalmas emberek Mindenütt üldöznek, Ellenségem rám kiált, Lesben meg-állanak, Fejemnek akarnak Szerezni Éörnyü halált.

Mindentől meg-váltam, Egyedül maradtam, Barátim el-hagytanak: Iőzonyú köziklak, Erdők, Éeles puszták, Fejemet lappangtatják; Idegen emberek Engem el-kerülnek, Magok hozzám sem adják.

Éljek-é nem tudom: Mert kéklik halálom, 'S kinaim nevednek: Kétségbe essem-é, Halált

Iált érezzek-e Nyomorodott
fejemnek? Azt nem mivel he-
tem: Mert el-vešti lelkem Ha-
ragja Istenemnek.

Tünnöm hát jobb lézen:
Mert még elől vézen Istenem
zent Fiáért, Bünöm el-felejtí,
Pokolra sem veti Lelkem, ki
hozzá meg-tért, Noha kereft
által Keservesen próbál, Fer-
telmes életemért.

Szenvedem békével, Maga-
mat-is ezzel Biztatom minde-
nekben: Többet én Megvál-
tóm Szenvedett, jól tudom, Id-
veségemért testben; Nem e-
gyedül vagyok, Földön ki-nyo-
morgok, Szenvedik ezt-is töb-
ben.

Példáját sokaknak, Igye-fo-
gyottaknak, Látom árva feje-
men: Mert érekséjekben,
fámkivetésekbé Rézes vagyok
sokké-

sokképen: Kedves lakó helyem
Távol lévén tölem, Jut eze-
be keserven.

Ektelen köziklák, Mint féz-
kek úgy állnak; Hazája Ulysses-
nek, Hoffú életével, Jó éren-
tséjével, Tetézik még-is kedves-
nek: Midön azt óhajtja, Hogy
tsak füstöt lássa Régi lakó he-
lyének.

Repülő madarak, Özfél ha
távoznak, Meg-jönek ismét
Nyárban: Ugy felelmes vadak,
Mezébe hogy ha futnak, Térnek
fokott barlangba: Tsak egyedül
nékem Nem szabad meg-tér-
nem Örömem hajlékába.

A' tél mikor múlik, Vig Ta-
vasz érkezik, Föld mindenestől
újjúl: Levelekkel erdő, Örvend
a' sík mező, Virágokkal bé-bo-
rúl, Tsak én éegény lélek, Si-
rok és kefergek: Mert örömem
meg-újjúl.

Nyug-

Nyughatatlan sok gond Imé
annyira ront, Hogy nem fokká
meg-emélt; Ha nem éánnya
lelkem Teremtő Istenem, Sok
bú, siralom el-vezt; Sötén el-
lenségem Tsudálja, hogy en-
gem A' föld-is el-nem filjezt.

De meg-éán Istenem, 'S
ennyi sok siralmim, Tudom
jómra fordulnak: Múlnak ohaj-
tásim, Noha most könyveim,
éemeimből tsordúlnak; Mint
Nap eső után, Igy bánatim u-
tán örömmim meg-ujúlnak.

Véget ér, el-hittem, Az idő
mindenben, Bánatnak vége
éakad; Nagy erős köziklák I-
dővel romolnak, Idővel tenger
apad: Igy sok infégimnek,
Számkivetésemnek, Idővel vé-
ge éakad.

Mikor a' madarak Fákön
fészket raknak Tavaézál zöld
erdő-

erdőben: Bé-járván sok földet,
Bujdosó fejemet Meg-nyugo-
tám egy völgyben; Ezeket ugy
éerzém, Igyemet késergém,
Az ezer hat éáz négyben.

Bűn bocsánatért.

OH éép drága zálag, Igaz
fényes tsillag, Christus
idvétség feje: Ditsüült sok jók-
nak, Mennyei karoknak, Tíé-
ta éínü tüköre: Minden bűnö-
soknak, Fertezett éiveknek,
Egyedül vagy reménye: Te e-
lődbe borúl, Mert vétkezett
rútúl Ifjuságom ideje.

Én még akkor vézék, Adám
hogy el-esék, Az aranyas idő-
ben; Anyám-is sérelmét, Sűrű
bűdös éennyét, Borítá rám mé-
lében, E' világra hozá, Itt-is
motsok rútja, Kerekedék éi-
vemben: Már tsak ohajtozom,
Napom fényét várom, Mint
rab fetét tömlőczben.

Tudom, kegyes voltod, Haragod meg-öltöd, Bünösök síralmira; Szemeid az égből, Szánakozás nélkül, Nem nézhetnek a' kinra; Ha ki olly erőtlén, Hogy áll tsak helyében, Felvézed vállaidra: Magad újjaidal, Bölts oktatásoddal, Vezérled útaidra.

Vérkeztem ellened, Azért tsak tenéked Tartozom megvallani: Tudom minden vétkem, Rút illatú zennym, Fel séged el-töröli; Szomorú fivemet, Ki gyöttri lelkemet, Örömmel fel-övedzi. Oh melly igen hasznos, A' ki fút az Urhoz, 'S büneit el-nem fedí.

Ifjúságom vére, Gonoszságom teje, Én bennem sok bünt nemzett; Fel-fuvalkodással, Irigység 's haraggal, Vezettül kevélykedtet, Gonoz bofézúalást,

lást, Sem kevés kárvallást, Én elmém ki nem vethet: Jóra való restség, 'S szomorú fősvénység, Nehezíti kedvemet.

Ezek mély örvényből, Mint vizek tengerből Aradnak-ki mindenre: Fris étel és ital, Kiért ember kárt vall, Izgat éktelenségre; A' bűnnek éarvai, Mint fának ágai, Im mint tsüggenek lelkemre, Könnyebbítsd Christusom, 'S támaszd gyarlóságom, Hogy ne jussak veszélyre.

Vajha az el-veztett Drága öltözetet Még egyszer fel-vethetném; Az én Istenemet, Ki Lelkével éltet, Vérek nélkül tisztelném; Nem esném ennyiféle, Vólnék igaz ember, Mint Angyal tündökleném; De jaj miként vezék, Hogy almában évék Éva leg-első zülém.

Nints már egyéb ruha, Tsak ártatlansága A' Christusnak én rajtam; Azt-is fok vétkekkel, Mint szép bársonyt zennyel, Gyakran meg-rútítottam; Gyönyörűségekre, Világi életre, Mikor magamat adtam: Azért ennél nekem, Szivemben jól érzem, Nintsen nagyobb nyavalyám.

Hajlandó a' nád-Éál, Tsak ilyen gyengén áll Az ifjúság virága; Adomány és szép Éó, Mint madarat sip Éó Hízeltedvén meg-tsalja: Világnak szépségét, Tetőz ékességét, Néki kedven ajánlja: A' mérget két kézzel, Gyarló terméskettel, SokÉor nagy kárral fogja.

Rútságtól melegszik, Bünöktől hütözik Ifjúság forró heve; Ezek ékes alak, Mint vizekben halak, Uénak gyönyörűségben:

Kedve

Kedve mulandókra, Szemei játékra, Vannak néki függőztve: Gyengelágy ruhára, Fertelmes ágyakra nagy gyakran vonzza Éivé.

Vadtúl vévén példát, Oktalául magát Bújasággal hervaftja: Hír vezető fereghez, Gonosz vendégekhez, Tűttségét botsátja: Tudja, a' Scorpio Igen mérges kígyó, még-is útait nyomja: Későn vezéllýére, Nem idvességére, Sebeit orvósolja.

Elméje meg-vezért, Nyugharatlanná lett, Keresne-is gyógyítót, Nyavalyákkal tellyes, Fekélyekkel tüzes, Azért nem lel orvoslót, Magát búval köti, Mellyel inkább vezéti, Mint eső férges diót; Meg-Éáradt gyümlötsfa Tsak le-dültét várja: Mert nem lelhet harmatot.

Oh meg-törött edény , Lám
 még-is vagy kemény , Hogy
 Istenedtől nem félsz ; Sőt inkább
 naponként Főzöd benned a'
 vért , Sok hitetlenséget téész ;
 Bűnből szabadulást , Bánattúl
 tágulást , Jó orvostúl te nem
 kérz ; Minden tagaiddal , Erős
 és nyers nyakkal , Ollyan vagy
 mint repett ércz.

Syriában fajzott Kigyóknak
 kölykei Mérgeket meg-emé-
 tik ; Abban lakozókat Meg-
 rágván , fogokat Fulánkkal meg
 nem sértek ; De te bújaságod ,
 Szédítő mazelagod , Tested vé-
 rével hízik ; Végy erről már pél-
 dát , Ne kövesd a' héjját , Ki
 más vérével hízik.

Ennek nyomán indúlt , Jó
 útból ki-fordúlt Az én ifjúsá-
 gom-is ; Egyebekkel együtt ,
 Hinárosba merült , Gondolat-
 jában

jában hamis ; Nem hasonló jó-
 hoz , Sem rófa bimbóhoz : Mert
 mérges mint egy Aspis , Tsele-
 kedetiben , Préda keresésben ,
 Arméniai Tigris.

Szelidítsd-meg hozzád , Va-
 gyon ahoz pálczád , Uram e'
 főrnü medvét ; Hogy másnak
 ne ártson , Nyaka függjön lán-
 czon , Törd-ki fogai élit ; Fus-
 son martaléktúl , Igéző látástól ,
 Vedd-el zemfény vesztését , Se-
 tét mély barlangból , Bűnnek
 homályából , hozd jó útra életét.

Lám a' királyoknak Udvari-
 ban laknak Szelidültt oroflá-
 nok ; Fene párduczokkal , Mint
 kedves társokkal , Járénak gyé-
 ge bárányok ; Te-is oh nagy
 Felség , Kinél minden szépség ,
 Ki fehéred agyarok , A' kiknek
 vad éivek Szelidekké léfnek ,
 Noha hitebben gyarlók.

Vagyon egy kis fíkra, Mint
mustárnak magva, Jóra bennem
világos; A' bűnnek fekélyét, Sa-
vanyú kökényét, Tudja hogy
izzel poklos: Azért mindenko-
ron, Mint régi rút korom,
Előtte útaltos; Élezd azért
bennem, Hogy ne légyen lel-
kem A' vétkektől homályos.

Mutasd-meg valóban, Ne
tartsd már homályban Idvessé-
gem pohárát; Támaazz rám olly
élelet, Vchesssem Lelkedet, Hadd
érezzem-meg savát; Szélezd-el
én bennem Siros kövér vétkem,
Mint ézrübéli polyvát, 'S ép
új kristály éinnel Lelkemet ru-
házd-fel, Hadd lássam tisztasá-
gát.

Hajtsd alá füledet, 'S az én
kéresemet Töltsd-bé Fiad ked-
véért; Ifjúságom útát Birjad
minden nyomát, Ne éomjúz-

zon

zon gonosz vért; Magát éabja
jókhöz, 'S esék lábaidhoz, Sze-
retvén igaz törvényt: A' te ú-
taidra, Bóldog mennyoréágra,
Tanúljon igaz ösvényt.

Bűn bótánatért.

Ifjúságom vérke gyakran jút
lékembben, Melly bánatot in-
dít 's síralmat éivemben, Hogy
tölem álnokúl meg-bántatott
Isten, Várom büntetését fejem-
re véletlen.

Nintsen bátorsága nyomó-
rúlt fejemnek; Rettégése pe-
dig nagy vagyon éivemnek,
Mint a' tenger habja ellene ré-
véének, Ugy én vérkeim-is ke-
serves lelkeimnek.

Napról napra árad 's neveke-
dik kínom, Bűnnek terhe alatt
nints semmi oélopom, Lelkem
esméreti újítja fájdalmom, Ha-
lálra méltónak itél gondolatom.

K 4

Nem

Nem hiszem tengerben hogy
 fiamosabb legyen, Fenekére
 állott fövény bővebb legyen,
 Avagy több madarat a' kék ég
 viseljen, Mint én bűneimnek
 foksága éltében.

Mind' ezekben engem táplál
 csak reménség, Noha félelmet
 főz lelkemre a' kétség: Jól tu-
 dom Atyámnál vagyő kegyel-
 messég, Ki engem meg-öriz,
 Ne ártson a' vétség.

Azért főmat hozzád fel-eme-
 lem mennyben, Oh irgalmas-
 ságnak kút feje jó Isten! Hall-
 gasd-meg kérésem, Ne botsásd
 üressen, Foháskodó szolgád ú-
 tadra hadd térjen.

Botsánatot kérek tőled min-
 denekről, Mellyekkel sértettem
 neved hitetlenül; Emlekezzél
 Uram régi kegyelmedről, Melly
 által ki-vitted féntid sérelmek-
 ből.

Mert

Mert ha Uram velem mint
 szolgáddal perlel, Igaságod
 érint esetimről ítél, Nem áll-
 hat-meg fejem, Mint az erős
 vitéz, Nálánál erősebb hadban
 ha reá néz.

Nem volt e' világban senki
 vétek nélkül, Ki a' természetnek
 lett rendeléséből, Ki nem vé-
 tett volna erőtlenségéből; De gyó-
 gyulást-is vett csak tőled I-
 stentől.

Amaz álnok kígyó meg-tsalá
 Adámot, Fényes palotából le-
 hozá Dávidot: Bűnre ösztönözé
 böltsézes Salamont, Te enge-
 delmedből miudennek ártha-
 tott.

De kik fént Fiadnak halálát
 jó kedvel Magokhoz kaptsol-
 ták érdemét örömmel, Szabadú-
 lások lett kegyes tekintettel:
 mert őket értetted jó gyógyító
 írral.

K 5

Ald-

Ald-meg Uram kérlek Fiad
által lelkem, Vigasztald igéddel
kétséges életem, Szomorú fel-
hökben ne maradjon fényem,
Indítsad öröme keferedett
éivem.

Például adj engem minden
nyomorútnak, Kik bűnök ju-
talmát érzik nagy súlyosnak;
Pénitentziára hogy útat ma-
goknak keressenek, Vóltát lát-
va irgalmadnak.

Illy könyörgésemmel unta-
tám Atyámat, Bűnömnek sok-
sága mikoron bánatot, 'S ke-
ferves fájdalmat én éivemre
hozott: Légyen áldott neve,
mert már meg-gyógyított.

Mint halál rút víztől meg-
fáradván épül, Nyereségét
látván vigan becéll 's örül: Így
éivem vigsága bűn hagyván
öregbül, Lelkem ísméreti min-
dennap könnyebbül. Ezer

Ezer felett hat éáz tizenha-
tod idő, Minden réseiben ée-
pen kedveskedő, Ezeket hogy
íram, fel-tetézett éktendő, Vólt
nékem örömmel bánatotis éer-
ző.

Idvefséges ki-múlásért.

Nota: Légyen jó idő csak &c.

EGekben lakozó éentséges
Háromság, Kinek nintsen
semmi dolgában hamiság, Ke-
gyelmességedből áll földi ura-
ság, Tsak tenéked éolgal men-
nyei sokaság.

A' fényes Nap és Hóld té-
ged tart Urának, Tündöklő Plá-
néta ésmérnek Hadnagynak,
Sebes tenger habja éolgal mi-
vóltodnak, Engednek a' éelek
parantsolatidnak.

Királyok, Tsáfárok, böltsek,
hatalmasok, Kitsinyek, öregek,
éegények, gazdagok, Nap-ke-

letre, Délre, Nap-nyúgotra lakók, Tsak téged imádnak e' földön bújosók.

Aldást a' kemény föld egyedül töled vár, Felségedben bízik meg-álláskor vég vár, Reád veti szemét filemile madár, Nálad nélkül mindent követ siralmas kár.

Bizodalmmam vagyok nékem is tsak benned, Reménségem nintsen sohúl te kívüled, Idegen helyekben mert te vezértetted Szarándok fogádat 's javaddal értetted.

Gonoellenfégnak szívét rettegéssel, Szemeit befogád sürü letétséggel, Földre taítot-tad fenyegetésseddel, Hogy nekem ne ártson fegyvere élivel.

Rajtam érdem nélkül ki-mutatád zined, Fiadhoz jelentvén, hogy nagy te szerelmed, Nem vézed

vézed hegényről le két fényes szemed, ha tellyes lélekből 's szivből követ téged.

Jöllehet e' testben vagyok sok szükségem, Mellynek bétöltése tsak nálad Istenem; De e' könyörgésben kíváltképen lelkem Egy dolgot kér töled, hallgasd-meg kérésem.

Jól tudom határát földi életnek, El-végezted Uram mint több embereknek, Múlandó órái, napjai fejmenek, Nálad nyilván vannak tselekedetimenek.

Járásokban idők soha meg nem állnak, Mint a' sebes vizek zintén ugyan folynak, Repülő madárhoz ök hasonlítatnak, Kik nagy gyorsasággal ég alatt futosnak.

Hirtelen eztendők mint a' füst és pára, Mint mezőben é-

pen tündöklő viola, Avagy uj-
júlt fának veendő árnyéka,
Melly kevés ideig tart minden
jól látja.

Világnak szépsége melly ha-
mar el-múlik, Gyenge fünek
éine rút földé változik; Így rö-
vid életem melly mostan tün-
döklök, Rövid idő múlva itt
nem találhatik.

A' kegyes természet nem ad-
ta vég házúl E' testet énnékem;
hanem csak állásúl, Rövid ide-
iglen való kis sátorúl, Melly tá-
bornak helyén hirtelen meg-
avúl.

Mint a' vizé járó ha kifáll ha-
jóról, El-jött útát nézi, nem es-
méri partról: Ezenképen lélek
ki-menvén testéből, Nem em-
lekezik-meg többé ez életről.

Kérlek azért Uram, ha el-jő
az óra, Mellyen e' világból
Éol-

Éolgádnak útára Kelletik indúl-
ni, nézz báldogságára, Viselj
lelkemnek-is gondot óltalmára.

Engedjed ítéljem a' halált
ajtónak, Kinn által kell menné
nékem nyomorúlnak; Péni-
tentziára adj időt búsúlnak,
Vessem-le rút énnéyet én ál-
nokságimnak.

Mondjam Éent Fiaddal: Ke-
zedbe ajánlom Lelkemet, oh
Aryám vedd hozzád kívánom!
Hazája Éolgádnak légyen Para-
ditsom, Mellyben mind örökké
légyen maradásom.

Ez küldém Uramhoz Éivem-
ből mennyekbe, Kétségem
nints benne, vette füleibe, E'
földön látogat jókkal életembē,
Hóltom után vízi lelkem sere-
gébe.

MagaÉtalás, áldás, adassék
ditsóság, Tied nagy Ur Isten
légyen

légyen a' tíftefség: Mert egyedül te vagy halhatatlan felség, Mindenkor kezedben áll földi kerekség.

M A S.

SZegény fejem Uramhoz o-hajt, Töredelmes éivet néki hajt, Oh Istenem, melly sok vétkem, mutass nekem olly o-lajt! Hogy pokolban ne kiáltsak véghetetlen jajt!

Könyhúllásba émeim estek, Eget, földet vétkemmel festek: Ellenségim fogyásomra 's romlásomra mit lestek? Oh halandók 's földből valók, ti-is el-estek!

Bús éivemet futja sok vétek, Mint méreggel fel-forrott étek; Vétkeimtől félten-félek, tsak rettegek, 's kefergek, Ugy tet-tek, hogy rám éakadnak a' ma-gas egék.

Anyám

Anyám mikor hoza világra, E' bünnel töltt árnyék hazám-ra, Kis korombā, az órábā, hog; nem tett-bé a' firba, Bünnnek halma nem jött volna apró tsontomra.

A'Éép Nap-is homályban jö-fel, Gyarló testem hogy rakva bünnel, Szerelmeddel rólam vedd-el, Kegyelmeddel töröld-el, Büneimből hadd keljek-fel, hogy ne veéžek-el.

Én keferves meg-törődött éü, Ollyan vagyok, mint meghervadt fü, Istenemtől élető él hozzám vallyon mikor jö, Reménségem segítségem, mert bizony tsak ő.

Emlekezzél a' te Fiadra, Vét-keimnek Éép váltságára, Melly nagy kínnal, síralommal, ment jaj zóval halálra, Büneinkért öntözött vért a' kerekségára.

Mély

Mély sebekkel teste virá-
zott, Két szép feme firástól á-
zott: Mérget ivott, Értünk mi-
kor fomjuzott, Vétkeinkért
szép alutt vért febéről rázott.

Lám nem küldéd az igazak-
ért, A' szép mezőn járó juhok-
ért; De a' puftán kik el-veftek
's el-tévedtek, azokért: Válsá-
gunk volt, lám meg-is holt fá-
badságunkért.

Emlékezzél ez Fiad felől, Ne
rekezzél ki kegyelmed mellől; Én
útamra fent Fiadért hived
közt vidd elől, Hogy bé-men-
nyek én-is ennek jobb keze
felől.

M A S.

A' gonosz természet meg-
romlásáról, Tagainknak
minden gyarlóságáról, Sokan
irnak meg-fogyatkozásáról;
Szoljunk nyelvnek ő rágalma-
zásáról.

Szent

Szent Írásban három gyil-
kosság vagyon: Szívben rej-
tett gyilkosság egyik vagyon;
Nyelvel való öldöklés másik va-
gyon; A' harmadik a' fegyver
miatt vagyon.

Nints ártalmasb a' három
öldöklésben, Mint ki nyelvvel
meg-öletik életében, Gyalázta-
tik minden tisztességében, Min-
de napon holt-cleven éivében.

Bölts Salamon írja az ő köny-
vében, Nyelvek hogy vannak
Istennek kezében, Halál az é-
let tselekedetiben, A' ki nyelv-
vel meg-öletik életében.

Jollehet ez kitsiny tag mi
testünkben; De nagy dolgot
tselekedik mindenben, Senki
ötet nem tarthatja kötélben,
Tsak ki féli Istent hiven éi-
vében.

A' nyelv által fázmazik a'
gonosz.

gonofság, Árúttatás, hizelkedés, tsalárdság, Hír név veftő fillyeftő fok álnokság, Atyafiak között fok háborúság.

Vagyunk immár most olly gonof idöben, Maradásunk nintsen tižtessögünkben Gonof nyelvek miatt vagyunk inségben, Meg-öletnek jámborok ö hirekben.

E' világból ki kell már annak múlni, Ki tižtességében akár maradni, Ha nem akar minden nap itt kinkódni, Nyelvek miatt nagy gyakorta meg-halni.

Mert udvarát Uraknak, Királyoknak, Bé-töltötte serege hazugoknak, Betsületi nagy vagyion fondoroknak, Elö-mene-telek nints jámboroknak.

Edes nyelvek, mint méz hizelkedöknek, Állhatatosságok nints bežédeknek; Vagyion mérge

mérge az ö kettös nyelveknek, Azért meg-lásd, a' vizre ne vigyenek.

Vannak ollyak, kik ajánlják magokat, Hizelkedö éökkal barátságokat; De ha ki vehetik töled titkodat, Meg-ölnek hiredben; hát ódd magadat.

Tižtesség adassék az olly femélynek, Ki zabolát talál az ö nyelvének, Nem akar engedni a' természetnek, Inkább akar engedni Istenének;

Es nem örül más éomorú esetén, Sem tudakozik más ember életén, Inkább örül másnak ö tižtességén, Hírén, nevéen, minden jó éerentséjén.

Még ha másról néki gonof mondándnak, El-nem hiži, söt ellene mond annak: Mert nem örül más nyomorúságának, Ez ám természetek a' jámboroknak.

De te

De te tséltsap mire hogy né nyughatol? Másnak mint árt-ha's azon gondolkodol, Nem gondolod, hogy nem jót éomjú-hozol, Mert érte végre bizony pironkodol.

Lássad azért, meg ne verjen az Isten Tökéletlenségedért ugyan itten: Mert nem hagyja az igazakat Isten; Téged pedig el-vekt hamis hitedben.

Lám hallottad régi példabe-
fedben: A' ki másnak vermet
ás életében, Nem fok kerülhe-
ti-el életében, Maga nyaka éa-
kad belé véletlen.

Ládd-é hitván ember melly
nyomorúlt vagy, Nyelved mi-
att melly nagy változásbā vagy
Jámborok közt melly utálatos
te vagy: Mert a' éádban néked
nyelved igen nagy.

Könyü a' éót éádból ki-bo-
tsáta-

tsáranod; De azt nehéz az után
hátra hínod, Mint fél, olyan a'
gonosz hír, jól tudod, Ille nék az-
ért magad meg-tartanod.

Rágalmazó esmér-d-meg te
magadban, Melly nagy vétkek
vannak minden dolgokban, Ne
ítélj-meg más embert dolgai-
ban, Tsak magadat viselhefled
jó módon.

Meg-botsáss nyelves, ha el-
lened vagy on, Mert te éódra
nékem feddésem vagy on; Ha
haragfól bolondságodtúl va-
gy on; Ha jól meg-gondolod,
aaénodra vagy on.

De kegyelmes Biró vagy te
magadnak, Rertenes itéletet
téé másnak, Nem gondolod
gonoságát magadnak, Hogy
hohéra vagy felebarátodnak.

Oh átkozott nyelvnek fajta-
lansága, Miért vagy jámborok-
nak

nak nyomorgatója, Minden
tisztességeknek puftítója, Ma-
gadnak-is miért vagy árulója?

A' kigyóknál, vadaknál ke-
gyetlenb vagy, Ki ember rá-
gásban telh tetlen vagy, Ki
csak másnak bűne büntetője
vagy, Az Istennél vaj melly ú-
tálatos vagy.

Ha teremő Istenedtől te né
félő, kárt és kégyét magadra te
nagyot véő, Szidalmazást, orczá-
zást mert te fel-véő, Kifsebsé-
get nyelveddel magadon téő.

Mert egyebek-is téged meg-
ítélnék, 'S emberek mardosójá-
nak beéllnek, Utálatos neve-
zettel neveznek, Ez lézen jural-
ma ítéletednek.

Azért kérünk téged hatalmas
Isten, Zabolázd-meg nyelvün-
ket itt e' földön, Hogy ítéleted
ne légyen fejünkön, Kiért téged
minden ember ditsérjen.

Téged Uram valamikor lel-
kem kezd kiáltani, Kiáltá-
sit, 's ohajtásit ne nehezteld
hallani, Szent Igédde, Mint
jó irrel, sebeit bé-kötözni.

Szent Jehova, hivek Attya,
tudom nem vagy mostoha, El-
ésteknek 's tévedteknek, hižem,
vagy kegyes Attya, Engemet-
is tántorodtat végy-fel jobbik
válladra.

Életemnek mért el-fogytak,
miként a' fiist, napjai, Tsonta-
im-is meg-áztanak, mint a' éő-
fa ágai, Bánatimnak nézd hol
állnak nagy fok éámú feregi.

Puftában mint magán lakó
Pellikán, olyan vagyok, Bána-
timnak örvényében vígáftalást
nem hallok, Sőt ez után örven-
detes napot én nem várhatok.

Haragodnak kemény voltát

2 már el nem viselhetem , Hogy
 1 ha tetűk , 's jómrá esik , vedd ke-
 t zedbe én lelkem : Mert immá-
 1 ron , mint éaraz föld , éintén ol-
 lyanná lettem.

Avagy olyan , mint a' kert-
 nek földből fel-nőtt virági , Kik
 tsak addig , Nap világnak míg
 fel-jönek erei , Nem állhatnak ,
 söt el-húllnak : mert verik ég
 ragyái.

Nem különben életemnek
 kevés idején járék : Mert időm-
 nek , a' mint látom , javára sem
 juthaték , Az Istennek haragjá-
 tól , tekintsd-meg , mire juték.

Veled való sokat élő barátid-
 nak te ne higgy : Mert tsak ad-
 dig , pénz tart meddig , lézen
 köztetek a' frigy ; Ha az el-kél ,
 torkába kél méreggel tellyes
 anirigy.

Sok barátim 's esmérőim en-
 gem

gem addig kedveltek , Míg dol-
 gaim ézerentsésen mindenben
 nevedtek ; De hogy veűék ,
 végső válét mindenek énekel-
 nek.

Mostan immár életemet mind-
 vétkesnek kiáltják , • Hogy ha
 látnak , ő éemeket tsak reám sem
 fordítják , Söt életem vas ros-
 tával kimélletlen rostálják.

A' búzának el-kell dűlni , kit
 minden felől él ér , A' dió-fa
 kit gyakorta mennyűtő kö ver-
 ten vér , Noha éépen fel-ága-
 zik , de sok időket nem ér.

Romlani kell életemnek-is , kit
 irigyek éele vér , Itten lelkem
 még-maradni Esau földén nem
 mér , Akkor lézen nyúgodalma ,
 ha Canán földére ér.

Uraságod pedig néked soha
 meg-nem-változik , Nagy hatal-
 mod erős karod meg-nem-erőt-

2 benedik, Sion fala hivek akla ál-
talad újítatik.

Siess hamar mert ideje, nézz
kegyesen Sionra: Mert hiveid
könyves kémmel néznek rom-
lott falára, Bár meg-éánjad 's
tekints immár ennek bomlott-
ságára.

M A S.

A' Músák éállási, Nymphák
hűs forrása, Poéták Lau-
reája; De a' mennyei kút, Kire
éamos nép fut, Nem Pégasus
ásványa: Melly az én lelkemet,
mint harmat zöld füvet, gya-
korta meg-újítja.

Nagy örömem ezen; hogy
Isten lép mezőn legelteti lelke-
met, Maga lött vezérem, Ki
állhat ellenem, Ő adja nap fé-
nyemet; Vagyok éárnya alatt,
Tűz fegyver nem árt, Ugy
élterti lelkemet.

Gyönyö-

Gyönyörű forrásra, Zuhogó
tsorgásra, Mint pástor nyáját
viéi; Elém éomjúságát, Bü-
nöm éamos vóltát, Szép hives
vizre küldi, Fejem két vedrével
hangos füleimmel igéjét merít-
tetí.

Noha bánat gyötör, Igen ne-
hezen tör, De meg-vidítja lelké,
Jó úton viéé 's hordozé, Nem
árt, a' gonozé, Bátorságos é-
letem, Titkos mordály lövést,
Mint jó földből tövist, Szépen
ki írt előttem.

Erre tsak az viéi, Hogy ter-
jedjen ízi éentséges javainak,
Látom vezéremet, 's biztatom
éivemet, vigadván e' nagy jó-
nak, Utánna kell mennem,
Mindenütt követnem nyomdo-
kát a' nagy Urnak.

Sárga halál révén, Életemnek
végén, Mikor költözöm által;

Ha betegséggel sújt, mételyé-
vel meg-fújt, még-is ha-
zno- ez ital: Nem félek a' büntől,
Ördögi szerzettől, Mellettem a'
Szent Angyal.

Markodba vett veszköd, mel-
lyel a' bünt üzöd, Engem rád
mosolyogtat: Mert mint kegyes
atya, ki fiát meg-fújtja, Tudom,
csak jóra oktat; Ha ládd enge-
delmem, Meg-fánod sérelmem,
le téved ostorodat.

Irigyem meg-alélt, Mert csak
testemmel élt, Nintsen vídult
orczával; De én meg-éépültem,
Bő a' szírnál ültem, Meg-ken-
tél Balsamummal; Most-is tsü-
röm rakva, Mint raj-méhek há-
za, Vigadok barátimmal.

Oltalom sífakja, Békeféség
zárlója Tsak te kezeden vá-
gyon; A' te Szent újjaid, Kiket
ditsér Dávid, Engem az alá ir-
jon;

jon; Az örök életben, Holott
végség nintsen, Szent Fiad föl-
dot adjon.

En-is vitézkedem; De te légy
segítőm, Hogy házad meg-tart-
hassam, Múlándó épségért,
aranyért, ezüstért, Soha el-ne
áruljam; Ez buzgó könyörgést,
Idveséges intést, Szent Dávid-
nál találtam.

Jó kegyesség útért.

Járulok az Urhoz, Mennyei
J Atyámhoz Mostani Éüksé-
gemben: Mert tudom, meg-
hallgat, Ha főm-is fel hathat
eleibe ményekben: Előtte meg-
állok, Bátorsággal főlok, Az
én könyörgésemben.

Oltalmam mindenkor meg-
főzölásomkor, csak te vóltál
énnékem, En édes Istenem.
kegyelmes vezérem most-is te
légy énnékem; Mert csak te

23 reád néz, mikor indul éélvéz,
n minden igyem énnékem.

ti Abrahám Istene, életnek
g kútfeje áld-meg az én útamat:
Mert valahol járok, vagy ülök
vagy állok, reád bízam ma-
gamat; Hogy ha te velem léz,
Kegyes éemel rám néz, vég-
hez vízem dolgomat.

Ne botsásd Ur Isten, lábom-
mat véletlen veszedelmés he-
lyekre: Mert én gyarló vagyok;
s' igazgatást várok mind he-
gyekre völgyekre: mikor remén-
ségem meg fogy segítségem,
csak nézek az egekre.

Nagy - kietlen földön, kö-
siklákön, erdőn, te hordoztál
engemet, Hol még madár
sem vólt, én éivem helyén
vólt: mert bízattál engemet;
Most-is én Istenem, melly ú-
ton kell mennem, vezérelj-el
engemet.

Eliseust

Eliseust régen Jordán vizén
épen egy pártzával el-vivéd,
Egy tüzes éekerben, Mikor il-
lyést égbe tsudaképen fel-vé-
véd: Mófest egétségben, Midi-
án földében tsak egyedül ve-
zérled.

Söt a' nagy Abrahám éolgá-
ját indítván Mésopotámiába,
Angyalodat adád, Vezérül bo-
tsátád ő melléje útába: Raphael
Angyallal a' kis Tobiással e-
gyütt méne Rágeszba.

Fekete felhőkbe, fetétes kö-
dökben a' Nap ha el-rejtezik,
Hideg nedvességgel, éomorú
esőkkel az ég ha veritezik: Bús
éivem enyhítsed, lelkemet é-
lelézed, ha elmém feletkezik.

Az én ellenségem ha meg-ke-
rül engem, ne ártasson énné-
kem, Lábaik állasd-meg, éivét-
is enyhítsd-meg, hogy ne ro-

hannyon nékem, El-végezett
dolgát, fordítsd-el Éándékát,
hadd örüljön én lelkem

Reám törő népek, mint az
rott képek, nem árthattok ti
semmit: Irigyem mérgétől, és
fegyverétől nem rettegek én
semmit; Igyemet Istenem fel-
vette énnékem, bé-köté éivem
sebét.

Kegyetlen ördögnek, mint
tsalárd mesternek távoztasd-el
halóját; Botsásd én Istenem
Angyalodat velem, ki meg-
győzze hatalmát, Sátánnak fu-
láknját, minden tudományát,
meg-törje tsalárdságát.

A' Napnak fel-jöte, és mind
alá-mente legyen egélségemre;
járásom, kelésem, jövéssem, me-
nésem, elsők tisztességemre: Te
szent nevednek-is, Szentegyhá-
zadnak-is legyen ditsősége.

Sok

Sok járásim után, 's fáratsá-
gim után nyúgodalmat adj né-
kem, Irgalmasságodnak, 's öl-
talmazásodnak adjad gyümö-
tsét nékem, Munkámnak jutal-
mán, járásomnak hafnán nyú-
godjék-meg én lelkem.

Légyen nagy ditsőség a
mennyei Urnak, Az Atya U-
Istennek, Légyen hála-adás a
Jésus Christusnak, és Szent Lé-
lek Istennek, Mondjunk ditsé-
tet a' Szent Háromságnak, egy-
bizony Istenségnek.

M A S.

MEg-adja-még Isten örö-
mét éivemnek, El-vé-
szulyságát vállamról terhének.
Ki-nyújtja világát fetértült éi-
vemnek, Hogy lássam lép völ-
tát tsillagom fényének.

Mi nem azért fujtol, hogy u-
gyan el-veessen, Es atyaikepe

nfoha ne éreessen ; De hogy fe-
táldítván kezéhez térítsen , Az
gel-tévedésből jó útra viheessen.

Nem azért vagdalja kertész
gyümöls ágát , Sem azért me-
téli mives élő-fáját , Hogy ma-
ga kárával vesse munkáját ;
De épen mivelvén vehesse
több hasznát.

Ha mindenkör volna felhö-
nélkül Nap-fény , A' föld háta
lenne , mint erős ércz , kemény ,
Nem teremne semmi gabona
vetemény , El-fogyna éivünk-
ből idvességes remény.

Serétség mutatja tsillagok-
nak fényét , Fényes holdnak éj-
jel nézhedd tündöklését , Nap-
pal emberektől titkolja szemé-
lyét , természetnek itt-is láthadd
bölcsességét.

A' jó vitézségnek ellenség
próbája , Gallyás mestereknek
élvész

élvész iskolája , Nyavalyában
forog orvos tudománya , A' lel-
ki jósnak kedves ő igája.

Ki hinné a' halált , hogy éle-
tet adjon , Mint a' Phoenix ma-
dár sebes tűzbe álljon , Testét
meg-égetvén , új születést talál-
jon , Veszedeleme után meg-újú-
lást várjon.

A' ki Izraelnek égből adott
Mannát , Fürj hussal tartotta
meg-éhült táborát , Ki a' közik-
lából támaszta bő forrást , Isteni
erőből a' vízből bort formált.

Bizony el-fordítja rólunk nag-
haragját , El-vézi nyakunkról
a' félelmes hablyát , Bé-tölti ja-
vával teremtetett állatját , Meg-
vigasztal minket , adván éent
malasztját.

Tanúságunk legyen a' hat-
tyú példája , Gonosz idői
vend , mellyből a' jót várja , Mi-

koron közelget utolsó órája,
Szép ének füzattal ő halálát
várja.

Mikor vér az Isten, akkor fe-
ret minket; Hogyha jó éren-
tsét ad elődbe néked, Erőtlen
ségedet az eléstől féltsed, Az
Ur talentomát hogy jó helyre
költsed.

Azért mikor rajtad Istennek
ostora, Hittel, reménységgel légy
mint egy közikla, Avagy ol-
lyatén légy mint Palma-fa ága,
Ki fellyebb állapik terhének a-
latta.

Adj halát Istennek Jób Patri-
archával, Vedd eszedbe magad
Dávid Profétával, Könnyörögj
Istennek Manasses Királlyal,
Meg-hallgat az Isten ő ént Fia
által.

Ditsőség tisztesség adásék
az Urnak, Kit a' ént Angyalok
tisztol-

tisztelnek, imadnak; Hogy vé-
gét érhesük fok nyavalyáink-
nak, Gyakorlatossággal eséde-
zünk annak.

*Fragmentum cujusdam Can-
tionis.*

Nóta: *Uram benned, &c.*

Vigasságom mint fordúla
bánatra, Álljon elő a' ki ezt
gondolhatja, Hogy illy méltat-
lanság most fejem lássa, No ám
légyen az Urnak akarátja.

Szomorúságosb dolgokat él-
temben Nem ézenvedtem e' vi-
lágra löttemben, Én társomon
való kesergésemben, Nem ru-
dok mit tenni nagy inségem-
ben.

Fájdalmát éivemnek Uram
enyhítsd, Előbbi örömem vié-
za térítsd, Vigasztaló Lelked
hozzám erefked, Busultomban
esett bünöm felejtseed.

GAzdag bö kegyelmü , kegyes természetü fent Jehova Istenem, Kinek jóvóltából és nagy irgalmasdból nyugzik meg reménységem , Vedd hozzád kérésem , és esedezésem , Mellyet néked nyujt hitem.

Pénitentziára 's idveség útára igyekező lelkemet , A' jó reménységhez, Szent és igaz hithez támazkodó éivemet, Uram Jéhus segéld , Bú bánattól kíméld világi életemet.

El ne tájts töled, sőt hajtsd hozzám füled , Buzgó könyörgésemben , Tekints-le az égből, Királyi ékedből, hallgass meg kérésemben , Térítsd rám kedvedet , nyújtsd kegyelmedet, segélj illy fűkségemben.

Testemet rútító lelkem undokító vétkeimnek rutságát, Méregnél

regnél halálosb , fekélynél fájdalmasb büneim poklosságát , Rólam el-térítsd , tengerbe tájtsd azoknak undokságát.

Szent Fiadnak vére , lelkemnek bö bére azokat el-enyészte, Vétkemért vesződet , haragos kezedet én reám ne erefke; Sőt büntől térítván , 's attól szabadítván, lelked lelkem élefké.

Engemet erőddel, a' te Szent Lelkeddél irgalmasságod tartson, Hogy a' gonosz Sátán , kísés hivek után, bün sárjában ne tartson ; De illy bünös fiad inkább hozzád hívjad, femmi gonosz ne bántson.

Lám régen Dávidot hozzád folyamodót kegyelmedbe fogadd, Péter Apostolnak, kerektfán latornak vétkeket meg-botsátád , Több sok bünösöknek, hozzád meg-térőknek Irgalmasságod nyujtád.

Igy mostan-is azért téged kegyelmedért tsak valaki keresen, Akarod meg-tértét, és örök életét, tsak tégedet keresen, Igéreted szerint hozzám-is tekintvén, tudom, nem hagyé el-veznem.

Imé még-is kérlek, ha meg-né terhellek Istenem kérésemmel, Adjad, hogy féljelek, 's téged tiszteljelek tiszta tellyes-élettemmel, Gyűlölhessem vétkem, mint halálos mérgem, minden tehetségemmel.

Mulandó világban itt a' nyavalyában meg-tartod életemet; Magadnak tanítsad, Igéddel hizlaljad töled ki-jött lelkemet; Felettébb se kísértsd, inkább meg-erősítsd Uram gyenge hitemet.

Reménlett országod örök boldogságod, hogy így én meg-nyer-

nyerhessem, Sok Ént Angyal-lal, boldog fiaddal hol Én-edet nézhessem, Örökké ö vélek engedjed Sz. Lélek, nevedet dicsérhessem.

Én Érető Atyám, Éentséges Jehovám, ezek fő kívánságim, Kiket engedj nekem, Sz. Éiad-ért kérem, látod én ohajtásim; Mert léleknek éltemben ezekért hitemben gyakran foházkodásim.

Ezer hat Éáz után nyolczadikba jutván Étendő forgás szerint, Boldog Áféony hóban Pápa városában Istenhez Éive szerint, Egy ifjú imádat, ilyen foházkodást nyújtja Rythmusok szerint.

Nóta: *Légyen jó idő tsak*
EL-jö még az idő, tsillagon fel-támad, Kinek rejtezését Éivem igen bánod, Napom naki

nak-is fényér lelkem még meg-
látod, Kinek szép világát ohaj-
tással várod.

Minem azért fujtol Isten,
hogy el-veessen, Es mostoha kéz-
zel soha ne keressen; De hogy,
mint Dávidot, jó útra viheessen,
Es mint Ezékiást kezéhez ve-
heessen.

Ezt ne tsudáld tehát, hog; így
bánik veled, Hogy ő ént or-
száját el-fordítja tőled, Ke-
mény ostromával hogy fanyargat
téged: Mert ugy érdemlette te
fok gonosz vétked.

Rutának izetlen 's keserű vi-
zével Orvosol az ital Sállya le-
velével, Tisztul az arany-is tűz-
nek erejével, Így lelkem-is job-
búl Isten vezéjével.

Joáb Herczeg tűzzel jobb éz-
e fordula, Ő Fejedelméhez fiet-
re járula: Engem-is Istenhez
fordit

fordit a' nyavalya, Hogy ha-
mar meg-térjek, tézi kerezt
lángja

Czethal nagy Balena fős ten-
gerben lakik, A' kék Delphin
hal-is ugyan ottan hízik, Ez az
édes vízben egyik sem lakhatike
Igy a' mi lelkünk-is kerezttel
tartatik.

Vidúl a' szép Tava az erős
Tél után, Ujúlnek a' mezök ke-
mény dér el-múlván, Napunk-
is fényesebb felhők eltávozván,
Igy éltünk-is jobbúl nyavalyá-
ink után.

Sokféle tsapások Dávidot job-
biták, Manasses Királyt-is Isten-
hez fordíták, Szent Jób Pátri-
archát égis magasztalák, Illyen
használatját kereztnek ők láták.

Rósa eczet fejünk forróságát
öltja: Eufrásia vize szemünket
tisztítja, Az erős flastrom-is se-
bün-

bünetet gyógyítja, Így testi nyavalyánk lelkünket jobbitja.

Erős érzám éokta fenét meg-fojtani, Késérü ital-is györot tisztítani, Így a' nyavalyák-is éokták orvoslani Lelkünket Istennek, és meg-újítani.

Gedeont az Isten tsépről el-éolítá, Josefet tömlötzből uraságra hozá, Danielt veremből ám fel-magaétalá, Juház Dávidot-is Királlyá válaftá.

Igaz lelki harczból böldeg-ság éármazik, Győzedelem után korona nyújtatik, Illyés-is tüz által mennyországban lakik, Illy drága nagy jószág kerefttel adatik.

Vitéz Jósuénak sok harcz ada földet, Téjjel mézzel folyó drága éép nemes helyt, A' éegény méhek is nagy munkával mézet Gyűjtnek, és az után éének édes lépet.

Szép

Szép kedves kenyerünk a' tüzzel süttetik, Jó izü borunk-is-sajtóval nyomatik, Savanyú vad gyümölts dérral édesedik, Így a' mi testünk-is búval éelidedik.

Pyrites gyémánt-kő verve adja tüztét, Mikor meg-töretik, mutatja erejét; Diófa veréssel hullatja gyümöltsét, Embernek-is kereft hozza-meg éent-ségét.

Erős Adamás-kő vérrel meg-éelidül, A' kemény aczél-is re-éelővel éépül; Fénix madár tola tüzzel meg-fényesül, Így a' nyavalyákkal ember-is fel-éépül.

Tsillagnak éépségét vallyon's ki-láthatná, A' sűrű setétség ha nem ostromlá: Hóld-is kedves fényét tőlünk el-titkolná, A' setét éj ötet ha környül nem fogná.

Szintén

Szintén így ént Jóbnak békesség türesét, Abrahám Atyáknak hitit, reménségét, Egyiknek sem tudnók nagy kezesztýénségét, Ha nem tudnók rajtok Isten kísértését.

Édes Atyák tiéti, hogy vezéret tartsanak, Kedves magzatjokhoz hogy azzal sujtсанak, Váfsott gyermektséket jóra tanítsanak, Illy jó vége vagy onostorozásoknak.

Lám az Ur Isten-is megfanyargat téged, Mint jó orvos Doktor, úgy bánik te veled, Hogy meggyógyíthassa nagy halálos sebed, Es megjobbíthassa te nyavalyás lelked.

Jonatásnak fíeme mézzel gyógyították; De vén Tóbiásnak méreggel nyittaték, Mindenik ekképen meg-orvosoltaték, Szemek világa így Istentől adaték.

Ugyan

Ugyan azon formán bánik Isten velünk, Hol jóval, hol pedig gonózzal lát bennünk, hogy a' nagy vakságban meg ne haljon lelkünk, Háláadó éivel illik hát ézenvednünk.

Sok nyavalya éri, ki nem tud meg-térni, Istenét éivéből ké nem tudja félni, Végre is affélet pokol fog el-nyelni, A' ki az Istennek nem akar engedni.

Eszünkbe juthat hát Kainnak példája, Gonózz Farahónak izonyú romlása, Saul Királynak-is főrnnyü ki-múlása, Áruló Judásnak ő el-kárhozása.

De víszont Istennek a' ki kedvére jár, Ezt meg nem éédíti akarmi folyos kár; Sőt a' méregből-is illy ember mézet vár, Ki éép éeliden jár, mint galamb éép madár.

Éltében a' Sz: Pált Sátán ostorozá,

M

torozá,

torozá, Ifjú Timotheust Isten
oskolázá. János Apostolt is ke-
refttel tsapdosá, Több fok hive-
it is illy úton hordozá.

Bizony jónkra vannak tehát
a' nyavalyák, Mellyek keserve-
sen éivünket fujtolják, Lelkünk
fene sebét épen orvosolják, Az
örök életre lelkünket gyó-
gyítják.

A' Purgatorium e' világom
vagyom, Jó Istenünk tüze bár
itt sanyargasson, Mint Ötvös a-
ranyat, minket itt tisztítson, 'S
pokolbéli tüzre bününkért ne
tattson.

Téged oh Sz: Isten ezért min-
den áldjon! Jób Patriarchával
éiből hálát adjon, Drága orvos
kézed mi nálunk maradjon, Er-
re minden kegyes ember A-
ment mondjon.

M A S.

Könyv

Könyörülő Szent Istenhez,
Siefs Ielkem idvefétséghez,
Kerefs orvost sebeidhez, Halá-
los betegségednek, Vedd hamar
eleit ennek, Siervén Istenedhez.
Jaj mert nagy-gyakran el-
esvén! Gyarlóságomból vétkez-
vén, Ördög is utannam lesvén,
Sebesedém halálosan, Mozog-
hatok már csak lassan, Haláltól
meg-ijedvén.

Reám magá neheztellek Bo-
londságimért, mig élek, Hogy
sérüle bennem lélek, Jaj jaj
melly igen fáj sebem, Hová lé-
gyen hegény fejem, Orvoságot
hol végyek.

A' hegény tékozló-fi ként,
Bujdosván, ki fenvede kint,
Hozzá térek magam önként
Atyámhoz, orca pirulván, 'S
méltóképen pironkodván Mé-
gyek, hiésem reám tekint.

M 2

Lám

Lám ö maga még régenten
Bünösökhöz hivatalt tén, Az-
ért ahoz bizván már én, Imé
néhez nyavalyámban, Es lelki
poklosságomban, Futok reád
oh ént Isten!

Juhai közzül én egyik, El-
hittem ama' éázadik, Noha va-
gyok leg-hi vánbik, Kérlek U-
ram végy válladra, Vigy haza
hamar aklodra, lelkem hozzád
vágyódik.

Erődből elevenülvén, Nyav-
alyámból fel-épülvén, Szent
Lelkedtől meg-épülvén, Ad-
jad Urá ént Angyalid, Hadd
vidúljanak fiaid, én rajtam-is
örülvén,

Melly jódért én hálaadást,
Nyújtok örömmel vig áldást,
Áldott Jépus ez imádat Ve-
gyed te kegyes füleidbe, Fo-
gadjad-bé ént nevedben,
Hogy vehessek áldomást.

Reménségemet igédben, Hi-
temet igéretedben, Erkölsömet
intésidben, Én Istenem vast-
gítsad, Szent Lelkeddel gyámo-
litsad, Hogy juthassak elődben.

Szent Dáviddal kívánságom,
Péterrel én ohajtásom, Jobbú-
lásra vágyódásom, Uram ben-
nem tellesítsed, Gyenge vól-
tomat segítsed, Lehesse vidú-
lásom.

M A S.

Nóta: *Saulnak a' Dávidhoz:*

PAradítsomnak te éép fényes
Napja, Oh áldott Jépus
mennyorfág ajtaja! Nyiljál-fel
Istennek palotája, Hallgass-
meg engem hivek ént óltára.

Erekd-fel hozzád e' kis kö-
nyörgésem, Vedd füleidbe ál-
dozó kérésem, Edes Megváltóm
's egy reménségem, Mutasd-
bé ént Atyádnak illy éüksé-
gem.

M 3

Tsak

Tsak a' te éent nevednek di-
tsőségét, Isteni jóvóltodnak
tisztességét, Szentegyházadnak
éép épülését, Kivánom Uram
lelkem idvességét.

Szivemből kérlek: Engedd-
meg ezt nékem, Hogy a' mit
kedvelé, gerjedezve kérjem, I-
gazán és okosan keressem, Vi-
gan el-nyerjem és el-követ-
hessem.

Engedj olly utat nékem U-
ram Isten, Kinn bátran járjak,
miglen élek itten; Hogy jó's
gonoő érentse közt épen, Jut-
hassak te elődbe így nagy-éépé.

Légy gyámolítóm jó és go-
noő között, Melly már én hoz-
zám nagy gyakran érkezett,
Engedelmedből hozzám férke-
zett, Kisértöképen, és belém
űrközött.

Jó éerentsémben fel ne fu-
valkod.

valkodjam, Háborúimban le ne
nyomattassam, Sőt mind a' ket-
tőt én meg-birhassam, Tsendes
békével lelkem meg-tarthassam.

Kivánom, hogy tsak azt ör-
vendje lelkem, A' mi te hozzád
Uram vízen engem; Víkont
tsak azon bánkodjék éivem,
A' mi te töled el-éakázthat
engem.

Igyekezetem minden jóra lé-
gyen, Senki kedvéért gonoőra
ne térjen, Senkitől lelkem sem-
mit ne féllyen, Hanem tsak tö-
led; hogy örökké éljen.

Reád vigyázó éent és igaz
hitből, Hadd tselekedjem min-
dent éeretetből: Miglen ki-vé-
zed lelkem e' testből, Keresked-
hessem giráddal jó éivből.

Adjad Istenem, hogy a' mu-
ládókat Utálhassā-meg te érted
e' jókat, Mindenek felett sőt jó-

vóltodat, Szomjúhoz hasfam édes irgalmadat.

Legyenek nékem fent parantsolatid, Étem és itom drága éép hagyásid, Élefékek lelkem vigasztalásid, Mindenek felett biztató mondásid.

Indítsd-fel éivem a' fent igazsághoz. Kedvetlenítsd-meg minden vigasághoz, 'S nálad nélkül való vidámsághoz; De kékéítsd lelkem örök bódogsághoz.

Istenem áld-meg én hivatalomat, Tedd gyönyörűségessé jó munkámat, Erted fel-vállakt minden dolgomat. Tedd éeren-tséssé, 's áld-meg gondaimat.

Munkáim között gyakran buzgósággal, Emeld-fel éivem áhéatossággal, 'S magadhoz foglald minden igazsággal, Szegény lelkemet lásd illy bódogsággal.

Rút

Rút bűneimnek meg-fíratására, Adj vizet éememnek áztatására, Életemnek meg-jobbítására, Adj fent máláztot igazulására.

Építsd-fel bennem amaz igazságot, Adámban el-vezett ártatlanságot, Teremts én bennem új tisztaságot, Virraé-fel reám illy irgalmasságot.

Mint éomjú éarvas kíván hideg forrást, Mint Publikánus ohajt igazulást, Ugy én-is bűntől fel-éabadulást, Kivánok töled illyen bódogulást.

Vidúljak-meg minden tséltsapság nélkül, Gyorsabb légyek tisztben fáratság nélkül, Alázatosb kép-mutatás nélkül, Es igaz mondó éinmutatás nélkül.

Ne győzezzem-meg kétségbe eséstől, Adjad féljelek illyen vezély nélkül, Reménségem

M s

vakme-

vakmerőség nélkül, Légyen bennem fel-fuvalkodás nélkül.

Kegyes éiből és képmutatás nélkül, Adjad szeressek mindent jó lélekből, Intheffem vétkeiről bocsátás nélkül, Építheffem ötöt kevélység nélkül.

Adjad engedjek ellen mondás nélkül, Szentintésidnek unakozás nélkül, Tsapásidat zugolódás nélkül, Szenvedheffem békével bocsátás nélkül.

Jób Patriárka békefűsége türesét, Közöld én velem bódog reménységét, Hogy tarthassam lelkemnek tsendességét, Ismerheffem-meg örök idvességét.

Adj reád vigyázó éivet Istennem, Adj állhatatost és tisztát én belém, Mellyet gonosz kívánság én tölem El-ne vonhasson semmi kísértetem.

Adj, olly értelmet melly téged

ged ismerjen, Olly szerénységet melly téged keresse, Olly bőségséget, melly meg-is leljen, Olly életet, melly nálad kedves légyen.

Igaz hit által te ént halálodban Rékeltecs engem érdemes kínodban, Ez által Szent Lelked javaiban, Végre meg-érezett nagy bódogságodban.

M A S.

EN nyavalyás lelkem serkenj-fel álmodból, Vedd ézedbe magad siess fájdalmadból, Fel-gyógyulni siess lelki nyavalyádból, Ki-tisztulni bünnöd-rút poklosságából.

Mi nem kitsiny higgyed te lelki sérelmed, Meg-érted, jöj-jön tsak Istentől értelmed; Kérjed-is azt jódra, 's meg-látod te vermed, Mellyből jöhet reád, jaj! nagy veszedelmed.

M 6

Emli-

Említéd-é lelkem rút gondolatidat, Isten ellen való rút kívánságidat, Kárhozátra méltó tántorodásidat, Mellyen kefe-reghetű: értsd bolondságidat.

Rút kevélység's ebből érzamazott kérkedség, Gyűlölség, versengés, pör-patvar, irigység, Harag-tartás, orzás, átkozott fősvénység, Éktelen réfkéség, mellyből fertelmesség.

Jaj! vagyon még több is, ha győzném éamlálni, Mellyeket már kezdtem benne tapasztalni, Mellyeknek rúttságát kezdetem utálni, Mellyektől éivemből kívánok meg-válni.

Christusom kívüled nints kihez járúlnom, Illy beteg vóltomban nints kitől gyógyúlnom, Nints illy fekélyemből ki által tisztúlnom, Veszélyes veremből és fel-éabadúlnom.

Világnak

Világnak fiaí itt nem segíhetnek; De sőt a' mint kezdtek vezélybe ejthetnek; Meg-útálván engem éegényt gyötörhetnek, Sémei módjára meg-keferíthetnek.

Sérelmes vóltodban lelkem ezokáért Éredj az orvoshoz, 's mit adé a' flastromért? Mit adhatnál inkább illy orvosságodért, Szegény első térdre meg-gyógyulásodért.

Reá fogadást tégy, hogyha meg-gyógyúlhaté, Hogy te éántzándékkal vérkekre nem gyúladé, Sőt indulatidban hogy h amar meg-fuladé, Uj betegségekre új okokat nem adé.

Ebben tsak az Isten lehet jó gyámolod, Leke erejével lehet kézőltalmod: Azért az Ur Christus mennyben jó éőzőlód, Nyerjen erőt néked édes hű pátorod.

M 7

Gyújtsd-meg fővénnekét áldott ént Igédnek, En bennem virrad-fel napját kegyelmednek, Igaz utat mutass nekem éegényednek, Járhassak kedvére hogy ént Felségednek.

Imé éegény fejem te elődbe hoztam, Fene ötte sebem im elkinyitottam, Kik miatt kétség-gel sokör tufakodtam, Mint a' Publikánus éivemben kínlódtam.

Várlak Uram azért reménkedő éivel, Miként a' vigyázó virradást vár éjjel: Hozd-fel éép napodat nekemis jó reggel, Hogy éolghalhallalak ferényebb elmével.

Samaritánusként borral 's olajoddal Gyógyítsd sebeimet irgalmasságoddal, Tégy jól velem kérlek tébolygó juhoddal, Kiért ditsérjelek nagy háláadás-sal.

Ditsér-

Ditsértessél Atya Isten magasságban, Mi Urunk Christus-sal, mind egy méltóságban, Es a' Szent Lélekkel mind egy hatalomban, Háromság egy Isten áldj-meg dolgainkban.

M A S.

EGykor egy vén jámbor talál egy ifjúra, Tekintvén ő reá mint édes fiára; Kérdé, hogy ki volna Atyya, és fő Ura?

Mond ő: Nekem Atyám 's fő Uram az Isten, Az után a' éülém kifel-tartott engem, Te is éép vén jámbor atyám lehet éitten.

Erre való képest monda a' vén ember: Jól felelél fiam, illy jó éód sokat ér, Vigyen jóra azért Urunkból folyt éent vér.

Rövid éóval fiam intlek, illy atyákat Meg-betsülj, és hallgasd

gagd drága mondásokat, Köves-
ted serényen hasznos tanátso-
kat.

Illy favát az ifjú hallván az
embernek, monda: édes Atyám,
örülök én ennek, 's kérlek tégy
eleget hát e' kérdésemnek.

Tsak ezt mond-meg nekem :
E' kerek világon, Mellyen által
éltél, 's járj immár istápon, Mi
módon kell nekem jól mennem
ez úton ?

Végző határához fiam éle-
temnek Im nem mekké va-
gyok, 'S látod vén fejemnek
Fejérségét, 's egyéb nyavalyá-
ját ennek.

Sokszor fiam higgyed én el-
tántorodtam Imide 's amoda
sokszor hanyatlottam, Jákóbként
sok búval eddig vándorlottam.

Kerek forma ugyan látod im
e' világ; De igen darabos en-
nek

nek úta, 's sok ág, Meg-sújt,
és így ember jobbra nehezen
hág.

Jó tanátsom azért im ez rö-
videden : Isten igéjéhez ne légy
tsak idegen, Utad végezödik el-
higgyed nagy-épen.

Reád dühösködő világnak
habjain, Az ördögöknek-is ő
mérges nyilain, Által mehet
bátran félelmes útain.

Az Abrahám, Isák, Jákóbnak
Istene, Pusztában Sidóknak ki
vala vezére, Te lábaidnak-is lé-
ken vezetője.

Lámpás gyanánt fiam ennek
Isten igéjét Tartsd előtted, kö-
vesd utadban intését, Ugy é-
red-el oétán Cánánnak szép
földét.

Illy tanátsát ifiak vegyék ez
embernek, Valakik kívánniak
áldását Istennek, Hogy lehes-
sen bődög vége életeknek.

M A S.

NE hagyj Ur Isten kérlek
 el-veznem bűnömben;
 Sőt légy kegyelmes és engedel-
 mes énnekem, Te szent Fiad-
 nak Jézus Christusnak szent ha-
 láláért, fogadásáért: Mert ha
 meg nem éáné, előled elhanyag-
 jaj nekem!

Tsalárdtságomért, álnoksá-
 gomért olly óra Nints, melly-
 ben éivem tellyes életem halál-
 ra, Hogy nem rettegne, és nem
 rezketne, hogy bűnöm halma
 gondolatimra Omlik, mint egy
 hegy, kinn éivem csak nyeg o-
 hajtvá.

Légy meg-éánója, szabadító-
 ja árvádnak, Hozzád kiáltó, ke-
 gyelem váró fiadnak, Oltalma-
 zója, erős hadnagya, légy éol-
 gálódnak bűnös fiának, Nagy
 zoko-

zokogással, téged éép éóval
 áldónak.

Végy-bé kedvedbe és ke-
 gyelmedbe szent Atyám. Mint
 a' Dávidot, Péter éolgádat Je-
 hovám, Te szent Fiadnak Jézus
 Christusnak halálát nézvén, kit
 értem-is tön teste éakadván,
 szent vére hullván kereétfán.

Drága intésed, ritkán törvé-
 nyed éivemben Érzettem Urá,
 kiért várom rám éüntelen, I-
 stenségednek mint Teremtöm-
 nek haragját félvén's gyakran
 rettegven: Melly ha rám om-
 lik, Jaj mint el-bomlik életem.

Meg-éabadító, kegyelem adó
 bölts Isten, Alázatosan, bizo-
 dalmason, éüntelen Adjad el-
 nyernem, Felséged kérem, Sz-
 oréágodat, nézvén orczádat:
 Mert romlásomra vagyon nagy
 bűmra e' világ.

Tsilla-

Tsillagok szerző, Nap, Hóld
építő Szent Isten, Légyen di-
tsőség és nagy tisztesség min-
denben Istenségednek mint te-
remtőnek, Ki uralkodol, Föl-
dön és mennyen a' nagy ten-
geren erősen.

Faj néked ki prédálék, Esa. 35.

PRédának ki örül, Erkénye
meg-ürül: Mert Istennek
átka forgódik a' körül, A' kó-
borló ember bizony meg-fé-
gyenül, Rosszul gyült érdekje
rosszul ismét el-dül.

Egy rút féreg terem prédá-
nak gyomrában, Mellynek jaj
a' neve a' ént Bibliában, Kárt
téken e' féreg ember jószágában
Sokat, 's jó kerentsét meg-fojt
marhájában.

Tsuda melly édesnek tetszik
a' más java, Kit magának fog-
lal ember

lal ember húzva vonva; De bi-
zony illy mézből méreg lézen
folyva, Melly embert meg-
gyaláz mindenestől fogva.

Ennek igaz voltát Sándor bi-
zonyítja, Kinek fok prédából
méreg lön itala, Es nagy biro-
dalma fokfelé fel-ozla, Szintén
mint a' Trója gonoszúl el-
bomla.

Lest hány a' büntetés a' gyors
hamisságnak, Tör esik nyaká-
ba minden gonosságnak: Kés-
nek-e valamit? Adj helyt i-
gasságnak, Idvességes útát kö-
vesd Zákheusnak.

Istennek haragja sem siet sem
féled, Nem siet, hogy megtérj,
és jól tégyen veled: De ha nem
térz, semmit bünödben nem
feled, Sőt kegyelem nélkül tűz
módon rád gerjed.

Jónás idét hamar Ninivé
meg-

meg-tére. Istennek-is rólok ha-
ragja el-tére; De hogy Jéru-
sálem sokára sem tére, Ezért mind
el-nyelé ötet saját vére.

Magyar, kérlek téged, hadd-el-
a' prédálást, Országunkban va-
ló főrnnyű nyúzást fojtást, fe-
gény nemzetünkön való nagy
kóborlást, Hogy nyújtsan az I-
sten reád bő áldomást.

Régi Mátyás Király hogyha
fel-kelhetne, Es szép fêmeivel
ha reánk nézhetne, Mint a' se-
bes eső rajtunk könyvezhetne,
Es sok gonosztévőt méltán bün-
rethetne.

El-költ az igazság meg-hólt
Mátyás Király, Kegyes Isten
tsak te fejünk felibe állj, Sok
gonoságinkért minket meg ne
utálj, Sőt Fiad kedvéért erőd-
del mellénk állj.

Ezer hat éáz után harmincz
egyik-

egyikben, Mikor Magyar Ma-
gyart prédálná frigyében, Irám
ezt nagy búmban mint egy kék
mirigyben; Isten jobbitson-
meg minket illy igyünkben.

M A S:

PAisa fégegy fejemnek, En
Istenem-légy éltetnemek, Bá-
torítója fivemnek, 'S vigasztá-
lója lelkemnek: Oh én lelkem
élj Jéusban élj.

Engem azért foházkodót,
Szívöl hozzád folyamodót,
Végy kegyelmedbe illy juhör,
Önts-ki mennyből reám sok
jót, Oh:

Lám ígérted irgalmadat; Sz.
Igédben jóvóltodat, Azért kül-
déd ént Fiadat, Hogy velünk
közlöd magadat, Oh:

En bünömnek sokaságát, Ne
nézd Uram undokságát, Vedd-
el inkább

el inkább fok rútságát, Es tö-
röld-el poklosságát, Oh:

Tsuda melly igen ohajtja,
Irgalmasságodat várja, En Iste-
nem homjáhozza, Szegény lel-
kem úgy kívánja, Oh:

Igy éolván; Nem akarom
én, Hogy egy bűnös-is el-vež-
zen; Söt inkább hozzám meg-
térjen, Es örökké velem éljen,
Oh:

Igy tselekedél Dáviddal, Es
Szent Péter Apostollal, A' Ze-
gény Magdalénával, Es több
bűnös fiaiddal, Oh:

Mikor bűnökért sirnának,
Szívek érint bánkodnának,
Kegyelmet tőled várnának, Oh
jó válafeél járanak, Oh:

Reménségek nem tsaláték,
Irgalmasságod nyujtaték, Bű-
nöst nem utál meg-tetfék,
Kik meg-térnek, bizonyodék,
Oh:

Engemet-

Engemet-is úgy kegyesen,
Végy kedvedbe ézerelmesen;
Bűnben ne hagyj fekélyesen,
Söt tisztíts-meg kegyelmesen:

Kegyelmes mennybéli Ki-
rály, Kérlek engem meg ne u-
tálj; Söt táboroddal mellém éálj,
Es eröddel környülem állj, Oh:

Irgy ördög ne árthasson,
Hogy kísértet ne bántasson,
Tsak hozzám se járulhasson,
Es bűnökre ne hajthasson, Oh:

Repülj 's örülj azért lelkem,
Indúljon hozzád bús éivem,
Háláadást mutat hitem Néked,
mig lélen életem, Oh:

Az Ur Jépus áldozatja, Lel-
kemnek nemes zálaga, Rajtam
légyen fel-költ napja, Es tőled
meg-nyerje 's adja, Oh:

Aldott a' te neved légyen,
Szent Lelked minket segélljen,
Minden jóra vezéreljen; Erro
N minden

minden mondja, Amen : Oh
én lelkem élj Jéfúsbán élj.

Nóta : *Téged Uram valami.*

Bűn testéből 's tömlöczéből
ki szabadít-meg engem ?
Mellynek mérgét folyos terhét
éjjel nappal kesérgem , Jaj mit
tegyek , 's Uram medgyek édes
éép reménségem.

A' bűn alá, mint terh alá, el-
adattatott vagyok: Mert a' tör-
vény lelki, de én testi, 's vétke-
im nagyok , Kikért bennem én
Istenem rezketnek minden ta-
gok.

Lelkem ellen kiméltetlen te-
stem-is csúfakodik, Lelkem jóm-
ra, test gonoszra 's ártalmamra
vágyódik, Két baj között meg-
ütkezött éivem csak sopánko-
dik.

Velem jár kél testem mig él
noha

noha rosz ellenségem, Olly ha-
sonló , mintegy vad ló sokszor
meg-ragad engem : Mert ha
kedvét tékem, el-vét, csak nyo-
mát-is rettegem.

Mit kell tennem ? bűnös te-
stem tölem el nem vetherem ,
Ha hizlalom , buvát vallom ,
még-is meg nem ölhetem :
Mert természet, és ez élet mel-
léje kötött engem.

Világ java 's ékes éava mo-
solyogván kényesget , Ama'
méreg lelki fereg bűn-tételre
édesget , Három inség illy el-
lenség vallyon 's kit nem fé-
delget ?

Mint meg-fáradt magán éa-
kadt bolygó juh , ollyá vagyok,
Mint a' Sárkány vad oróslán
torkában sívokrivok, Jaj ki lé-
zen ki ki-vízen, Uramhoz mig-
len jutok !

Lelkek Ura fő Páztora keresd-fel juhotskádat, Ki el-vezett, bűnre lépett, hozd vissza te szolgádat, Mosd-el szennyét, kösd-bé sebé, hadd hallgassa szent szódat.

Mire való hangitsáló engemet hívó szép szó, Ki a' bűnöst nem érdemest kegyelmed mellé vonzod, Vigasztalod, hol megfujtod, mikor jobbnak aránzod.

Bűnt meg-dúlja, fellyül múlja irgalmasságot árja, Meg-térésre új életre a' bűnös embert várja, Békefénynek 's kegyességnek tárházát bé nem zárja.

Tekints azért szent Fiadért rám kegyes femeiddel, Christusomért én Uramért bűneimet töröld-el, Eddig való méltán fujtó vezekődet Atyám törd-el.

Engem szegényt bűnös edényt ha kegyelmedbe bé-vez Mint'

Mint jó atya fiaira könyörülő szível néz, Bűnösöknek, kik meg-térnek, ezzel nagy reménység lesz.

En meg-adtam Urā magam, kötözz-meg Szent Lelkessel, Bűnök táján, rút pusztáján ne tévelyegjek széllyel, Hogy végtére még időre ne térjek-meg vezéllyel.

Bár meg-kimélj, magad fegélj, hogy testemet feszítsem, Világ, ördög, melly mint rút dög, ellen magam kézfítsem, Mint jó bajnok, örök jajnak fegyverét el-térítsem.

Ha velem lesz oh erős kéz, el-lenségem hátat ad! Mert el-né dül, meg sem fézdül, ki magát bizza reád, Sőt reá áll, melly nálad áll, mennyei szent koronád.

Szent vagy Uram, Szent vagy
N 3 Uram,

Uram, Szent vagy és ditsőséges, Mérhetetlen 's véghetetlen jóvóltod és mélységes, Adjad nékem, hogy életem leheszen idvességes.

M A S.

Könyvem forrási áradási indúljatok, Nyofolyámat áztassátok, Kezek, lábok, minden tagok, Bűneimet sírassátok.

Mardosó féreg, bűn mint méreg epezt 's gyötör, Lelkem testem közt van nagy pör, Egyik a' másik ellen tör, Sebten feher, mint éles tör.

Mint földnek pora, olly éapora bűnöm árja, Mint tengernek sűrű habja, Szélvész mikor meg-indítja, Lelkem tsak el nem borítja.

Oh én hamu 's por, kit majd el-tör féllyel a' fél, Miért éivem

vem olly mint aczél? Istenétől nem retteg 's fél, Ha majd halál torkába kél.

Mint éárnyon járó bár mint Ráró el-repüljek, Tenger mélyébe merüljek, Bár mindent távolj kerüljek, Köziklák közt félen üljek.

Nints hová mennem, én Istenem fined elöl, Nyugodalmat lelkem nem fél, Mert rám vigyázz minden felöl, Rajtam éemed kívül belöl.

Jövel Ur Jésus, tölem ne fufs kegyelmeddel, Félelmét éivemnek vedd-el, 'S gyógyítsd sebem sebeiddal, Tiktítsd-meg piros véreddel.

Sebeid mélye, fegek helye, mint erős vár, Minden bűnöst magához vár, Én is abban rejtetem már, Ugy nem követ vetetlen kár.

Szent tested vére, Ielkem bé-
re, gyógyító ír, Fülemben zen-
gő bődög hír, Idvességet az
által bír, a' ki téged azért ditsir.

Végy hát kedvedbe ére-
medbe ént Jehova, Mellyből
ki ne essem soha; Ha meg-bán-
talak valaha, Ne légy hozzám
mint mostoha.

Jó éreentsémnek, életem-
nek rántsd zabláját, Rontsd-el
éivemnek dagálját, Törd-el
jóknak akakálját, Ne fussam e'
világ javát.

Itt vágj, itt égess, itt üss,
itt mész, itt öftönözz, Itt fujs,
öklözz, itt köppölyözz, Bátor
kemény irrel kötözz, Tsak ö-
rök életet éerez.

M A S.

NE éálj perbe én velem, oh
én édes Istenem! Mert
nem

nem igazúlhat előtied én lel-
kem, El-kárhoztathat é engem.

Mert én anyám méhében,
Fogantattam véteken, E' vi-
lágra lettem eredendő bün-
ben, Meg-fertezett véteken.

Néked bünöm meg-vallom,
Mert én azzal tartozom, Te bo-
tsáthatod-meg bizonynyal jól
tudom, Segítségedet várom.

Az ördögnek kezéből, Büne-
imnek töriből, Ments-ki meg-
érdemlett nagy veszedelmem-
ből, Tekints reám az égből.

Szent Fiad haláláért, Keser-
ves nagy kinnyáért, Áldott É.
vérének el ki-folyásáért, Ke-
gyelmezz-meg mind ezért.

Az ő tiétségáért, és ártat-
lanságáért, Szent kezein való
sebeknek helyéért, Tövis koro-
nájáért.

Én fertelmességemet, és
N s nagy

nagy-fok vétkeimet, kikkel fertőttem undokúl kezemet, Rútítottam testemet.

Botsáffad-meg Ur Isten, oh áldott Atya Isten! Kegyelemmel bővös irgalmas jó Isten, Nagy türhető ént Isten.

A' te áldott Szent Lelked kérlek tölem el-ne vedd; Sőt újítsd-meg bennem, hogy ditsérjem neved, Szolgálhattak tenéked.

Reád bízam magamat, Te viseljed gondomat, Igazgasd jó útra az én lábaimat, És minden éándékomat.

Vigasztald-meg éivemet, búban epett lelkemet, Ne hányd femeimre undok vétkeimet, És tselekedetimet.

Tsak tégedet ditsérlek, Míg e' világon élek: Tudom, nyugodalmat én te nálad lelek, Mikor innét ki-kelek.

Már örökké áldassál, és felmagasztaltassál, Áldott Atya Isten a' te Szent Fiaddal, Szent Lélek malaštyával.

M A S.

MAgasztallak én Istenem Uram és Atyám: Mert Atyai gondod vagy on Teremtöm reám, Szent Lelkedet Uram övedzéd hozzám, Illik azért magasztalnom 's neved áldanom.

A' ganéjból, porból, sárból lám fel-emelél, Érdemem küll engem bünyöst Uram tisztelél, Pharahó átkától 's tüzetől mentél, Irgalmason tartál Uram, 's el-is nem veztél.

Tapfolással, tombolással vígem ládát, Vigaságos nagy örömmel ént tábládat, Megörzöm Uram parantsolatát,

Igyekezem meg-fogadni ha-
gyományodat.

Tháre fiát Abrahámot meg-
szabadítád, Az öt Királyt hadai-
val kezébe adád: Sodomából
Lóthot mentéd 's ki-hozád, A'
fok latrot tűz esővel égetéd 's
rontád.

Holofernes meg-öleték gyen-
ge Judittól, Ő nagy hada meg-
bódúla az egy Aëknytól, Be-
rhuliát mentéd rabló hadától,
Illy kegyelmes gondod vagyón
az igazakról.

Illyést mikor a' Jézabel Aë-
kony kergetné, A' fok hamis
Bál papokért hogy meg-öletné,
Meg-akarád Uram égenyt
tartani, Egy fa alatt Angya-
loddal adatál enni.

A' Danielt Dáriusnak ám bé-
vádolák, Nagy hamissan a' tá-
nátsok hogy el-árulák, Oroslá-
nok

nok közzé ám bé-táéíták, Az-
oknak-is parantsolál, hogy ne
bántanák.

Sidrák, Misák, Abdenágót
hamis bálványért, Nabugodo-
nozor Király az imádságért,
Tüzes kementzébe igafságod-
ért Bé-vetteté, de meg-örzéd
ditséretedért.

Tsudálatos nagy örömmel 's
vigaságoson, Szabadítál árú-
lóktól nagy hatalmason, A'
tengeren Uram engem 's tára-
zon Altal-hozál, 's meg-fállítál
nyugodalmason.

Zengedező czimbalom éó 's
hegedű éó zeng, Én alattam
Parnassusnak nagy hegye-is
reng, Libánus havassán ének-
lésem tseng, Minden-féle mu-
fikáim éólnak, ugyan peng.

Ég teremő, Nap Hold éer-
ző, Tsillag építő, Te vagy U-

ram földnek éinén a' legeltető,
Gonosztól őriző kegyesen men-
tő, Mindeneket rendi éerint
el-is végező.

Méltó azért, méltó azért,
méltó ditsérni, örvendezni, vi-
gadozni, 's fel-magaftalni,
Szent nevedet Uram áldani 's
félgni, Szabadúltnak nékem U-
ram, hálákat adni.

Enekeljen a' virgína, czitera,
hárfa, Nagy orgona, trombi-
táknak harfogó zava: Mert az
Ur Istennek ez akaratja, Min-
den állat, kit teremtet, hogy
ötet áldja.

Keserűség 's bánat után vi-
gasságot ád, Rágalmazó nyel-
vek ellen vigyáz te reád, Sze-
gény lelkem Uram im hol jó
hozzád, A' Királyok és Tsázá-
rok Urát majd meg-ládd.

Igassággal 's vétek nélkül
való

való éólással, Ötet várjuk és ki-
mennyünk hozzá lant-éóval,
Mi éivünknek tiésta áldozatjá-
val, A' gloria és hosánna övé
Éiával.

M A S.

MIként Egyiptusban egy
Pellikán madár, Nem tud-
ja mi légyen a' menneiei udva-
ja, Mellybē az idvesség érdemünk
nélkül jár, Az Ur Jélus Christus
abban igaz Sáfár.

Noha az Ur Isten a' menneiei
kintset Nem adta ő neki amaz
okos lelket, Sem az idvességre
vezérő Szent Lelket: Mert
csak az embernek adta mind e-
zeket.

Még-is keservesen Izrael
Páástorát Hangitsálván áldja
mennynek földnek Urát, Hogy
háládatlanság ne illetné dolgát,
Elteti,

Élteti, táplálja teremtetett állapotját.

Fiainak madár eledelt keresni, Mindenben ő nékik segítséggel lenni, Igyekezik szegény gondjokat viselni, Gyakran ő félszétől meéke kell távozn.

De mig fiaihoz meg-tér eledellel, Alig várja, lássa, mégyen nagy örömmel, Gyenge fiainak légyen segitséggel; Hát mind egyig regen meg-hóltak méreggel.

Mert egy mérges kigyó bément nagy véletlen, Pellikán fiait sebhete félszkekben, Méreggel egyenként meg-ölé helyekben, Ki miatt halálok esék nagy véletlen.

Lárván ő fiait mind halva fekönni, Nem tudá mit tenni, kezdé kesérgeni, Szerzett eledelét hová kelljen tenni, Meg-hóltak fiaj kinek adjon enni?

Búvában Pellikán az ő maga melyét El-kezdé szaggatni, hog' botsátná vérét, Vérével öntöz-né ő meg-hólt fiait, Fel-elevenitné, így adná-meg éltét.

Az Ur Jépus Christus éintén ezenképen, Adámot és Évát teremté nagy-épen, A' Paraditsomban, a' nagy fényességbe, Bé-ültette vala szép gyönyörűségben.

Pokolbéli ördög nagy hirtelenséggel, Ki terhelvén nagyon ezer mesterséggel, Atyánkat, anyánkat meg-ölé a' bűnnel, Örök kárhozatnak iszonyú mérgével.

De a' Jépus Christus, mint igaz Pellikán, Fiaiért halált szenvedé kereszfán, Az ő éent vérével minket mosogatván Fel-eleveníte magát megáldozván.

Adjunk halát azért a' Jépus Chri-

Christusnak, Ki meg-ébadíta
torkából halálnak, Mérgét-is
el-rontá az álnok kigyónak, Ki
meg-ölte vala fiait Ádámnak.

Hát emlekezzél-meg, ki eze-
ket hallod, Hogy a' régi kigyó
az első Adámot, Egy almával
vekté e' féles világot. Ki miatt
Éai valának mind rabok.

M A S.

Várom Uram Isten fejemre
kedvedet, Hozd-el fietség-
gel, hajtsd-le az egeket, Szállj-
le vidámitsd meg bánatos fíve-
met, Ki bűnei miatt éenved
nagy gyötrelmet.

Szüksölködik lelkem te ke-
gyelmed nélkül, Mint a' éom-
jú éarvas hideg forrás nélkül,
Erőtlen én erőm segedelmed
nélkül, Jól tudom, nem vagyok
gonoz vétek nélkül.

Bizonnyal

Bizonnyal esmérem testem
gyarlóságát, Meg-nehezítettven
lelkemnek fájdalmát, Kiért ée-
gény fejem meg-alázta magát,
Felségedtől kéri bűne botsá-
natját.

Annyira rettegi Felséged ha-
ragját, Nem mér bátorkodni
ugy éégyenli magát, Hogy
gyarlóságából mennynek föld-
nek Urát Meg-bántotta, ért-
vén háládatlanságát.

Le-függeztven nézi földnek
apró porát, Ahoz hasonlónak
isméri ő magát; Azért Felsé-
gedet véle jól tött Urát Erősen
rettegi, látván hamis voltát.

Igen nagy-gyakorta akar
meg-követni, Te éent Felsé-
geddel éöverséget vetni; De
bűnei miatt nem mér éemben
lenni, Félvén haragodat, talám
meg-émékti.

Nyilván

Nyilván most ismértem könnyü a' bünt tenni, Mint a' nehéz könek tengerbe merülni; De nehéz belöle éarazon ki-jönni, Valakit Ur Isten meg-akarék büntetni.

Tellyes bö kegyelmü irgalmas Isten vagy, Bünben heverökhöz te rettenetes vagy; De a' meg-téröknek kegyelmes Attyok vagy, Szent Fiadért kérlek engemet-is ne hagyj.

Vond-meg ostorodat, melyet rám botsátál, Törd-el a' vesszőket mellyekkel sújtotál, Szerelmes éent Atyám mikor haragudtál, Mellyel bünceimből hozzád fel-indítál.

Hála legyen néked, hogy meg-látogattál, A' félelem által próbálni akartál, Mellyel országodra nagy utat nyitottál, Halál árnyékából ugyan ki-ragadtál.

Az

Az én életemet tenéked éentelem, Te segitségedből csak jót tselekezem, Irgalmasságodat mindennek hirdetem, Míglén futásomat földön el-végezem.

Ditsérteféll mennyben örök Atya Isten, A' te éent Fiaddal egyenlő felségben, Es a' Sz: Lélekkel: áldj-meg kérésünkbe, Hogy mi holtunk után mehefsünk elődben.

M A S.

AZ Ur Isten nékem édes táplálóm, Minden dolgaiban csak ő az én igazgatóm, Nem hágy engemet tellyességgel meg-nyomorodnom, Életemben nem hágy engem megromlanom.

Sokszor történt nékem háborúságom, A' hamissak miatt sokszor

fokozor esett bujdosásom ; De
mindenkor jó helyen lőtt én
meg-nyugovásom , Jámborok-
tól meg-volt az én táplálásom.

Tsak az Isten én lelkemnek
vezére, A'gonoztól én életem-
nek el-térítője , Az ő áldott É.
névének nagy ditséretire , Az
igasságnak ösvényén viselője.

Nem rettegek semmi vese-
delemtől, Még az halálnak-is ő
nagy kegyetlenségétől : Mert
oltalmaz az én Uram engem
mindenektől, Velem vagyok ,
meg-ment minden ellenségtől.

ő énnékem meg-öriző páf-
torom , Noha töle bűnömért
néha ostoroztatom ; De viőn-
tag kegyesképen meg-vigá-
taltatom , Mint Atyámtól soha
el nem hagyattatom.

Drága szép ajándékokkal meg-
jálttal, Tisztességgel én Istenem
meg-

meg-ajándékoztál , Noha boz-
sontod ellenségimet te azokkal ;
De tartod az én lelkemet vi-
gassággal.

Azon kérlek én Istenem té-
gedet, Környékezd-meg te ked-
veddel az én életemet, A' te ir-
galmasságod biztassa én éleve-
met , Te jóvóltod birja az én é-
letemet.

Hogy tsak néked élhessek e'
világon, Vigy engemet örömré
Uram a' más világon : Mert
hínts tökéletes boldogság itt e'
világon, Tsak te vagy Ur Isten
az én vigaságom.

E' ditséretet a' ént Dávid
éneklé , Mikor Isten őtet hábo-
ruiból ki-menté , Es a' Soltár
könyvben versekbe így hely-
hezteté , Békefiséért az Ur I-
stent ditséré.

Az Istennek gondviseléséről.

Mire

Mire bántodol oh te én fivem, Töröd magadat ilyen igen Im a' testi jókért? Bizzál csak az Ur Istenben, Ki uralkodik mennyégben.

A' nagy Ur Isten nem hágy tégedet, Tudja ő minden fűkségedet, Mind e' világ övé: Azért minden fűkségedben Bizzál csak az Ur Istenben.

En Uram és én Istenem te vagy, Szegény szolgádat engemet ne hagyj, Oh én édes Atyám! En te szegény fiad vagyok, Senkiben bizni nem tudok.

A' gazdag bizik az ő kintsében, De én bizom csak az Ur Istenben, Noha szegény vagyok: Mert a' ki ő benne bizik, Soha meg nem tsalatozik.

Illyés Profétát vallyon kintartá, Mikor sokáig eső nem
vala,

vala, A' drága időben? Egy özvegy Aézonyhoz méne, Ki néki gondját viselé.

Egy fa alatt hogy el-alult vala, Egy Angyal ő hozzá jött vala, ételt hozott vala, Mellyel negyven nap meg-éré, Mig fel-méne Horeb hegyére.

A' Danielről sem felelkezék, Mikor vermébe ő bé-vetteték Az oróslánoknak; De nékie ételt küldé Szolgájától Habakuktól.

József Egyiptomba el-adaték, ott a' Királytól fogva tartaték, ő jámborságáért; De őt Isten el ki-menté, Egyiptomban urrá tévé.

Nem hagyá a' kegyelmes Ur Isten, Ama' három ifjat hogy meg-éggé Tüzes kementzébé; De őket épen meg-tartá, Es onnan ki-abadítá.

Oh Isten most-is ugyan azon
vagy! Régi hatalmad most-is
ollyan nagy; Kérlek engem ne
hagyj, Add-meg lelki épülsége-
met, És áld-meg én életemet.

Nem kérek Uram én gazdag-
ságot, A' mi épülségem, azt jól
tudod: Mert mindeneket láték,
de főképen erre kérek Uram,
hogy te veled légyek.

Minden a' mi e' világon va-
gyon, arany, ezüst, és egyéb
marha, Akár mi légyen az, I csak
egy kevés ideig tart, És idves-
séget nem adhat.

Nagy hálát adok Uram tené-
ked, Hogy értenem adtad mind
ezeket A' te féltigédből; Adj
csak végig meg-maradást, És
idvességes ki-múlást:

A' Házasságról.

A' Ki indúl hozzá útra, So-
kat búsúl; de nem tudja,
Ha

Ha járása, bujdosása, Jóra lé-
zen, vagy fordúl gonoszra.

Sokszor romol, kárt gyakran
vall, Kedve bomol, pokol híre
hall, mig vigsággal 's jó ha-
zon-
nal, Vízfa nem tér kívánt ju-
talommal.

A' sok káron sir, bánkodik;
A' jó ha-
zonon örül, ugrik, 'S vi-
gan lakik, Kedvén nyugdik,
Édik, ifik, semmit nem bán-
kodik.

Igy van dolga, a' ki gondját,
Házasságra adja magát, Az út
szulját, sok bú dalját, Mig végre
nem viheti zándékát.

Nem tudhatja, nyér vagy
vésté, Ha ha-
zonra fordulhaté,
Jót találé; rosszra vésté, Kedve
kerint ha útra fordulé?

Ki ha-
zonnal, 's ki jár kárral,
Ki Angyallal, 's ki Sátánnal,
Bűn artyával, Örnyü kárral,
O: Akad

Akad őzeve lelkének kárával.

A' kedves Társ nyilván Angyal, Ha jól találé élheté azzal, Kevés búval, ritka jajjal, Nem sohajtra lelked fájdalmaival.

Helyén vagyon minden dolgod, Nem lesé másén kívánságod, Éted, itod, vigasztagod, Tökélletes vigság minden dolgod.

Szomorkodjál ámbár néha, Siránkozzál, akadj kárra, Juss bár búra, Éornyü jajra; De a' jó társ lesé vidításodra.

Fénlő gyémánthoz, rubint-hoz, Finum aranyhoz, ezüsthöz, A' jó Aézony gyakor hason, Hasonlatos a' drága gyöngyökhöz.

A' tárháznak minden éine, Udvarának ékeisége, Szép tüköre, 's drága kintse, A' jó Aézony urának öröme.

A' jó

A' jó Aézony éép Korona, Ekes bizon', mint Pálma-fa, A' éép rósa sem viola, Nem ér véle liliom illatja.

A' férfinak éép czimere, Dolgainak kívánt vége, Tíztesféges hire neve, A' jó aézony segitsége 's élte.

Ne mond magad nyavalyásnak, Ne kiáltad magad búsnak, Söt böldognak 's nagy gazdagának, Ha éerit tetted a' jó Aézonymak.

Elég vagyon mert mindene, Kinek van jó Felesége, Tíztesfége, 's hire neve, Nevekedik ég alatt mindene.

Házát belől ha el-nézi, Mindenfelől el-éemléli, Tízten leli: mert van néki, A' ki házát mindennap éépíti.

Oh böldogság! oh nagy öröm! Oh nagy jószág 's segedelem!

O 3

lem! En Istenem adjad érnem,
Illy drága vendégben légyen
résem.

De a' roé Társ merő Sátán,
Mint hegyes nyárs mord az U-
rán, örül káran, tapsol bűván,
Megeméltő tűz a' Férfi házában.

Skorpióval együtt lakni, Vi-
perával megalkunni, Könnyebb
élni, 's háznosb járni, Hogy
nem illyel egy házba fordulni.

Basiliscus látásával Meg-öl;
de én még-is azzal, Ejjel nap-
pal vigyázással Inkább laknám,
mint a' gonosz társsal.

Jaj hát annak jaj mind éltig!
Meg-holt bizony immár félig,
Roé Aëzonymra 's túnya társra,
A' ki talál, gyáf dolga mind
hóltig.

Nem virradhat az örömré,
Estvét nem érhet kedvére, Va-
gyon réke könyves szembe, A'
ki talál túnya Feleségre.

Etel ital annak méreg, Roé
Aëzonnal ki fentéreg, Oh
rútféreg, 's kinzó méreg, Sze-
gény Férfi környül sértő vas
leg.

Háznak minden tsunyasága,
Tízta ágynak gyalázója, Férfi
gyáéka 's kénzó lánca, A' roé
Aëzony Urának hóhéra.

A' roé Aëzony Urát gyöttri,
Higyjed bizony meg-emélti,
Lelkét sérti, rontja 's vérti, Idő
előtt aggasztja 's véníti.

Mint agyon-vertt ha úton
jár, Véléd hogy rest, mert
mint a' sár, Szurkoson jár, vi-
gyázz rá bár, Felesége miatt
meg-holt az már.

Oh főrnü bú! jaj nagy eset!
Oh főmorú bajos élet! Jaj mi
lehet mondj tsak egyet, A' mi
főrnnyebben tépné az embert.

Oh nagy ostor ki előttem,

312 ISTE: ENE:

Sirván sokszor forgaſt nékem!
En Iſtenem ne add érnem, Illy
roſt vendégben hogy légyen
rézem.

Ezt kedvéért egy Ifjúnak,
Irárn azért hogy jó társnak,
Mint aranyrak, sőt gyémánt-
nak, Keresője légyen tiſzta
ágynak.

Vegyen példát barátjáról, Ki
véle élt bár tsak arról: Mert
ki másról, 's nem magáról Ta-
núl, az jár minden dolgában
jól.

V E G E.

Rendi

Rendi e' Könyvben fog-
lalt Énekeknek.

A.

Adj már ſendességet,	1
Aldj-meg minket Ur Iſten,	18
Aldott ſép Pünköſtnék	23
Az én jó Iſtenem ha gyer:	29
A' te nagy nevedért tarts:	32
A' Sz. Háromságnak első	37
A' Sz. Háromságnak, kinek	39
A' Sz. Háromságnak harm:	42
Az Ur az égben, mint Kir:	119
A' jó bitű ember ſelíd e'	139
Adjunk hálát Iſtenünknek	165
Az idő ősa nevel magas	166
A' gonosz terméket meg:	226
Az Ur Iſten nékem édes	301
A' Musák állási,	236
A' ki indul hoſſfú útra	306

B

Bizonnyal ismérem rajtam	8
O 5	Botsásd

LAISTROM

Botsásd-meg Ur Isten Iſtű:	19
Boldog kinek véték az	76
Botsásd Szent Lelkedet	167
Bűn testéből's tömlőcz:	282

D.

Délus figetéből ex minap	189
--------------------------	-----

E.

Egyedül te benned, mellém	83
Enyhíts-meg Ur Isten	127
E' világ mint egy kert	97
Egekben lakozó ſentséges	219
El-jő még az idő tsillagom	251
Egykor egy vén jámbor	271
En nyavalyás lelkem	267

F.

Forog a' ſerentse, mit	201
------------------------	-----

G.

Gazdag bö kegyelmiű	248
---------------------	-----

H.

Ha az Isten nékem ſegítsé:	131
Had vezértő Pallás	174
Hitető ſerentse nem kell	109
Hívek herefryének jer:	79

Hogy

LAISTROM.

Hogy ſeletkeztl-el	129
--------------------	-----

I.

Igaz által-út jóval ſarró	151
Jőj mellém ſent Isten	148
Im hol édes bazám	177
Iſtűságom vétke, gyakran	215
Járulok az Urhoz,	239

K.

Kegyelmes Isten kinek	16
Könyörűj én rajtam Ur	61
Kiáltok hozzád mélységből	67
Kerekded e' világ, gömbö:	100
Kinek tegyek pánakt	120
Kedvező ſemeddel	123
Kegyes Jehova tekints	143
Katonák badnagya	153
Kérhedd e' koporsót	194
Könyvem forrási,	286
Könyörűlő ſent Istenhea	259

L.

Lelkemnek hozzád való	5
Légyen jó idő tsak	121

M.

O 6

Mennyei

LAISTROM.

Mennyei seregek, hőldog	34
Mint a' komjú farvós	46
Mert ki meg-tér, kegyel:	58
Minden dolgok között	155
Mi Urunk 's édes	164
Mint álgyló golyóbis,	185
Meg-adja még Isten	243
Magasztallak én Istenem	291
Miként Egyiptusban egy	295
Mire bántodol oh te én	304

N.

Nints már hová lennem	27
Nintsen segítségem	147
Nem lehet sebb dolog	158
Ne bagyji Ur Isten	274
Ne állj perbe én velem	288

O.

Oh kegyény meg-romlott	2
Oh én kegyelmes Istenem	6
Oh én Istenem, im mi	11
Oh fent Isten kit	15
Oh én édes hazám	52
Oh ki későn futok	70

Oh ke-

LAISTROM.

Oh kegyelmes Isten	72
Oh Uram Isten melly	82
Örök életnek fép	74
Oh fép drága zálog	207

P.

Pusztában Sidókat	50
Pallás nem nyughatik	187
Paraditsomnak te fép	261
Prédának ki örül	276
Paisa kegyény fejemnek	279

R.

Reménségem te légy	69
Rettenetes rút gyáft	200

S.

Segélj-meg engemet	44
Senkit a' pénz és kints	113
Szüz Mária lakozván	161
Szegény fejem Uramhoz	224

T.

Tarts-meg Uram engem	136
Tsudálatos nagy dolog	196
Téged Uram valamikor	233

Ö

Vitézek

LAISTROM.

V.

Vitézek mi lehet	25
Végetlen irgalmú,	54 és 181
Vitézség embernek	38
Virtus lelki jószág	91
Udvar's irigy tíftek	103
Világon ég alatt nints	115
Vigaságom mint	247
Várom Uram Isten	298

O V E N U S.

Nil opus Authorem, nihil hunc
laudare libellum,
Hoc opus Authorem laudat,
hic Author opus.

Egy

Egynéhány oktató Régu-
lák által

VEZÉRLÖ UTA,

Minden úton-járó igaz Iz-
RAELITANAK.

AZ IGAZ UTON-JA- RÓKHOZ.

Boldogúl akarék-e házadból
útadra ki-menni: és útaból
házadba visszatérni? Ve-
gy-e d' Jakób pálczáját és ola-
ját, és éljezekkel Jakób módjá-
ra; így meheték ki boldogúl há-
zadból útra, és útaból ha-
zába térheték meg házadba.
A' Jakób pálczája gyanánt lé-
gyenek e' néhány ide alább jegy-
zendő Régulák. A' Jakób olaja
gyanánt élj az alább követke-
zendő buzgóságos Imádságok-
kal.

I. REG.

I. REGULA.

Gondold-meg minek előtt te útdra indulnál, hogy jövevény vagy, bűjdoso, 's úton-járó vagy ebben a' világba, *Terem. 47. 8, 9. Solt. 39. 13.* E' Régula mintegy táma, utadban így táma, a' kiseretekben: Bűjdoso vagy és úton-járó; azért ezeket el-kenvedd.

II. REGULA.

Gondold-meg, hogy nem te rajtad kezdetett elsőben a' bűjdoso és úton járás; hanem a' te Atyáid is bűjdosók, jövevények voltak, *1Chr6. 39. 15. Solt. 49. 13. és 119. 19. Sid. 11. 13, 14.* E' Régula így támogat: A' te Atyáid ez úton mentek-el; azért, menyj utánnok.

III. REGULA.

Gondold-meg, minémű út légyen a' mellyen meg-akarék indulni: meg-vísgáld, hogy hamis

mis Bálám után el ne indulj, *4M6f. 22. 17.* Itt meg-nézd az Isten könyvét, ha azzal egyez a' te útd, úgy indulj útdra, mint a' Jákób útd egyez-e az Isten könyvével? mivel atyá-nak engedelmeből, és tetté-séből indula-meg útára, *1M6f. 28. 1, 2.* E' Régula téged így táma, utadban: Ne félj: mert mivel Isten törvénye kerint való úton jár, meg-öriztet téged az ő Angyalival ebben a' te istenes utadban, *Solt. 91. 11.*

IV. REGULA.

Jó végeket tégy-fel minden útra indulásodban. I. Vég, az Isten ditsősége, holott az Isten mindeneket magáért teremtet, *Peld. 16. 4.* II. Vég, felebarátodnak ha, na. Ugyan-is nem kell csak magad ha, nát keresni, hanem felebarátodét-is, *Phil. 2. 4. Róm. 12. 10.* Valamelly

melly úton látod, hogy felebarátod meg-tsalattatik, ne indúlj-el: mert meg-vagyon írva, *1 Thef. 4. 6.* Senki meg ne nyomorítsa, se meg ne tsalja az ő felebarátját valami dologban: mert mind azokért bűzű-álló az Ur. **III. Vég**, magad idvésséges, és tiűtességes életed. Idvésséges életed: Mert mi házna, ha egy útaban hamissággal, ez egész világot meg-nyerhetnéd-is, ha lelked idvésségét el-vezted? *Máté 16. 26.* Tiűtességes életed; Ezt parantsolja Isten, *Phil 4. 8.* A' mellyek tiűtességesek, azokról gondolkodjatok.

V. REGULA.

Jó társaságokkal légyen útra indulásod: mert a' jókkal jó léhez, *Sólt. 28. 26, 27.* Es a' jó társaság ékér gyanánt vegyon az útaban. A' gonoz társaságot pedig

pedig el-kerüld, *Péld 4. 14. és 1. 10.* Mert ezeknek útok hasonló a' homályhoz, nem tudják miben ütköznek-meg, *Péld. 4. 4, 9.* Jobb egyedül járnod, hogy sem gonoz hamis társaságokkal. Ez örödi Régulátmogat téged, oh idegen földön sokzor egyedül járó kelő. Ambár egyedül légy, ne félj, veled az Ur. Jépus kent Angyalival, 's minden bűkségedben kéz téged meg-segíteni.

VI. REGULA.

Gondold-meg, hogy a' te veled járó Isten, hatalmas, sok útakon módokon való meg-abadításra; Meg-abadíthat a' víz közepiből-is, mint Jónást a' tenger mélységéből, *Jónás 2.* A' három ifjakat a' tűz közepiből, *Dan. 3.* Danielt az orožlánok verméből, *Dan. 6.* Néha ezközök nélkül: Igy minden

den ezköz nélkül az Isten ő ma-
ga inté-meg Lábánt, hogy Já-
kóbnak ne ártana, 1 *Móf.* 31. 39.
Néha pedig ezközök által; Így
Ezékiást egy Angyal által Sé-
nachérib ellen, *Esa.* 37. 37.
Néha ember által, mint az Iz-
raélitákat Móses és Aron által,
Sólt. 77. 21. Ellenségeddel is
foglaltat, *Péld.* 16. 7. Így fol-
gáltata Hámánnal Mardoche-
usnak, *Esth.* 6. 11. Haéna e'
Régulának; útdban így gon-
dolkodjál: Sok út, mód vagyon
az én Istenemnél a' meg-éaba-
dításra, megéabadíthat engem,
ha ő néki ditsőséges.

VII. REGULA.

Gondold-meg nem tsak ha-
talmát a' veled járó Istennek,
hanem kegyelmes éép igére-
tit-is, *Esa.* 43. 2. Mikor a' vi-
zen által-menéndeé, veled le-
éek, és a' vizek el nem borít-
nak

nak tégedet: mikor a' tűzön já-
rándaé, meg nē égé, és a' láng
meg nem perfel téged, *Sólt.* 50.
15. Hij segítségül, &c. Haéna
e' Régulának: Támaékodjál
félelmes útdban veled járó I-
stenednek éép igéretihez: mert
az ő igéreti meg-bánás nélkül
valók. *Róm.* 11. 29.

VIII. REGULA.

Könyörgésseddel segítségül
hijad, e' éép igéretekkal tége-
det biztató Istenedet: Ne lehes-
sen olly fiető útra indulásod,
hogy Istenednek segítségül va-
ló hívása nélkül meg-indúlnál.
(1) Mert hijában való minden
serénységed az imádság nélkül.
(2) Mert a' könyörgés, ellen-
séget gyöz, 2 *Móf.* 17. Mert sok
ellenségek vannak útdban, a'
Sátán, úton-álló tolvajok, Esau,
Lábán, &c. Oh ember! ember!
ne indulj hát soha útra, míg
nem

nem imádkozásoddal segítségül hívod Istenedet.

IX. REGULA.

Ne kérj Istentől felettébb való nyereséget úraidban, Jákóbbal kívánjad, hogy az Isten legyen te Istened, adjon ételt, italt, illendő ruházatot, és békével hordozzon útadban; Elégdél-meg kérlek te-is ezzel, s így énekeldegelj útadban:

*Si noster Dominus sit tutor,
det modo victum.*

*Det v. fles, satis est: cetera
mundus habet.*

Az-az:

Tsak az Isten legyen Urunk, Urainkban mi tutorunk, Ételt, italt, ruhát adónk; Egyebeket másnak hagyunk.

X. REGULA.

Uravidban való bődög éreftésnek semmit se tulajdoníts, hanem mindent egyedül az Isten

Isten kegyelmének 's jó-téteményének, Jákób mondása ként: Kissebb vagyok Uram minden te irgalmasságidnál, 1. Móf. 32. 10.

XI. REGULA.

Böldogtalan forsodnak idején, az Istennek néhai régi, másokkal 's veled közlött irgalmasságiról meg-emlekezzél, és azokkal emelgesed el-tsügedt éivedet: így tselekedék Jákób félelmében. 1. Móf. 32. 9. 11. így Dávid, 1. Sam. 17. 37. Így esedezik vala ama' vénsegre jutott kerektyén úron járó-is.

Qui me servasti pueram, juvenemque virumque,

Nunc serva miserum, me quodque Christe senem, az-az:

Christus ki megtartál engem, Gyermek, ifjú, 's emberségben, Most-is tarts-meg inségemben, 's ne hagyj-el én vénségében.

XII.

XII. REGULA.

Ha úton-járó kereskedésben, adásban, vétésben, vagy foglalatos, két Birákra vigyázz: (1) Vigyázz a' kis Biróra, 's annak tanácsára az adásban, vétésben: Ez a' te lelked ismérvi, melly így diótál: Valamint kívánnád, hogy az adásban, vétésben, mások veled tselekednének, te-is úgy tselekedjél másokkal. *Máté 7. 12. Luk. 6. 31.* (2) Vigyázz a' nagy Biróra, annak mindenlátó kemeire, mindenthalló füleire, mindent jegyző kezeire, és könyveire. Oh ne fojtsd-meg lelked ismértit, hogy az utolsó napon tégedet ne vádoljon azért: Ne haragítsd-meg a' kemény ítélőt Birót adásodban, vétésedben. Ne vétkezzetek, (adásban, vétésben.) a' Biró az ajtó előtt áll. *Jak. 5. 9.*

Ezek

Ezek a' néhány Rágulák, mintegy Jákób pálczája, legyenek tenéked istápid: Ezekkel támogasd útaidban magadat, míg haza jutsz ama' te édes házadba a' lelki Canahánba, mellyben ostan nem bújdosó, hanem örök lakos lélezz Jákób Atyánkkal, Amen.

Mivel pedig, jó úton-járó, Jákóbnak nem tsak pálczája, hanem Olajja-is vólt útában; hogy meg ne fogyatkozzál, a' Jákób olajja helyett élj imez Istenes ide alább következendő buzgóságos Imádságokkal.

Utra Indulónak Imádsága.

OH fényes egekben lakozó, onnat mindenekre vigyázó, minden igaz úton-járokat vezérlő, 's reám-is fáradhatatlan-

P

lan-

Utra indulónak

lan-képen gondot viselő édes jó Istenem! En zegény, Izrael házából eltévelyedett bujdosó juhod, meg-vallom te előtted, hogy jövevény vagyok, miképen az én Aryáimis vóltanak. Oh én bújdosó Aryáimnak imádságoknak meg-hallgató Istene! hallgasd-meg a' te útdra induló fogád imádságát. Oh Uram! ki meg-áldod az embernek házából való ki-menetelét és bé-menetelét, áld-meg az én házamból útamra való kimeneteletem. Oh Izrael Páértora! ki a' puértában bujdosó Izraelitákat, ama' tekervényes kerengő úton el-ezértetted, vezérelj engemet-is ez fel-vejendő útam-ban. Te Uram az Izraelitákat vezérléd nappal fényes köd öflopában, éjjel pedig tűznek öflopában: így vezérelj Uram engemet

Imádsága.

gemet-is. Jól tudom, óh Uram! hogy nintsen ember hatalmában, az ő lábainak lépésének igazgatása. Te igazgassd azért az én lépésimet, hogy a' köben meg ne üffem lábaimat. Te légy énnékem az el-tévedésben igaz útra vezérő kalauzom; a' kedvetlen homályos időben fényes napom; esőben, hidegben, melegben bé-fedező hajlékom; szomorúságomban vigaságom; féltelmes útam-ban bátorságom, fáradságomban nyugodalmom; aluvásomban érettem vigyázóm; kárvallásomban reménységem; kereskedésemben nyereségem. Oh Uram óltalmaz engemet gonosz igyekezettől, és gonosz társaságtól. Adjad édes jó Istenem, hogy e' világi fáradságos gondokkal tellyes ideig tartó életem keresésében

P 2 mikor

mikor fáradozok, még akkor-is
a' te ditsőséges országodat, és a'
te igaságodat kereshefsem
mindeneknek előtt. Borsájd-
el mellém őriző fent Angyali-
dat, kik által óltalmaz-meg
engemet, félelmes útaimban
mindenféle károk, éreintsét-
lenségek, és váratlan 's véletlen
romlások ellen. Hallgass-meg
engem ezekben, oh bűjdösök-
nak kegyelmes vezére, én a' te
nevedben eredek útamra, men-
nyen és földön tiéd a' gloria.

Urban mondandó Imádság.

OH én bűjdöső Atyáim-
nak, Abrahámnak, Isák-
nak, Jákóbnak, és minden igaz
úton-járóknak őriző 's vezérlő
Istene, nekem-is félelmes fél-
vezes útamban kegyelmesen
vezérlő én édes Istenem! A' te
nevedben vettem vala fel ez én
útam,

útam, a' te segítséged által
mentem elő eddig-is útamban.
Te vagy az én útamban velem
együtt járó, engem vezérlő Iste-
nem, oh Uram! te fogadtad,
mikor a' vizen által megyek,
én velem vagy, és a' vizek el-
nem borítanak; mikor a' tűz-
ben járandok, a' láng meg nem
perfel: mert te én Uram, jelen
vagy én velem. Oh édes Iste-
nem! a' vizek fíntén lelkemig
érnek: Uram fogd-meg az én
kezeimet; mért, mint a' Péter
Apostol, merülő félben vagyok:
Uram ki a' Jónást meg-tartád a'
tengeri félvészben, tarts-meg
engemet-is ez úti veszélyben.
Oh Uram! te az három ifjakat
meg-tartád a' tűz közepiben,
tarts-meg engemet-is e' nyo-
moruság kementzében! Te
Uram tsudálatos vagy a' meg-

tartásban; régenten egy földdal
 a' tengeri háborút le-tsendesít-
 tetted; élőj Uram egyet, és le-
 tsendesednek minden háború-
 ink, Uram botosásd-el Angyalí-
 dat, és azok által óltalmazd ben-
 ned bízó folgáidat. Oh Uram!
 az álnok és hamis emberektől
 szabadíts-meg engemet, ne adj
 engemet a' gonosz emberek ke-
 zekbe: ne tapodjanak a' földre
 a' kevélyeknek lábok, és a' hi-
 tetleneknek kezek ne nyomor-
 ítsanak-meg. Tört és hálót ve-
 tettek az én ösvényemre: De te
 oh én megtartásomnak Istene!
 ments-meg engemet az ő ve-
 fedelmes töröktől, és hálójok-
 tól. Ne engedjed édes Istenem!
 hogy a' mit a' gonoszok kíván-
 nak, abban mennyenek elő, és
 ne róltsd-bé az én veszedelmem
 felől való gonosz kívánságokat,
 hogy

hogy ellenem fel ne fuvalkod-
 janak. Mivel pedig ez útambá
 meg fáradtam, botosásd hozzám
 az égből a' te meg-éleztő lel-
 kedet, és megújulnak az én el-
 fáradt teremim. Uram, lám ed-
 dig engemet el nem hagytál
 gyermekségemtől fogván; sok
 próbáimban, nyavalyáimban,
 és félelmes útaimban velem
 vóltál: ne hagyj-el Uram most-
 is engemet. Mivel pedig a' nap
 el-hanyatlik, Uram térj-bé ve-
 lem a' vendég-fogadóba, ne
 hagyj el engemet, hogy én el
 ne hagyjalak tégedet, és el ne
 szakadjak te tőled. Oh én A-
 tyámnak Jákóbnak Istene! fo-
 gadást fogadok a' Jákóbbal én
 tenéked, ha énnékem Istenem
 lélek ez útban, ha ételt, italt,
 ruházatot, egészséget adsz, ha bé-
 kefésgébe házamhoz haza vié: :
 P 4 60

én a' te óltárodon áldozom te-
néked, és a' háláadásnak pohá-
rát fel-vévén áldalak, és fel-
magasztallak tégedet; és azok-
ból a' jókból, mellyeket énné-
kem kegyelmedből adándasz,
irgalmasságot tselekezem a' te
szükölködő szegényiddel. Hall-
gass-meg ezekben engemet, oh
embereknek őrizője, 's bujdo-
sók vezére! menny, föld, ten-
ger nevedet ditsirje, Amen.

Haza téréskorra való

Imádság.

OH Izraelnek, 's Izrael há-
zából el-tévelyedett Ju-
hoknak fel-kereső és igazgató
Pásztor! nekem-is félelmes ú-
tamban igazgató 's óltalmazó
kegyelmes Pásztorom! Mit ad-
jak immár tenéked, hogy sok
próbákkal, kisértetekkel, nyó-
morúságokkal telyes, félelmes
útamban

útamban velem vóltál: mikor
az ellenség árvizképen jö vala
reám, attól meg-fabadítottál:
mikor a' vizen jártam, meg-
mentettél az el-merüléstől: mi-
kor a' nyomorúságoknak tűzé-
ben vólnék, meg-óltalmaztál a'
lángnak perfelésétől: mikor az
úton tévelygettem, a' te jó Lel-
keddél igyenes ösvényt mutat-
tál énnékem: óltalmaztad lába-
imat botlástól. Oh Uram! a'
melly úton szírlmason men-
tem vala-el, ímé azon úton vi-
dám orczával víz mostan el-ha-
gyott házamfelé. Egy pálczá-
val jövék-ki az én Atyámnak
házából, és ímé te engem meg-
áldottál. Oh Uram! kissébb va-
gyok minden te irgalmasságid-
nál, kegyelmességidnél, mel-
lyeket velem tselekedtél; nem
vóltam volna méltó csak kissébb-

bik irgalmasságodnak morfalék-
jára-is. Sokakat Uram, kik én
nálamnál jobbak voltak, így
meg nem áldottál; sokak éjet
napot edgyé téznek, még-is ha-
zontalan minden fáradságok:
Sokak ki-mennek hazokból, és
soha haza nem térhetnek; hanē
némellyek a' vadaktól, mint a-
maz ifjú Bérthelbéli óltár ellen
jövendőlo Próféta meg-ölettet-
nek: némellyek a' tolvajoktól,
mint ama' Jérusálemből Jéri-
kóba menő ember, holt-eleve-
nen, mindenektől meg-foztat-
ván, hagyattnak: némellyek
ellenség fegyvere által véletlen
meg-ölettetnek: némellyek viz-
be halnak, és sok ezer féle nyo-
morúságos védelemben éle-
tektől meg-foztatnak. Oh U-
ram! ha te engemet el-hagytál
vólna ez én félelmes útamban,
mind

mind ezek a' védeelmek, avagy
tsak némellyek ezek közzül raj-
tam eshettenek vólna. El-ve-
tem tőled útaimban az áldást,
vedd-el tőlem lelki áldozatúl az
hála-adást. Áldott légy azért,
oh én bújdosásimban velem e-
gyütt járó, védelemben öl-
talmazó édes jó Istenem! Di-
tsérjenek tégedet mennyégben
amaz óltár alatt nyugovó lel-
kek, a' kiket te ebben a' világ-
ban vezérlettél és igazgattál,
a' te áldott igéddelel 's vigáztaló
Lelkeddél mind addig, míg ha-
za juthattak a' fényes és dicső-
séges egékbe. Áldjon Abra-
hám, Isák, Jákób, kiknek igaz-
gató Istenek vóltál e' bújdosás-
nak völgyében. Áldjon Uram
az én lelkem-is tégedet, vala-
míg e' bújdosásnak völgyében
lézen; a' melly fogadást néked

tettem ezen útamban, megfizetem tenéked: Uram segélj, hogy köszönhessem-meg tenéked, és adhassam-meg vig élvél fogadásomat. Bujdosó életemnek rövid hátra maradt idejében is ne hagyj-el engemet: A' te jó Lelkeddel vezérelj engem egyenes ösvényen, amaz óltár alatt nyugovó Szenteknek seregébe, kikkel tégedet vég nélkül áldhassalak a' fényes egekben, Amen!

Bujdosók, Szánkívet: Imád.

OH nagy hatalmú, fenkitől nem függő, Jehova Isten! Ki minden akaratotat meg-tseleked mennyen és a' földön: Ki meg-öle és megeleveníté, meg-aláz és fel-magasztalé. En szegény, keserves szánkivetésben lévő bűnös, zivő keserűségével meg-esméré, hogy

hogy engemet, Dáviddal, bűnömért szánkivetésbe küldél: földetett földemből ki-tűzel: jó-akaróimtól, atyámfiától, (s édes házam-népétől) el-rekeltél; és, (a' mi lelkemnek keservesebb) élt tizteletednek szabados gyakorlásától, és é. Igédnek hallgatásától, meg-fosztál; és ez idegen földön, nagy egyféségre és gyámoltalanságra juttattál. Nints Uram fejemnek bátorságos megnyúgató állása, melyben az én kenyerem fíralom, italom könnyhúllatás; Tsak a' te nagy kegyelmességed Uram, hogy keserűségemben régen meg nem holtam, vagy életemet vadászónak kezekbe nem adattam: mert te voltál Uram életemnek őriző Pástora. Al-dott légy szerelmes Atyám, ki az én bujdosásimban, mint dáviddal,

viddal, minden úramban velem
váltál: félelmimbē batorítottál:
Éomorú kifirtetimbē vigasztal-
tál: fárattságomban erőfistettél:
éhségemben, ellenségimnek
bőkezűságokra ártalt terítettél:
jövevényi állapotomban, jóaka-
rókat támasztottál. Alázatosan
könnyörgök Uram felségednek,
míg e' bujdosásban tetűk Fel-
ségednek engemet tartani; hi-
temet, éretetemet, reménsé-
gemet, és Felségedhez való en-
gedelmességemet próbálni; ne
hagyj-el Uram, ha mind Atyám
és Anyám el-hagynak-is: légy
jelen oh Uram mellettem! és,
mint Jákóbot, bujdosásimnak
napjaiban, éjjel és nappal űent
Angyalid által őrizze és őtal-
mazza. Táplálj Uram e' si-
ralmas bujdosásimban étellel és
itallal, mint Dávidot, Illyést,
és több

és több bujdosó szolgáidat: Ée-
rezz ártalt oh Uram! reménsé-
gem kívül, azok ellen, kik én-
nekem ellenségim. Adjad Urá
Sz. Lelkedet! hogy Felségedtől
e' bujdosásban el-ne szakadjak:
sőt adjad énnékem a' békefés-
ges-tűrésnek lelkét! hogy A-
tyai látogatásodat békefés-
tűréssel viselhessem. Esmértesd-
meg Uram e' siralmas számki-
vetésben én velem bűneimet,
és téríts-meg te hozzád, hogy
várhaslam Manasséval 's Dávid-
dal, édes hazámba való vissza-
küldtetésemet. Uram Jésum!
ki Egyiptomban keserves szám-
kivetésben váltál, hogy a' szám-
kivettetteken könnyörülnél, kö-
nyörülj én rajtam-is, (ki igaz-
ságodért és a' te nevedért ül-
döztetem:) és mint Felséged ha-
za méne Nazarethbe, úgy enge-
met-is

met-is vigy haza édes lakó helyembe. Hozd-fel oh Uram Jézus! az én bujdosásomnak vigasztaló napját, hadd látogathassam a' te házadnak szépségét a' gyülekezetekben; mellyet, mindennek felett ohajtók bujdosásomban. Vigy haza Uram Jákóbbal szerelmesimhez, 's atyámfiaihoz; hogy azokkal együtt örvendezhessek a' te szabadításodnak, és látogathassam a' te házat, ezt mondván: Jertek-el az Urnak házába, hogy álljanak a' mi lábaink az ő tornáczában, az Urnak nevének tiszteltire. Oh Uram! e' keserves fámkivetésemben és bujdosásomban vigasztalj-meg engemet; hogy ezt mondhassem Dáviddal: Oh én lelkem! ne hagyd-el magadat, és ne nyughatatlankodjál; bizzál az Istenben!

mert

mert még ő néki hálákat adok, az ő meg-feladásáért. Oh én Istenem! te hallgattad-meg a' bujdosó Abrahámost, Jákóbot, Dávidot, és Illyést, az ő könnyörgésekben; hallgass-meg engemet-is, mert csak te bened biztam, Amen.

Bűnbocsánatért való Imád.

OH végére mehetetlen böltseségű, kigondolhatatlan mély tanácsú, ellene állhatatlan nagy erejű, el-fogyhatatlan kegyelmű, feregeknek Ura nagy Isten! a' ki rettenetes vagy a' te ítéletedben, és el-fenvedhetetlen a' te busulásodban: mert midőn te a' bűnös emberre vóltaképen meg-haragzol, ottan csak hamar a' te ítéletedet rajta el-követed, tsapásodat véghez víved, ostorodat (igasságod fecint) fen-tartod. Imé én éegény

nyava-

nyavalyás ember, meg-jelenté
e' mostani órában-is a' te min-
dent látó's félelemmel imádan-
dó ditsőséges tekinteted előtt,
a' kit vádol éamtalā bűncimmal
meg-sebhett lelkem-esméreti:
az ég és föld bizonyság én elle-
nem a' kárhoztatásra, rémít a'
mindeneket meg-sárgító halál;
de leg-kiváltképen, retteg tet
engemet ama' következendő
ítiletnek emlekezeti.

De oh hozzú ideig türo, bű-
nösökön Atyaiképen éánako-
zó, azoknak kárhoztatjokat nem
örülő 's nem kívánó éerelmes
Atyám! ne nézzed az én vétke-
s napjaimat, ne ródd-fel gonof-
sággal megterhelte éamos ée-
tendeimet; hanem inkább a' te
kegyelmességednek soksága ée-
rint könyörülven könyörülj
rajta, és te Felséged ellen mind
titkon

titkon, 's mind nyilván tsele-
dett bűneimnek légy irgalmas
és kegyelmes. Ne hagyj el-me-
rűlnöm édes Istené az én nyo-
morúságimnak habjaiban: és az
én éűklégimnek idején ne hall-
gals, ne véztegelj; hanem ke-
gyelmes fogadásod éerint ha-
mar fogd kézen undok vétkek-
nek terhe alatt meg-fáradott
fiadat, (leányodat,) hadd lássa
lelké irgalmadnak jelen-voltát.

Oh én lelkemnek egyedül va-
ló reménsége é. Jehova! indíts
bűneimen való firásnak folya-
matját az én éivemben, hadd
ugyan valóban zokoghassam-
meg életemnek bűnnel el-töltt
napjait: borítsd-bélelki gyákkal
éivemet, hadd járjak te előtted
minden tettetés nélkül éomo-
rú orczával.

Téríts-meg avagy tsak mo-
stan

stan engemet immár oh Izrael-
 nek Páktora nagy Isten! és meg-
 térek: vigy utánnad, és tégedet
 követlek: kószoltasd-meg én ve-
 lem a' bűn bocsánatnak jó izü
 gyümölcstét: add érzennem az örök
 életnek örömét: gyűjtsd-
 fel bennem a' te É. Szerelmed-
 nek tüzét: hadd Szeresselek té-
 gedet nagy lelki-gerjedezéssel.
 Serkenj-fel Uram, és ne kés-
 fél szabadulásomnak idején öl-
 talmaddal el-jöni: ne fánjad
 áldott védelmező karjaidat re-
 ám vetni. Derítsd-fel oh Jeho-
 va immár az örvendezésnek fé-
 nyes napját! mutasd-ki a' böl-
 dog reménységnek homályba
 bé-borúlt tsillagját! jelentsd-
 meg régi kegyelmednek bizo-
 nyos jeleit! Jövel jövel oh Ur
 Isten ne késél! kiáltok te hoz-
 zád, hallgass-meg: kesergek te
 előtted

előtted, fánj-meg: meg-nyi-
 tom szívemet, láss-meg: ki-ter-
 ježtem kezemet, Émlélj-meg:
 meg alázom önnön Hagamat,
 emelj-fel: bűneimnek terhétől
 el-fáradtam, nagy Isten kön-
 nyebbíts-meg: el-fáradott fi-
 vem, kegyelmednek édes har-
 matjával öntözd-meg: betege-
 dett lelkemisméretit gyógyítsd-
 meg! Serkenj-fel Urá könyör-
 gésemnek meg-hallgatására;
 szívbeli foházkodásimat és ese-
 dezésemet kedveljed. Haffon-
 fel te elődbe az én lelki áldoza-
 tomnak füst, és jusson fínéd
 eleibe töredelmes szívének ked-
 ves illatja: mellyre irgalmason
 tekintvén, Sz. Lelkessel állj-bé
 szívembe, 's tisztíts-meg ehgem
 bűneimnek undok seprejéből:
 Mosogasd-meg lelkemet Isópod-
 dal az undokságoknak fertőjé-
 ből:

ből: újítsd-meg bennem gonosz
vétkeim miatt meg-avúlt ter-
mékem : tisztítsd-meg földi
tagaimat : Éaggasd-ki szívemből
a' kárhozatos vétkeknek neme-
it; kegyelmedből hadd éljek :
Temesd-el álnokságimat az Ur
J. Christus setér koporsójába,
hogy azok engemet se ez élet-
ben, se a' következendőben ne
vádolhassanak. Te-is oh Uram
és a' te Sz. Lelked, ne vizsgálja
kérelek az én lelkemnek gonol-
ságra vezérlő ösvényét; nevelj
inkább a' éent, ártatlan, és fegy-
hetetlen életben : reám ruház-
ván amaz Ur Jéhus ártalan Bá-
ránynak vérében meg-mosott
drágalatos igaságnak ruháját,
mellyet mindnyájan a' mi első
Szüleinkben meg-motskolunk
vala. Ne engedd oh áldott Isten
immár a' gonoltságot én benné
feljebb

feljebb nevedetni! hanem in-
kább téríts-meg, és fivemet
hajtsd a' jóra: Tere ni-
tentziára való lelket én benné,
és életemnek rövid voltát es-
mérted-meg velem, hogy én
romlandó ember vagyok; ki ha-
ma vagy holnap élek, az után
meg-halok. Add azért tudtom-
ra, melly igen fieszen az utolsó
Itéletnek ama' nagy napja, mel-
lyen meg-kell jelenni a' Bíró Ur
J. Christus ítélő széki előtt: és
taníts-meg a' te parantsolatid
szerint való józan, éent és mér-
téletes életre, akaratodhoz va-
ló engedelmességre; hogy va-
mikor, akkor; valamelly
helyben és órában lelkemet es-
temből ki-éolítándod, azt bátrá
és kézen a' lelkek Pástorának
üzséges kezeibe, az én ditső fel-
ámadásomnak bizonyos jó re-
ményé.

24 *Bűn bots: való Imád.*

ménsege alatt adhasam-meg.

Ne fordúlj-el végezetre tö-
lem: kegyelmes Istenem! ne
zárj-meg könyörületességednek
ajtáját előttem; de sőt inkább
irgalmas fogadásodból közelíts
hozzám: Légy hajlandó a' ke-
gyelemre, a' figyelemre, 's mos-
tani elődbe nyújtott könyörge-
semnek meg-hallgatására. Ént

Fiadért az Ur Jésus Chri-
stusért, AMEN.

Imádságok Táblátskája:

Utra indulók Imádsága.

1

Utban mondandó Im:

4

Haza téréskori Im:

8

Búidosók 's Számkir. Im.

12

Bűn botsánatért való Im:

16

V E G E.

